

نیم بیل

(نجیب محفوظء آزمانک)

رجانک: شرف شاد



بلوچی اکیڈمی

عدالت روڈ کونٹہ

www.balochiacademy.org

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بیدے بلوچی اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

نیم بیل
(نجیب محفوظ ۽ آزمانک)

رجانک: شرف شاد

2021

ISBN # 978-969-680-145-0

نہاد: =/Rs. 150

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب میراث پر ننگ پر لیس کراچی ۽ چاپ کنائینگ ۽ شنگ کتگ۔

ہمارا جانکارانی نام ء
آہاں نجیب محفوظ چہ مصری نبشتہ کارے ء
میاں اُستمانی نبشتہ کارے جوڑ کتگ

لٹریچر

- 1 نجیب محفوظؒ آ زمانک شرف شاد
- 12 نیم بیل
- 16 بندگیؒ ۽ پوشاک
- 23 پیر زالؒ ۽ تهنائی
- 39 جتائی
- 46 ملا متی
- 62 مداریؒ ۽ رود بورت
- 73 مَرچک
- 77 زابل اووی
- 94 سَرَام
- 110 ساہگ
- 120 حنظلؒ ۽ پولیسؒ ۽ سپاہی
- 131 بادشاہ سلامت
- 136 نجیب محفوظؒ، تزانگانی آزار ایڈورڈ سعید

نجیب محفوظؔ آ زمانک

نجیب محفوظ لبزانک ء دُنیا ء یاگی ء گہگیریں تے ء واہندیں نبشتہ کارے زانگ بیت۔ 1988 ء نوبل داد دیگ ء وہد ء آئی ء اے تب ہم نشان دیگ بوتگ۔ اے یاگی تہی ء گہگیری ء انسان دوستی ء راج دوستی ء ہما دروشم زرتگ کہ آ زمانک، گدار، نبشتانک ء کالم ء آئی ء لبزانکی سرگر میاں پدّریں وڑے درجنگ بوت کنت۔ نوبل داد پنجاہ سال ء گیش لبزانک ء میدان ء ہما جُہد ء جپا، ہما ہید ریچپانی عوض انت کہ نجیب محفوظ ء وتی عہد ء سیاسی ء چاگردی چست ء ایرگوں نفسیات ء نیک راہی تک ء پہناتانی، ء گوں فلسفہ ء زند ء تجربہانی رنگ ء روگناں عکس داتگ انت۔

نجیب محفوظ ء ودی بونگ ء روچ 11 ستمبر 1911 انت۔ قاہرہ ء کوہنیں میتگ "الحمالیہ" آئی ء ودی بونگ ء جاہ انت، بلے آئی ء عمر کساس دہ سال ات کہ آچہ قاہرہ ء کوہنیں میتگ ء لڈ ات انت ء نوکیں دگے "العباسیہ" ء اتک ء نشت انت۔ آئی ء کسہ ء گدارانی تہا گیشتر ہے دمگانی زندگی انت۔ نوکیں دگ بہ بنت کہ کوہنیں جاہ، نجیب محفوظ ء وتی گدار ء کسہاں، گوں قاہرہ ء وتی مہر ء دوستی دلجمیں وڑے رنگ داتگ۔

نجیب محفوظ چار سالہ عمر میں "مدرسہ کتاب الشیخ بھیری" داخل ہوئے۔
 پھر "مدرسہ الحسینیہ الابتدائیہ" اور "مدرسہ فوائد الاول الثانویۃ" اور "وانگ و زانگ"
 میں داخل ہوئے۔ 1934ء "کلیتہ الآداب، جامعہ فواد الاول" (نوں قاہرہ یونیورسٹی)
 میں داخل ہوئے۔ فلسفہ شعبہ اور گریجویشن کت۔ وانگ و زانگ اور فلسفہ و جتا
 جتائیں بنگالی سرورسہ نیشہ کنگ بندات کت۔ فلسفہ و بابت اور آئی و نیشٹانک گیشتر سلامہ
 موسیٰ ماہتاک "المجلیۃ الجدیۃ" اور چاپ بوت انت۔ وانگ و زانگ اور دربرنگ اور رند
 نجیب محفوظ 1936ء جامعہ فواد الاول و بازیں انتظامی کار کت پدا
 سرکار اور دار بوت۔ چیزے سال اور "وزارت اوقاف" اور کار کت۔ 1954ء "ثقافتی
 امور" اور وزارت اور ہم گرنج بوت۔ 1976ء ریٹائرڈ ہوئے اور پدا کاریلہ دات۔ آئی اور
 30 اگست 2006ء قاہرہ اور 94 سالہ عمر اور دنیا سفر کت۔ (1)

نجیب محفوظ اور چہ در کسان اور کتہ نویگ اور شوق بوتگ۔ بنداتی زانگ اور
 آئی اور ہرچ کتہ و ننگ، ہما کہ وش بوتگ پدا گوں وتی لبز اور نیشہ کتگ اور جہل اور وتی
 نام نیشہ کتگ۔ باز و ہد اور سر جمیں گدار اور نیشہ کتگ اور آنت۔ آہانی نام اور چیر اور وتی
 نام اور جہل اور چہ وتی نیگا شنگ کارے اور نام نیشہ کتگ۔ ہے شوق اور آ
 گدار نویسی اور آزمانک نویسی اور نیگا اور تگ۔

"نجیب محفوظ کو بچپن ہی سے کہانیوں سے دلچسپی تھی۔ دس سال کی عمر
 میں جب وہ تیسری جماعت میں پڑھ رہے تھے، انہوں نے اپنے دوست کی حقیر
 سے پہلی بار ایک جاسوسی ناول لیکر پڑھا اور اسی زمانہ سے انہوں نے بڑے دلچسپ
 انداز میں ناول نگاری شروع کر دی تھی اور وہ اس طرح کی جب یہ کہانی پڑھتے تو
 معمولی تبدیلیوں کے ساتھ اسے اپنے الفاظ میں دوبارہ لکھتے اور سرورق پر تالیف
 نجیب محفوظ لکھ کر کسی فرضی ناشر کا پتہ بھی درج کر دیتے تھے۔" (2)

ہے رندپداں گران 1930ء کہ انگتہ وانگ ء ات آئی ء کسان
کسانیں نبشتانک ء آزمانک نبشتہ کنان کت۔ اے نبشتانک ء آزمانک گیشتر آئی ء
نزیک ء گور ء چاگرد ء ہمک روچی زندگی ء ہم گرنچ ات انت۔ آئی ء اولی آزمانک "
شمن الصف" (نزوری ء نہاد) 3 اگست 1933ء "المجلتہ الجریدیة" ء چاپ ء شنک
بوت۔ گوں اے آزمانک ء چاپ بوگ ء آئی ء مزنیں دل بڈی ء رس ات ء بے
کساس آزمانک نبشتہ کنان بوت۔ نجیب محفوظ ء آزمانک نویسی ء بندات ء بابت ء
گوشگ بیت:

"1944 تک اس کے ستر سے زائد افسانے شائع ہو چکے تھے مگر یہ
مختلف رسائل میں بکھرے ہوئے تھے۔ کتابی شکل میں نہیں آسکے
تھے، لہذا ناقدین کی توجہ سے محروم رہے اور انہوں نے نجیب کے
تاریخی ناولوں کو پیش نظر رکھتے ہوئے اس کی ادبی زندگی کے اس دور
کو محض "تاریخی" قرار دے دیا، حالانکہ اس دور کے یہ افسانے متنوع
موضوعات پر تھے۔" (3)

5 سال ء رند آئی ء آزمانکانی اولی کتاب "ہمس الجنون" (گنوکی ء
بلوت) 1948ء چاپ ء شنک بوت۔ ماں اے کتاب ء ہم آئی ء آزمانکانی بِن گپ
آئی ء کش ء گور ء چاگرد ء چست ء ایرات انت۔

'آئی ء آزمانکانی بِن گپ گیشتر سور ء سانگی جیرہ، کساں عمریں جنکاں
گوں پیریں مرداں عاروس دیگ، چیریں عشق ء عاشقی ء وڑیں معاملہ ات انت۔
اے وڑیں آزمانکاں جہلی طبقہ ء زند ء اڑ ء جنجال بِن گپ کنگ بوت انت۔ نجیب
محفوظ ء اولی کتاب نگد کاراں انچنائیں کتاب بے قرار دات کہ آئی ء آزمانکانی تھا

واقعات غیر حقیقی آنت ء کسبہانی آسر عجبین، بلے کتاب ء ہواریں یک کسبہ
 "بذلة الاسیر" (بندیک ء پوشاک) جو انیں کسبہ قرار دیک بوت۔ (4)

بندیک ء پوشاک ء تہا مرکزى کارست جحشہ ریل ء ٹمیں ء سگریٹ بہا
 کنت ء لوگی کارداریں جنکے آئی ء دوست بیت بلے مولد ء سیٹھے ء ڈرائیورے سنگت
 کتگ کہ آٹش ء پیش آنت، مدام سوتے گورا آنت۔ یک روچے اٹلی ء جنگی بندیکانی
 ریلے ٹمیں ء کیت ء اوشتیت۔ دل سپائیں سگریٹ ء سوداگر چہ ہے بندیکان
 سگریٹ ء بدل ء جیکٹ ء پتلون زوریت۔ برطانیہ ء ملٹری گارڈ مغرب ء
 وہد ء آئی ء جنگی قیدی ء سرپد بیت ء گاڑی ء سوار بوٹگ ء حکم دنت۔ آگارڈ ء
 گپاں سرپد نہ بیت۔ گوں آئی ء چپوہ کنت۔ گاڑی ء راہ گرگ ء پد آ ٹمیں ء در
 آہگ ء واٹر بوٹگ ء بیت ملٹری ء گارڈ آئی ء بندیکے سرپد بیت، تیرے جنت ء
 کشتیت۔ (5)

1963 ء آئی ء آمانکانی دگہ کتابے "دُنیا اللہ" (حداء بازار) ء نام ء چاپ ء
 شنگ بوت۔ اے کتاب ء ہواریں آمانک گیشتر ساڑاگ بوت آنت۔ ماں اے
 چاگردی بنگپاں ہم گزنجیں آمانکاں لس مردمانی تکانسری، چاگرد ء دو دیکى
 آدیکنی، کاسگ لیسى، مفاد پرستی، ء ظلم ء زوراکى ء سرء نگد ء ایراد گرگ بوٹگ
 ات، بلے اے آمانکانی تہا انچیں تک ء پھنات ہم ہوار ات آنت کہ ماں
 آہاں نجیب محفوظ ء مابعد الطبعیات ء بن گپانی نیمگاد لگوش دیک ء گمان دیماکیت۔
 "دُنیا اللہ" ء بنگى سرحال مابعد الطبعیاتی بن گپ آنت۔ مرگ، مذہبى
 سٹک ء بیسہانی جستجو ء شوہاز۔ دو آمانکانی تہا چہ بنى آدم ء ارواحى بے چاڑی ء دور
 بوٹگ ء "روحانیت" ء تک ء پھنات بن گپ جوڑکنگ بوٹگ آنت۔ "کلمہ فی
 الیل" ء مزنیں افسرے ریٹائرمنٹ ء پدیک باطنی ہورکی ء آماج بیت، ء آئی ء انچو

سما بیت کہ زندگیء دُرستیں تچے تاگ بے مانا آنت۔ آزمانک "زابلاوی" ء بنی کارست یک انچیں نادراہی ء گپتگ کہ آئی ء ہیچ علاج نیست۔ آئی ء حال رسیت نادراہی ء زابلاوی کہ مز نیں ولی ء علاج کت کنت، ہمانی ء شوہاز ء تچیت"۔ (6)

"بنی کارست وتی بے علا حیں نادراہی ء علاج ء تچے تاگ ء آنت کہ آئی ء

حال رسیت کہ زابلاوی کہ مز نیں ولی ء آئی ء کماش آئی ء مز نیں مٹوگرے بوتگ۔ آئی ء علاج کت کنت۔ آ زابلاوی ء شوہاز ء در کپیت۔ پیر ء زیارتانی در گاہ ء ناچ جاہ ء شراب جاہ ہر جاہ آئی ء زابلاوی ء حال گپت، آروت۔ آ تچے تاگ ء دم بارت ء وتی شوہاز ء نامیت بیت گڑ ایک شراب جاہے ء روت ء نندیت۔ شراب ورگ ء پد نشہ ء ملار بیت، ہے ہوش ء بے ہوشی ء جاور ء آئی ء سما بیت کہ "زابلاوی" آئی ء گورا نشتگ، آئی ء ہوش ء آرگ ء ہیلہ ء جہد کتگ، بلے آ بے سمائی ء تہا بوتگ۔ و ہدے آ ہوش ء سماء کیت گڑ آئی ء دیما نشتگیں مرد گو شیت کہ تو ہما زابلاوی ء شوہاز ء تچے تاگ کنگ ء ءے، ہنی تی کش ء نشتگ، ترا آپ ءے جتگ کہ ہوش ء بیائے۔ دیر نہ آنت کہ چہ ادا پادا تلگ ء نشتگ۔ (7)

1965ء نجیب محفوظ ء آزمانکانی سیمی کتاب " بیت سیر السمعتہ " (بدنامیں کہول) ء چاپ ء شنگ ء رند پد ماں پد ء آئی ء گدار " خمارة القط الاسود " (1968) " تحت المظلة " (1969) " حکایت بلا ہدایت ولا انہایہ " (1871) " شہر العسل " (1971) " الجرمیہ "۔ پدا 1979ء نجیب ء آزمانکانی دو کتاب " الحب فوق ہضبہ الهرم "، " الشیطان یعظ " 1982 " رایت نیمایری اضائم " (1984ء) " التنظيم السری " ء 1987ء " صباح الورد " چاپ ء شنگ بوت آنت۔ نجیب محفوظ ء کساس 350 آزمانک نبشتہ کتگ کہ 14 کتابانی دروشم ء چاپ ء شنگ بوتگ آنت۔ اے کتابانی تہا آئی ء نویں ا تگیں 5 ڈرامہ ہم

ہوار انت۔ چریشاں ابید آئی ء 35 گدار نویسیٹگ ء 13 انجیں کتاب چاپ ء شنگ بوتگ کہ آہانی تہا ہما کالم انت کہ پہ روتا کا ء حالتا کا نویسگ بوتگ انت۔ میاں اُستمانی لبز انک ء ٹالسٹائی، دستوؤ سکی، چیخوف ء موپاساں نجیب ء دوست ترین کسہ نویس انت۔ نو کتریں مردماں پروسٹ ء کافکا دوست بوتگ انت۔ نجیب محفوظ ء نگد کار آئی ء کاراں لس رہند ء چار مز نیں بہراں بہر کن انت، بزاں راجد پتری، گواچن نویسی ء گوں ہم گزنج، جدیدیت ء گوں ہم گزنج، روایت ء گوں ہم گزنج۔ (8)

آئی ء آزمائکانی بابت ء خورشید رضوی نبشہ کنت:

"جنگ ء پیسر، ء رند ء آزمائکاں آئی ء گوراٹکنیک ء بنگپ دوین حساباں مز نیں فرق ء تپاوتے گندگ ء کیت۔ نوں سیاسی رنگ ء اثر گیشتر انت داں اے حد ء ہندی دژوشم ء انت کہ پہ ہما وانوک ء کہ مصری ءے نہ انت، اے آزمائکانی پھمگ ء چہ آہاں وشی زورگ پہ آئی ء گران انت۔ یک حسابے ء ابہام ء چیدگ نویسی انچو گیش بوتگ کہ وت مصری ہم کسہ ء سرجمیں تاثر ء حدے ء پھمگ ء پد ہم سرجمی ء برجی ء مانا ء پولگ ء مُشکل ء دچار بنت۔" (9)

نجیب محفوظ ء آزمائکانی فکری دژوشم ء مہکمیں ساچشتکارے ء کسہ انت کہ آہانی تہا طبعیات ء مابعد الطبعیات دوین تب ء میل پولگ بوت کن انت۔ یک نیمگے آئی ء کارست چاگردی ء دودمانی حساب ء زندگی ء کش ء چیل ء کپتگ انت۔ دومی نیمگانڈ ہی ء تب زانشتی حساب ء بازیں اسرار ء جیرٹانی آماج انت۔

نجیب محفوظ ء آزمائکانی تہا چاگردی، مذہبی رنگ ء ابید سیاسی رنگ ہم موجود انت ء آئی ء کسہاں آئی ء دورے سیاسی چاگرد چیدگی رنگے ء درشان بوتگ۔ آئی ء آزمائکانی تہا زندگی ء دودے دور ہم گندگ بیت۔ بازیں نگد کارانی گوشگ انت

کہ اے رنگیں انسانی تجربہء مارشتء درشان نجیبء گوراگوں انچیس جزیات نگاریء بنت کہ آہانی تھا شاعرانہ درانگازء واکء زورے مان بیتء ہے چیز آئیء چہ اولی سرپء عرب آزمانکاراں جتاہُ رزتر کن انت۔ (10)

آئیء آزمانکانی ہے طبعیاتء مابعد الطبعیاتی تبء میل آئیء خیالء لیکھاں بازیں رنگانی تھا بہر کن انت۔ بازو ہدء آئیء خیالء لیکہ وت ماں وت ڈوک ور انتء تضادء دروشمء کانت۔ بازیں نگد کارانی گوشگ انت کہ لیکہء حسابء نجیب محفوظء گورا جتا جتا ئیںء بازو ہدء متضادیں تبء میل گندگ بنت۔ آئیء گورا سوشلزمء میلء رُحجان ہم پولگ بوت کن انتء مذہبیء روحانی تجربہ ہم۔ سیاسی حسابء Hilary Kilaprick آئیء فکرء خیالاں گوں یک گال ردےء گیشء گیوار کنت:

"A Socially concerned man without perinite political commitment (11)"

آئیء لیکھانی تضادء بابتء ایڈورڈ سعیدء گوشگ انت، مصریک نیمگے پُر جلال، جہانگیریں حاکمانی دستء چیرء بوتگ گُرا دومی نیمگا مہلوکء طاقت، راجد پتری ڈاہء شورء چاگردء مدام اے جہانگیریں حاکمانی مذمت کتگء آہانی زوالء سبب جوڑ بوتگ انت۔ ہے دوئیں مخالفیں تبء رویہانی نیامء محفوظء، پھر مفاہمت نہ کتگ۔ (12)

پدا نجیب محفوظء کسان عمری انچیس دورےء گوشگ کہ مصریک سیاسی ڈاہء شورےء آماج ات۔ 1919ء وفدی جُزء آئیء ساچشتیء پُرمارشتیں دلء ذہنء سرء مزنیں اثرے دور دات۔ آکشتء کوشء گواچنی ماناء گوں راستیں تجربےء سرپد بوت۔ آئیء ہمک نیمگا لاش، حونء حون رپچیء ندرگ دیست

انت۔ ہے تجربہاں دیم ترا آئیء باطنء زندگیء گوں سیاستء ہم گزرنج
کنگء منیل ودی کت:

"نجیب کی کہانیوں میں خاص طور سے مصر اور قاہرہ کی بازگشت اس لئے سنائی دیتی ہے کہ ان کو اپنی دھرتی، اس کے کنکر پتھر، اس کے آداب و اطوار اور اس کی تہذیب و ثقافت سے حد درجہ محبت ہے، وہ اس محبت کے اظہار میں کسی ملامت یا سرزنش کی پروا بھی نہیں کرتے۔ جس طرح بالزاک نے اپنے ناول میں فرانس اور پیرس کے شب و روز کی تصویر کشی کی ہے، جو کسی مورخ کے تاریخ نویسی کے عمل سے بھی زیادہ باوزن اور گراں قدر عمل ہے۔ اس طرح نجیب نے بھی مصر کی قدیم تاریخ اور اس کی موجودہ صورت کو اپنے ناولوں کا محور بنایا ہے، جس کی روشنی میں مصر کی تاریخی تسلسل کی تفہیم آسان ہو جاتا ہے،" (13)

ہمک دانائیں نبشتہ کار لبز انکء پڑء نوکیں رنگے آرگء وتی نقشء پشت
گیجگء ہاتر ازبانء بیانء انچیں رنگےء کار مرز کنت کہ آبس ہمانیء رنگء
در شاندا ب گوشگ بیت۔ نجیب محفوظء ہم وتی آزمانکء گداراں وتی جتائیں رنگے
دیگء ہاتر وتی جتائیں زبانه ٹہینتگء گوں وزمءء کار مرز کنتگ:

"زبان کے سلسلے میں انھوں نے بہت سے تجربات کئے۔ انھوں نے ایک ایسی زبان تشکیل دی جو بیک وقت جدید عربی بول چال کی بے ساختگی اور شگفتگی کی آئینہ دار ہونے کے ساتھ ساتھ کلاسیکی عربی اقدار کی بھی حامل تھی۔ اگر آپ اس ادب نظر ڈالیں جو محفوظ سے پہلے المنفلوتی یا انعقاد یا طحا حسین کا تخلیق کردہ تھا تو آپ دیکھیں گے کہ ان لوگوں کی تحریروں کے مقابلے میں نجیب محفوظ کی زبان کتنی جدید،

بے ساختہ اور تازہ ہے، محفوظ کے مقابلے میں ان پر دوسے لکھنے والوں کی زبان فی الحقیقت فرسودہ معلوم ہوتی ہے۔" (14)

نجیب محفوظ، چوگزان مہذب و مزین شائیں کسے کارے و وتی ازم و وزم گر انت۔ عربی نبشتہ کار محمود سلمادی و گوشگ انت کہ آئی و پھ عربی گدار و باز کنگ۔ ہنیت و حساب و ہم و زبان و حساب و ہم، چہ نجیب محفوظ و پیسر عربی گدار دگہ چیزے بوتگ و چہ آئی و پد چٹ دگہ چیزے جوڑ بوتگ۔ چہ آئی و پد عربی گدار و بابت و چیزے گوشگ بوت کنت چو کہ روسی گدار و فرانسسیسی گدار و بابت و گپ کنگ بیت۔

پیرس ریویو (Perice Review) و وتی حال تزانے و وتی کسہانی نبشتہ کنگ و بابت و نجیب محفوظ گوشتیت کہ "من کسہاں ہے وڑا نبشتہ کناں، چو کہ دوست و سنگتاں گوں گپ و پ بیت، لوگ، اسکول، کار یا دگ و سرا بووکیں واقعہانی بابت و، لس زندگی و تجربہ منی کسہانی بن گپ جوڑ بنت۔ منی کسہ چہ دل و در کایت۔ باز و ہد و بن گپ و ت چہ کسہ و در کیت و باز و ہد و بن گپ چہ پیسرا گچین بوتگینے بیت۔ من کسہ و باز رند و چار و پتاس کناں۔ کاٹ و کوٹ کناں۔ تاک دیم و اے دیم و آ دیم و ہر نیمگانہ نبشتہ کناں۔ آزمانک، مئے دو دمان و بہرے نہ انت، اے چہ رو کیتی ملاں 40 و دہک و رجانک و وسیلہ و اتلگ و پھ ماسر بوتگ۔" (15)

یک کسہ نویسے و گدار و آزمانکانی نیام و لکیر کنگ بوت نہ کنت بلے اٹلی و نامداریں نبشتہ کار البرٹو موریہ و گوشگ انت کہ گدار نویسی و آزمانک نویسی و نیام و فرق انت۔ یک جوانیں گدار نویسے باز کم جوانیں آزمانکارے بوت کنت و یک جوانیں آزمانکارے کم جوانیں گدار نویسے بیت۔ آئی و چیخوف و ٹالسٹائی و مثال داتگ و گوشگ کہ چیخوف آزمانکارے و بستار و مزینیں آزمانکارے بلے بے

سوہیں گدار نویسے ۽ ٹالسٹائی ۽ گدار نویسی ہر جاگہ منگ بیت بلے آئی ۽ آزمانک سک نِزور انت۔

نجیب محفوظ میاں اُستمانی لبزانک ۽ یک مز نیں گدار نویسے زانگ بیت بلے آئی ۽ آزمانک ہم پک مز نیں نبشتہ کارے ۽ آزمانک انت ۽ آئی ۽ چو گدار نویسی ۽ آزمانکاری ۽ ہم د جھمیں وڑے دلگوش داتگ۔ آزمانکاری ۽ میاں اُستمانی پڑے وئی نقش ۽ نشان ایر کتگ انت۔

سرشون / References

- 1- رضوی، ڈاکٹر خورشید، نجیب محفوظ، سہ ماہی ادبیات، اسلام آباد خزاں 1992، تاکدمیم 48
- 2- حافظ، ڈاکٹر بدر الدین، نجیب محفوظ: اپنے نگارشات کے آئینے میں، نئی دہلی، مکتبہ، جامعہ، 1989، تاکدمیم 41
- 3- رضوی، ڈاکٹر خورشید، نجیب محفوظ، ہوارسہ ماہی ادبیات، اسلام آباد خزاں 1992، تاکدمیم 49
- 4- رضوی، ڈاکٹر خورشید، نجیب محفوظ، ہوارسہ ماہی ادبیات، اسلام آباد خزاں 1992، تاکدمیم 49
- 5- شاد، شرف، بندیک، پوشاک، کونٹہ، بلوچی اکیڈمی، 2015، تاکدمیم 52
- 6- رضوی، ڈاکٹر خورشید، نجیب محفوظ، ہوارسہ ماہی ادبیات، اسلام آباد خزاں 1992، تاکدمیم 50
- 7- شاد، شرف، زابلوی، تاکبند استین 7، کچ، 2017، تاکدمیم 120
- 8- جاوید، ڈاکٹر محمد، متضاد کی ناگزیریت، بازیافت، لاہور، شعبہ اردو، پنجاب یونیورسٹی (سال و تاکدمیم نیست)
- 9- رضوی، ڈاکٹر خورشید، نجیب محفوظ، ہوارسہ ماہی ادبیات، اسلام آباد خزاں 1992، تاکدمیم 50
- 10- جاوید، ڈاکٹر محمد، متضاد کی ناگزیریت، بازیافت، لاہور، شعبہ اردو، پنجاب یونیورسٹی (س و تاکدمیم نیست)
11. Mehdi, Ismat, Modern Arabic Literature (1900-1967), Hyderabad, India 1983, p.245
- 12- سعید، ایڈورڈ، ناول کانیا فن (و آصف فرخی) کراچی، سٹی بک پوائنٹ، 2018، تاکدمیم 223
- 13- اجراوی، ابرار احمد، نجیب محفوظ کے ناولوں کا موضوعاتی جہان، ہوار فکر و تحقیق، نئی دہلی، 2016، تاکدمیم 135
- 14- سلماوی، ہوار، ناول کانیا فن (و آصف فرخی) کراچی، سٹی بک پوائنٹ، 2018، تاکدمیم 174
- 15- www.theparisreview.org/interviews/the art of fiction-no-129,12/10/2019

نیم بیل

من وتی پتہ راستیں دستہ گپتنگ اتہ ماہما ہمراہیہ روگہ اتیں۔
 منی گدہ پوشاک نوک اتہ انت۔ سیاہیں کوش، اسکولہ آزمان رنگیں دریس،
 ہسہیں کلاہ بلے من اے گپہ گل نہ اتاں پرچا کہ مروچی ہماروچ ات کہ من
 اولی رندہ اسکولہ چگل دیگ بوئنگ اتاں۔ منی مات دروازگہ دپہ اوشاتگہ
 ماراروگہ چارگہ ات، من دم پہ سہت مدتہ امیتہ چک جنگہ آئیہ نیمگا
 چارات۔ مایک انچیں دکے گوزگہ اتیں کہ آئیہ اے دستہ آ دستہ کشار
 اتہ انتہ بندانی ہنہ مچہ ناشپاتی درچک ر دپہ ردرستگ اتہ انت۔

"اسکولہ پرچا؟" من جسٹ گتہ! "من زاناں چون کتنگ"

"ترا من سزاء دیگہ برگہ نہاں" آئیہ ہٹکے داتہ گوشتہ، "اسکولہ
 و سزاجا گہ نہ انت۔ یک انچیں جا گہ کہ زہگاں کارآمدیں مردم جوڑ کنگ بیت۔
 زاناں تو وتی براتانی وڑا کارآمدیں مردمے بوئنگ نہ لوٹے؟"

چرے گپہ منہ دلجم نہ بوتان۔ من اے گپہ باور نہ بوت کہ منہ چہ
 لوگہ چست کنگہ اے برزیں دیوالانی تہا جوڑ بو تگیں ماڑیہ چگل دیگہ دگہ
 سیٹے گون۔ ما کہ دروازگہ دپہ سر بوتیں گڑا اسکولہ پیڑ گاہ درابوت کہ آئیہ تہا
 جنکہ بچک گردگہ اتہ انت۔ تو نون وت تہا بروہ گون آہاں ہوار بو "منی
 پتہ گوشتنگ اتہ گلہ و ش روئی برو، پہ دگراں مثالے بو"
 من لہرزگہ بوتانہ آئیہ دستہ تزندہ تزندہ داشت بلے آئیہ نرمیہ منہ اچ

وت ۽ گستاکت۔ " شیرے بہ بو " آئی ۽ گوشتنگ ات۔ " مروچی تو گواچنی وتی
زندگی ۽ بندات کنگ ۽ ۽۔ موکل ۽ وهد ۽ تو گندے کہ من اداپہ تو اوشتانگاں۔ "
من یک ۽ دو گام دیما جنگ ات۔ پد امنی چمانی دیم ۽ پچک ۽ جنکانی دزو شم
درا بوت انت۔ چہ آہاں من یکے ہم پجانیا ورتنگ ات ۽ نئے کہ چہ آہاں یکے ۽ من ۽
زانتنگ ات۔ انچو سما بوت گشتے من در آمدے اتاں ۽ وتی راہ گار کتنگ ۽ ادا اتنگ
اتاں۔ بلے پدا لہتے پچکاں منا اہی ۽ حیرانی ۽ چار اتنگ ات، ۽ چہ آہاں یکے ۽ منی
نڑیک اتنگ ۽ جُست گُت " : ترا ادا کئے ۽ آورنگ۔ "
" منی پت ۽ " من نگ ۽ تل ۽ ہبر گت۔

" منی پت مُرتنگ " آئی ۽ بس ہمنچو گوشت۔ من نہ زانت کہ نوں
من ۽ دیما چے گوٹگی انت۔ دروازگ بند بوتنگ ات۔ لہتے زہگاں گزیت۔ گھنٹی
جنگ بوت۔ یک جنینے اتک، آئی ۽ رند ۽ لہتے مردین گون ات۔ مردیناں مارا یک
رد ۽ اوشتاریناں کت۔ چہ ہر منزل ۽ دار ۽ چھتانی چھجاہاں ماچارگ بوتنگ ۽ اتیں۔
" اے شئے نوکیں لوگ انت " جنین ۽ گوشت۔ " ادا شمارا مات ہم
ہست ۽ پت ہم۔ ہما ڈرستیں چیز ہست انت کہ پہ شماسیت ۽ نپ انت ۽ شماراوشی ۽
شاماکامی دینت۔ ارساں پہک کن ات ۽ پہ گل ۽ شاد زندگی ۽ دیم پہ دیم بہ
بیت۔ " انچو سما بوتنگ ات کہ منی بدگمانی و تسرین ات انت۔ بنداتی ساہتانی تہا من
وت بازیں سنگت اڈکت ۽ بازیں جنکانی عاشق بوتوں۔ منی حیاں ۽ گمان ۽ ہم نہ ات
کہ اسکول چووش انت ۽ چشیں نوک نوکیں گپ بیت۔

ما بازیں لیب کت۔ ساز ۽ زمیل ۽ اوتا ک ۽ وتی اولی سوت جت۔ اولی
رند ۽ زانت زبان جی ایت۔ ما زمین ۽ گلوب دیست کہ پرتیتنگ ات ۽ آئی ۽ بازیں
ملک ۽ برا عظم درا بوت انت۔ ما حساب کنگ در بُرت، ۽ مئے گورا خُدا، ۽ جہان ۽

جوڑ بونگ ء کسہ آرگ بوت۔ وشتامیں ورگ وارت۔ کے وپت ء چم گرم گت
انت۔ واب ء پاد اتک ء وتی مہر ء دوستی، لیب ء گوازی، وانگ ء دلگوش بوتیں۔

مئے راہ سرجم ء وش ء دلکش ء آسان نہ ات۔ ماراہر چیز گوں صبر ء اوپار ء
چارگی ات۔ اے بس لیب ء گوازی ء شتا تکی ء معاملہ نہ ات۔ اداچہ ڈژمنی ء
کست ء کینگ گیش بوتگ اتاں کہ آہاں سر پہ جنگ ء اڑ ء ہم کشیتگ ات، ء آ
جنین ء کہ برے برے پہ وش روئی، بچند ات بلے گیشتر ہگل ء ہو کل کت، زہر گت ء
جاک جت چوبہ گوش کہ مارلٹ ء کٹ ہم کتگ ات۔

ایشانی ہواری ء نون گشئے نیت ء بدل کنگ ء وہد ء پاس ہلاس بوتگ ات ء
دل پدا لوگ ء جنت ء روگ ء ہمراہ داری کنگ ء نہ ات۔ مئے دیم ء نون جہد ء جپا
کنگ ء ڈڈ بونگ ء ابید ہج دگہ راہ پشت نہ کپتگ ات۔ ہما کہ بودناک ات انت آہاں
چہ وہد ء نپ زرت ء سو بین بوت انت۔

گھنی ء توار ء روچ ء کار ء ہلاس بونگ ء جار جت۔ زہگ تچانی ء دیم پہ
دروازگ ء نیمگاشت انت کہ پدا تچ کنگ بوتگ ات۔ من وتی دوستیں سنگت ء
دلبریں جنک حداء میار کت انت ء چہ دروازگ ء ڈٹن دراتکاں۔ من چپ ء
چاگرد ء چارات بلے وتی پت ء، کہ آئی ء گوں من پدا آہگ ء قول کتگ ات، ہج
نشان نہ دیست۔ من پہ ودار ء یک نیمگے اوشاتاں۔ دیراں بے سریں ودار ء پد منی
دل ء اتک کہ وت ایو کا لوگ ء بہ رواں۔ یک ء دو گام جتگ ات کہ پدا اجلہ بوت ء
اوشاتاں۔ یارب! ہما دمک کجاشت کہ آئی ء دوئیں نیمگاباغ ات انت؟ آ کجا گار
بوت؟ اپنچو گاڑی اداچہ کجا اتک؟ ء اے ڈڑستیں مردم زمین ء سر ء کدی اتلگ
ات انت؟ اے آکوٹانی جمپگانی کوہ دگ ء لمب ء چہ کجا اتک انت؟ ہما کشار کجاشت
انت کہ راہ ء اے کش ء کش ء لڈگ ء ات انت؟ ہر نیمگا برز ء ماڑی ات انت ء

دمکاں چک کوکارء ات انتء گواتء تکانسریء گیش کنوکیں جاکء سلوات
 شنگ ات انت۔ اداودا کیل مزاری پیش داروک اوشاتنگ ات انت کہ آہاں چہ
 وتی کٹوراں مارکشگء بیگواہ کنگء لیب پیش داشتگ ات۔ پدایک نیمگے سازی ات
 انت کہ سرکسء بچکچ بوئگء جارء جنگء ات انت کہ آہانی دیم دیمء ملء مسکرا
 کنوک روگء ات انت۔ یا اللہ! من گنگء وانگ وانگ اتاں۔ منی سر
 ترگء ات۔ بس نیم بیلء سہبء بریگاہء نیامء چو چون بوت کنت۔ لوگء سر
 بوئگء پدچہ پتء منء جستانی پسورستگ ات بلے منی لوگ کجات؟ من چار راہء
 نیمگاتچانی شتاں پرچا کہ منء یات ات کہ پہ لوگء سر بوئگء منء دگء آدیم
 روگی ات بلے گاڑیانی دوتء آڈھوراں منء دگء آدیمء روگء نہ اشت۔ من
 پرزگیء دلء حیڑ ات حدبزانہ کدی دگء گوازینت کناں۔ من دیراں اودا
 اوشاتاں پدا کڈء دھوبیء دکانء گداں استری کنوکیں بچک منی گورا اتک۔ وتی
 باسک منی نیمگاشہاردات، "بیابا، من ترادگء آدیم سرکناں"۔

بندیک ۽ پوشاک

ریل گاڙی ۽ آئیگ ۽ وهد بوتگ ات ریل ۽ ٹیسن زیقازلیق ۽ ڈرستاں پیسر سر بوؤ کیں مردم سگار ۽ سوداگر جحشه ات۔ آئی ۽ گواچنی، ریل ۽ ٹیسن وتی جُز وکیں نہادی گمان کت ۽ گوں بے درویرں اشپانی ۽ ٹیسن ۽ سراتر ۽ گردکنان ۽ وتی ہیرت ہیرنگ ۽ جہان گندیں نگاہاں گراک انی شکار کت۔ چہ جحشه ۽ اگاں آئی ۽ کار ۽ بابت ۽ جُست کنگ بوتیں گڈا بوت کنت آئی ۽ دُنیاء جہان ۽ پیٹ ۽ ملامت بہ کتین انت پرچے کہ گیشتریں مردمانی وڑا آہم چہ وتی زندگی ۽ شزار ۽ وتی نصیب ۽ نہ وش ات۔ اگاں آئی ۽ گچین کنگ ۽ رضا دیگ بوتیں گڈا الما از گاریں مردے ۽ گاڙی ۽ ڈرائیور بوتگ ات، کہ زیبائیں پوشاک گورا بہ بیت، واجہ ۽ ورگاں گوں ورگ بہ وارت، گرماگ ۽ زمستان ۽ وش ہوائیں جاگہانی سنیل ۽ سواد بہ کنت، ۽ وتی روزیگ ۽ شوہاز ۽ انچیں کارے گچین کت بہ کنت کہ آپہ دل وش، سواد ۽ شاداں ہمگونگ بہ بیت۔

بلے آئی ۽ دل ۽ دگ لہتے گچینی سبب ۽ لہتے چیریں واہگ ہم ہست ات کہ ہماہانی سبب ۽ آئی ۽ ڈرائیوری ۽ کارسک دوست بوت۔ آئی ۽ چہ ہماروچ ۽ آئی ۽ ارمان داشتگ ات کہ وهدے آئی ۽ یک مزنیں مردے ۽ ڈرائیور، "الغر" تھانیدار ۽ نوک گوریں کاردار نبویہ ۽ دیم ۽ اوشتگ ۽ گوں آئی ۽ ہمت ۽ وت بیسی ۽ دوستی ۽ درشان

کنگ ء دیست۔ یک رندے و آئی ء گل ء شادان دست ء سرادست ء مُشان ء گوں
جَنک ء الغرء گوشتگیں اے گپ ہم اش کنگ ات۔

"زیت من وتی نام ء چلہ ء تئی لَنکَاں دیگ ء آئیگی آں۔"

آئی ء دیست کہ جنک ء پہ ٹہلے بچندات ء چہ سر آکشان انچو کنزینت بزاں
من گیگ ء کنگ ء آں بلے بِن اسل ء آئی ء لوٹ ات کہ چہ تیاں تڑپو کیں وتی
سیاہیں ملگور اں پیش بہ داریت۔ چو گندگ ء آئی ء دل ء آس ءے جُلجُش
ات ء حسد ء جزبگ سیہ مار آئی ء ڈنگ جنان بُوت ء جنک ء سیاہیں دیدگاں
آگم ء اندوہ ء اشکر اں چکل دات۔ آدور دور ء آئی ء رند ء کپت، روگ ء آئیگ ء ودهء
راہ بست، ءیک چوٹے ء اگاں ایو کا دیست الغرء جتگیں گپ گوں آئی ء گوشت۔

"زیتاں من وتی نام ء چلہ ء تئی لَنکَاں دیگ ء آئیگی آں" بلے
نبویہ ء آئی ء نیمگا دیم ترینت مورک مُینت انت زہر ء زہر گوشت "پہ وت ء کڑاے
بہ زیر، چلہ ء بل "گوں اے گپ ء آئی ء وتی چیر تنگیں پاد چارات انت، گُشنے ماں
آہاں اُشرے ء پاد مانچنگ ات انت ء وتی کھیتگیں کوٹ ء چل ء شش تلین
کلاہ ء چمے جُت ء جیر ات کہ "ہمیش انت منی بے تالہی ء منی استارانی
زوال ء سبب "ہے ودهء آئی ء الغرء کار دوست بوت ء آئی ء واہگ دل ء داشت۔

بلے حیر... واہگاں آچہ وتی کار ء نہ سست۔ ہمیشکہ وتی مونجائیانی تہا بس وتی
وابانی سراوست بندان آئی ء وتی کار بر جاہ داشت۔ آریگاہ ء آئی ء وتی پیتی بڈا، آئیوکانی
سرا نگاہ جنان، ریل ء ٹیسن زقازلیق ء نیمگا شُت۔ کتبی نیمگا چم شانک دات انت
گڈاچہ دُور ء ریل گاڑی ء دُوتانی جسمبر درابوت انت۔ پدا آنزیک ء چہ نزیک تر بوؤان
بوت ء آئی ء ڈبہ جتا جتا درابوت انت۔ آئی ء ڈگ ڈگ گیش بووان بوت۔ دانکہ آ
ٹیسن ء سرا اتک ء رس ات۔ جحشہ گُشادی ء مردماں مانچتگیں ڈبہانی نیمگا شُت۔ بلے

رسگ ء شرط ء حیرانی ء آماج بوت درواز گانی دپ ء سلاہ بندیں سپاہیگ اوشاتگ
 ات انت ء درآمدیں دزوشم گوں دمبرتگ ء درگڑیتگیں نگاہاں دریگاں سُرک
 کنگ ء ات انت۔ چہ مردماں جُست ء پُرس ء پد سرپد بوت کہ اے اٹلی ء ہما جنگی
 بندیک انت کہ مز نہیں کسائے ء دژمن ء دیم ء سلاہ اش دور داتگ نوں بندیگانی
 کیمپ ء برگ بونگ ء ات انت۔

جحشہ حیران حیران ء اوشاتگ ء دنزاں گہیتگیں دیمیاں چارگ ء ات۔
 اے گپ ء پکا بونگ ء پد، اے درگڑیتگیں چم، مصیبت ء واری ء پتگیں دیم بچ وڑا
 آئی ء سگریٹاں زرت کت ء وتی ہیل ء تب ء پورا کنگ ء تو ان ء نہ دار انت،
 آئی ء سر ء ایستکی ء مانشات۔ آئی ء دیست کہ آپہ حرص ء طلب آئی ء پیتی ء گوں وتی
 نگاہاں ایربران ات انت۔ آئی ء آہانی سراز ہر ء نہ وشی ء نگاہے جت ء پیسلہ کت کہ
 وتی پشت ء مان بہ دنت بہ روت بلے آئی ء فرنگی گالوارے ء توارے اش کت کہ
 آئی ء عربی ء گوشگ ء ات "سگار"۔

آئی ء حیرانی ء شک ء نگاہے آچار ات ء پداکاسگ چٹیں لنکگ گوں ماتنی
 لنکگ ء لگاشت بزاں "زراں ڈیلاں کن" سپاہیگ گپ ء سرپد بوت ء سر
 سُرینت۔ آترس ء لرزدیم ء روان بوت ء ہمنچو دور اوشات کہ سپاہیگ ء دست
 آئی ء مہ رسیت۔ سپاہیگ ء پہ تاہیر وتی کوٹ کش ات چند ات ء گوشت:
 "ایش انت منی زر"

جحشہ حیران بوت ء زرد بٹنیں حاکی رنگ ء کوٹ ء حیرانی ء لالچ ء چاران
 جوانی ء تپاسان بوت۔ آئی ء دل دِریک دِریک ء ات بلے آچشیں سادگ ء پہوالے
 نہ ات، ہمیشکہ وتی دل ء راز چیر دات انت، مبادا اٹالین ء تماء ء شکار مہ بیت۔ آئی ء

سر زاہر ءوت ء سنگین داران ء اوور کوٹ ء زیرگ ء دست شہار دات۔ سپاہیگ ء
مورک مہینت انت ء کوکارگت ء گوشت:

"کوٹ ء بدل ء بس یک پارکیٹے؟ دہاش وبہ کن"

جحشہ پنج ات ء پشت ء کنزرات۔ آئی ء واہش نیم سون بوت ء ہمچک ء کہ
دگہ نیمگے گران بہ بیت کہ سپاہیگ ء کوکارگت ء گوشت۔

"..... شتریں کسائے ء وبہ کنئے... نہہ... اگاں ہشت"

گوں اے گپ ء آئی ء تزند تزند ء سر سُرینت۔ سپاہیگ ء گوشت۔

"شتریں ہست بس انت..."

بلے آئی ء پیشی وڑا سر چندینت ء ہمے پدراگت کہ روگ لوٹیت۔ سپاہیگ
شش ء پداداں پنج اتک۔ گوں اے گپ ء جحشہ ء دلپروشی ء درشان گت دست
سُرینت ء پشت ء کنزرات ء پنج ء سر انشت۔ دیہیں سپاہیگ ء توارجت ء گوشت۔

"شتریں تو اینگوبیا، مناچار دانگ بس انت"

آئی ء ہچ دگوش نہ دات ء ہمے پیش دارگ ء کہ باچلو آئی ء گپاں دگوش نہ
انت، یک سگارے روک گت ء پہ تاہیر نشت مزگ زیران ء آئی ء چکان بوت۔
سپاہیگ چہ زہر ء تزگی بوت، انچو سما بوت کہ سگریٹے کشگ ء واہش ء ابید آئی ء
زند ء دگہ ہچ مقصد نیست۔ پدا آسے گڈ سر ء دانکہ دو ء اتک۔ جحشہ وتی چست
بووکیں جزبگ ء دردگیں واہشانی لگاماں داران نشت، بلے وہدے سپاہیگ دو ء
رست گڈانہ لوٹگ ء ابید ہم چہ آئی ء نیمگایک جھنگے ء واہشت بوت کہ آسپاہیگ ء
دیست ء آئی ء دست شہاورت ء کوٹ پیش داران گت۔

"نوں بیارے ناں!"

نوں پہ پادا آئیگ ء دگہ بیچ راہ ء درنہ دیست۔ آگاڑی ء نژیگ ء اتک۔ کوٹ
 زرت، دو پارکیٹ سپاہیگ ء رادات، گوں وشی ء تاہیر ء نگاہاں کوٹ ء چارگ ء لگ
 ات۔ آئی ء لٹانی سرا سوب مندی ء بچندے جڑشک دیان ات۔ آئی ء پیتی بیچ ء سرا
 ایرکت، کوٹ گوراکت ء بٹن بست انت۔ آکے پراہ ات بلے آئی ء پروانہ داشت ء
 وشی ء پہر ء مارشاں گوات۔ گر ان بوت۔ پیتی پدا کوپگاں زرت ء چہ گل ء بال، پونہ
 زانی سرا ٹمیسن ء تران بوت۔ آئی ء نگاہاں نبویہ ء عکس جڑشک ات۔ چادر ء مان
 پوشان، گوں وت ء جوڑان ات۔ "نوں آمانا بہ گندیت بس! مرچی ء رند آمانا ڈالچار
 کت نہ کنت ء چہ زہر ء مورکانی مھینگ نہ بیتگیں گپے بیت۔ الغر ء گورا منا چہ
 وت ء گیش پیش دارگ ء نوں بیچ چیز درنیت"، بلے اناگہ آئی ء گیر اتک کہ الغر، بس
 کوٹے گورا نہ کنت، تیوگیں سوٹے گورا کنت۔ گڈا پتلونے چہ کجا درگیگ بہ
 بیت؟ نوں بس ہمے خیال ء مان رپنگ ات۔ بندریگانی گاڑی ء دریگاں سرکشوکیں
 دیمانی سرا پُر مانائیں نگاہے جت۔ چیریں واہکے ء آئی ء دل پدا کیٹلی
 کت ء آئی ء تاہیریں تب پدا کشاں چیلے ء آماج بوت۔ آئی ء گاڑی ء نیمگا کنزرت ء
 دل ء ڈڈکنان توارجت:

"سیگار، سیگار، یک پارکیٹے پتلونے ء بدل ء، ہمائی ء کہ زرگون
 نیست، پتلون ء بدل ء پارکیٹے..."

آئی ء دورند ء، سے رند ء وانک دات۔ پدا آئی ء جیڑات کہ بوت کنت
 اے گپ ء مطلب ء آفہم ات مہ کن انت۔ ہمے ہاترا آئی ء سیگار ء پارکیٹ دستاں
 زرت ء کوٹ ء نیمگا اشارہ کنان بوت کہ گور ات ئے۔ اے اشارہ ء دمان ء رنگ
 پیش داشت۔ یک سپاہیگے گشادی ء پادا اتک ء وتی کوٹ ء کٹنگ ء لگ ات۔ جحشہ ء
 اشتاپی ء آئی ء صبرکنگ ء گوشت ء پدا آئی ء پتلون ء نیمگا اشارہ کت کہ منا اے درکار

انت۔ بندیک ء گوں بے پروائی ء کوپگ سُرینت انت ء پتلون کش ات۔ ہے وڑا بدلی ء سدلی سرجم بوت۔ جحشہ ء پتلون تزند ء تزند داشت ء گل ء بال بُوت۔ پشتمان دات ہما پیشی جاگہ ء اتک، پتلون پاداگت۔ پرے کار ء یک کترہے ء ہم کم و ہد گوست ء آ سرجمی ء اٹلی ء سپاہیگے درا بیت۔ نوں چے کمی منتگ ات۔ بلے ارمان! اے سپاہیگاں گلاہ سرانہ ات بلے بُوٹ الما پاد ء ات۔ پہ الغر ء برابری ء آیک ء ہاترا..... کہ آئی ء تین ماں دل ء داتگ ات۔ امید بُوٹ ء چوں گزارہ بیت۔ آئی ء پیتی چست گت ء پہ چست ء اشتاپی کوکار کنان گاڑی ء نیمگا اتک۔

"... سیگار، بُوٹ ء بدل ء پار کیٹے، بُوٹ ء بدل ء پار کیٹے"

آئی ء پہ گپ ء سرپد کنگ ء اولی وڑا پدا اشارہ کنگ بند ات گت۔ بلے چہ آئی ء پیسر کہ نوکیں گرا کے دست ء بیاتکیں، گاڑی ء پہ روگ ء ٹلو جت، کہ آئی ء توار ء گاٹ دیوکیں سپاہیگانی رُمب گوں ہزاری ء آہیزگ بیت انت۔ دوتانی جمبر ریل ء ٹیسن ء چپ ء چاگرد ء مانشاتگ ات انت۔ شپ ء مرگ آزمان ء سرا بانزلاں پراہ شانان ات۔ جحشہ دل ء درد، نگاہاں ارمان، ء بہہ ء بکڑے جاوے اوشتاتگ ات۔ و ہدے گاڑی سُرپر ء لگ ات گڈا دیم ء ڈبہ ء سواریں گاٹ دیوکیں سپاہیگے ء جم پہ آئی ء کپت انت۔ آئی ء دزو شم ء سرا برانز ء زہر گرگ ء نشانی پدرا بوت انت ء آئی ء انگریزی ء اٹلی زبان ء کوکار گت ء گوشت۔

"بلے کن، سوار بُو، سوار بُو، او بندیک!"

جحشہ آئی ء گپ ء سرپد نہ بوت۔ آدل ء بار ء سُبک کنگ ء گوں مسکرانی ء آئی ء سُرے پُرانی گیگان کنان بُوت۔ آپہ ہاترات کہ چہ آئی ء دزرس ء دُور انت۔ سپاہیگے ء یک برے پدا کوکار گت، ء گاڑی کم کم ء دُور روان ات۔

"سوار بُو جہندم بُو، من ترا بہار دیگ ء گوشگ ء آں، سوار بُو!"

جھٹھہ ۽ گوں گُت ۽ زہر آئی ۽ گیگان گپت انت ۽ چہ آئی ۽ پُشت ۽ پُر کنگ ۽
 روگ ۽ جاڑی ات۔ گاٹ ۽ گوں بہاراں چپیں دست ۽ پمبگ زور پر دات ۽ بے
 میاریں بچک ۽ نیمگاتو پگ تچک گت... تیر آس دات۔ تیر ۽ کریں تو کیوں تو ۽ گوشاں
 ژامب ژامب کت پدا درد ۽ بیم ۽ یک چہ ہالے سر جمیں ٹمیں ۽ جلس
 ات۔ جھٹھہ ۽ بالاد تیچ ۽ تاب وراں بوت۔ پیتی چہ آئی ۽ دستاں لگشت۔ سیدگار ۽ باکس ۽
 پارکیٹ دانگ دانگ بوت انت۔ آدیم پہ چیر کپت ۽ سارت بوت۔

پیر زال ء تهنائی

آوتی گندلانی سرا بے ترک ء توار ء تچک ات۔ چم، کونس، ء یک دستے ء
ابید آئی ء ڈرستیں بدن باد ء کپتنگ ات۔ آئی ء دست ہم کم کم ء داں وتی دلبند ء
بُرت کت۔ نادرا ہی ء ڈرستیں واک ء ہائیک بیچ کپتنگ ات انت۔

آئی ء سر جمیں گوشت آپ بوتگ ات ء پوست ء زردیں رنگ نیل گشتنگ
ات۔ ڈن ء دراتنگیں ہڈانی سرا سچ ء سچ ات۔ ہر و ہد ء آ نپاد ء سرا تچک ات۔ وتی
دیم ء روءوت سراوت روک ء چارات اگاں چم بند کت انت ء وپت۔ نوں چم پچی ء
شہار ہم داں اوتاک ء دیوالانی تہانڑا تلگ ات۔

عیون ء چوز ہگانی وڑانزور ء بارگیں توار ی ء گوانک جت۔

"عدلیہ۔۔۔!"

بلے آئی ء عیون ء توار نہ اش کت۔ کم چہ کم انچش درا کنت کہ آئی ء
گوشاں نہ کپتنگ۔ بہانہ ہمیش بیت کہ عیون ء آواز سک جہل بوتگ یا چل جاہ سک
دور انت یا اودا چل ء توار بوتگ۔ عیون ء وتی توار چد ء گیشتر بُرز ترکت کت نئے کہ
ابید توار کنگ ء پیم بوت۔ آئی ء پدا توار جت۔ "عدلیہ۔۔۔!" آئی ء عدلیہ ہکل ء
ہوکل نہ کت۔ پرچا کہ آسر جم ء عدلیہ ء محتاج ات ء آئی ء تب ء حیال ہرچ وڑا
داشت۔ آئی ء رادل ء تب ء پگار دات۔ جوانیں گد ء پوشاک ء ورگ دات۔ عدلیہ ء
آئی ء لوگ ء چار ء گدار کت۔ یک حسابے ء عدلیہ لوگ ء واہند ء مستر ء کسترات۔
اے بابت ء عیون ء بیچ کت نہ کت۔ اگاں یک روچے عدلیہ ء آئی ء گورا کار نہ

کنگ ء فیصلہ بہ کتیں گڈا بے گتیں تهنائی ء آماج بوتگ ء مُرتگ ات۔ پمیشکہ
 آئی ء کوشست مدام ہمیش ات کہ داں سک الہی نہ بوت عدلیہ ہچ وڑا قیامت نہ کت۔
 بلے آئی ء واک ء وس چے ات۔ زندگی ء لوٹ ء واہگ گوں ساء ء تار ء بستگ انت۔
 وتی بے ہاٹیکیں واک ء توان مچ کت انت ء مکرندے پدا گوانک جت۔

"عدلیہ!" زہر آئی ء سینگ ء ہڈانی تھا جوش و رنگ ء ات انت بلے آئی ء
 وت ء داشتگ ات۔ پدا عدلیہ ء کار ہم باز ات انت۔ شودگ ء روپگ، بہاء زور، پدا
 آئی ء عیون ء دست ء پاد، چم ء پونہ زانی جاہ ء ہم کار کت۔ پہ عیون ء ہرچی عدلیہ
 ات۔ آئی ء راورگ دپ ء دات۔ دست ء دیم ششت انت۔ آنا دینت، پدا نپاد ء سرا
 واپینت ء آسیدگی ء واستہ اے کش ء آکش ء لیٹینت۔ آئی ء وتی گلہاں چکاریں بلے
 ارمانی نیں توار کے بُر زکت:

"عدلیہ!" گوں گرانیں گامانی تواراں عدلیہ دروازگ ء ظاہر بوت۔
 آئی ء مارشتاں ہور کیں دژوشم ء سرا مدامی نہ وشئی پدرا ات۔ آئی ء چومانجائیں
 گالوارے ء جست کت۔ "من ء لوٹ اتگ، بی بی!"
 "منی گٹ شتگ تی بازیں توار جنگ ء عدلیہ!"

عدلیہ پلنگ ء نیمگا کیزات ء عیون ء گوشت "من ء یک سگریٹے بہ دے"
 عدلیہ ء چہ پلنگ ء سمرین ء سگریٹے ء ڈبہ زرت۔ یک سگریٹے کش ات ء روک کت
 بی بی ء لُنٹانی شم ء دات ء گوشت:

"سگریٹے ء کشگ پہ تو شتر نہ انت، بلے تو سر پد نہ بے" عدلیہ نُرُنڈان
 بوت ء اوتاک ء چہ دراتک۔

عدلیہ ء اوپارے قدح ء کنیل بوتگ، عیون ء واستہ مرگ ء سزا وڑا ات۔
 آئی ء بزازتک ء گوبازتک آئی ء سمد ء ات انت۔ چہ ہر کسی دگوش ء تزانگاں

زبہریں عیون تِرس ۽ دلپروشی ۽ جاوړ ۽ زندگی ۽ گوا تانی تہارو کیس قندیل ۽ گوں پر
 لچ اتنگ ات ۽ مرگ ۽ ودار یگ ات۔ آئی ۽ یک ۽ دانگیں بچ، زہر شانی ۽ ود ۽ کُشک
 بوتگ ات۔ اے گرانیں غم ۽، چہ نادراہی ۽ پیسر، آئی ۽ دل دو تل کتگ ۽ چگل
 داتگ ات۔ عجیبیں گپ ہمیش ات کہ آئی ۽ بچ سیاست ۽ ڈیساں شتگ ات بلے آ
 سیاست ۽ بچ سرپندہ ات ۽ نئے کہ آچہ سیاست ۽ ہاجر ملہ بوتگ ات۔ بچ ۽ بیرانی ۽
 یک سالے توام بوتگ ۽ گوں آئی ۽ مرد بیران بوت۔ عیون ۽ رنج ۽
 اندوہ، نادراہی ۽ آزار ۽ تہنائی ۽ بیمنائیں ساہگ وت ماں وت ہوار کپتنگ ات
 انت۔

آئی ۽ خدا مرزی گواہار ۽ جنک بشینہ گوتگیں عید ۽ آئی ۽ چارگ ۽ اتنگ
 ات۔ آپرا نمری اسکولے ۽ پر نپیل ات ۽ بس یکیں مردم ات کہ وشیں روچ ۽
 عیدانی درگت ۽ آئی ۽ تزانگ ۽ کپتنگ ات۔ آئی ۽ گوں وت ۽ پل ۽ شیرینی ۽ ڈبہ ۽
 آورنگ ات ۽ تزیک ۽ آئی ۽ پلنگ ۽ گورا کرسی ۽ سرانشتگ ات۔ عیون ۽ چم آپلک
 بوتگ ات انت۔ "تئی منّت واراں، بشینہ، توچون ۽؟ تئی مردم چون انت؟ منی
 دل پہ شے چارگ ۽ بند انت بلے من ۽ کس دپی جستے ہم نہ کنت۔"
 بشینہ ۽ پہلی لوٹ ات ۽ گوشت: "زندگی سک دزگٹ انت، ترو"
 "چہ شما ابید من ۽ کئے ہست؟ مریگیں مردمانی ہم یک نہ یکے
 تزانگ ۽ کپیت"

"ترو، من مدام تئی تزانگ ۽ یاں، بلے چوں کنناں کاراں وار نہ رسیت"

"من ۽ دُستیں مردماں بے حال کتگ، بشینہ"

بشینہ ۽ گورا ابید بے تواری ۽ دگہ راہ نیست ات۔ عیون ۽ گوشت۔

"من شمعے ترواں، شمعے مات ۽ حقیگیں ۽ یکیں گوہاراں کہ انگتہ زندگاں،

اگاں من ۽ عدلیہ یلہ بہ دنت بہ روت، من ۽ ہما شدے کشیت"

آئی ۽ درد یگیں آہے کش ات ۽ گوشت: "ماسیں گوہار، تئی مات، مز نیں

اڈاء من، چنچو گل ۽ شادا تیں، خدا آہاں وتی رحمتانی ساہیل ۽ ساہگ ۽ بہ کنت، من

چہ آہاں کستر اتاں۔ منی دل مدام شادان اتاں۔"

"دعانت، کہ خدا تر اڑوت وش بہ کنت"

"دعا قبول نہ بیت بشینہ! من تہنا بوتگاں، من ۽ ڈرستاں یلہ داتگ۔ منی

پنشاں ہم منی ہمساہگے کاریت ۽ دنت۔" آئی ۽ وتی سبز تہہ تنگیں دستاں گوں چم پہک

کت انت۔" من ترس ۽ گاراں بشینہ، من ۽ چہ ہما روج ۽ سک ترسیت کہ

من ۽ عدلیہ یلہ بہ دنت ۽ بہ روت۔"

"چونہ بیت ترو۔ آئی ۽ اے وڑیں لوگ دگہ جاہ ۽ کجارسیت"

"آمنی ڈرستیں کاراں کنت، من یک پیم ۽ آئی ۽ فکر اں گاراں"

"تئی لوگ ۽ زر آئی ۽ دست ۽ انت، آتر اپر چایلہ دنت ۽ روت"

"بلے انگتہ من ترس ۽ گاراں۔ یک پیم ۽ دل ۽ شگاں۔ من آئی ۽ ادا

بونگ ۽ ہم، ہمنچو ترس ۽ گاراں ہمنچو کہ آئی ۽ ادانہ بونگ ۽ وہد ۽ ترس ۽ گارباں۔"

بشینہ بے توار بوت۔ آئی ۽ گورا گپ جنگ ۽ بچ نیست ات۔

دنیا داری ۽ لبزانی گوشتگ ۽ آئی ۽ دم بُرتگ ات۔ عیون ۽ گوشت "من ۽ پہل کن

بشینہ، منی گپ ہلاس بوتگ انت، پدا ہم چو شر نہ انت کہ من ترا پریشان بہ کناں۔

بس یکیں توئے کہ منی ترانگ ۽ کپ ۽"

آئی ۽ وتی زنگ ۽ گلگ ہلاس کت انت۔ گوں درد داری ۽ جُست کت:

"توبہ گوش باریں، تئی مرد گون ترا چون انت"

بشینہء ذرا جیس ساہے کش ات ۽ گونڈیں پسہ ۽ دات۔
" بس شرانت "

" بلے چو، چون بوت کنت۔ تو یک بے دروریں جنکے ۽ " عیون ۽ حُشک ۽
گیگیں لنٹانی سر آدم بُر تگیں۔ پچندے درابوت۔ " توسک ڈولدارے بشینہ! مردم
گوش انت کہ تو انچش ۽ کہ من وتی ورنائی ۽ روچاں بوتگاں۔ تو دُرستیں
کہول ۽ دُرستاں گیشتر منی رنگ ۽ " بشینہ ۽ ہو ۽ سر سُرینت ۽ پچند ات۔

" من بازراء دراتلگاں، اگاں دریگ ۽ اوشاتلگاں گڈا دُرستانی چم
من ۽ سک بوتگ انت " بشینہ ۽ پچند ات ۽ عیون گوں درد مندی ۽ چارات۔

" تو گوش ۽ کہ مرد ۽ تئی سیادی بس شرانت۔ زاناں آسر پد نہ انت کہ
حداء آچونیں بے دروریں سوگاتے داتگ؟"

" دنیا ۽ ہمے دستور انت، ترو"

" پیٹ انت اے وڑیں دنیا ۽"

" دنیا ۽ چے بھروسہ انت، ترو"

عدلیہ ۽ ورگ ۽ درپ گون ات انت اوتاک ۽ اتک۔ آئی ۽ عیون چست
کت ۽ سر جاہ ۽ کمک ۽ نادینت ۽ ورگ دپ ۽ دیگ ۽ لگ ات۔ آئی ۽ دل ۽ وش
کنگ ۽ عیون ۽ گوشت " ورگ وش گزارتگ انت عدلیہ "

عدلیہ ۽ پچند ات ناں آئی ۽ منت گپت۔ انچو گشنے عیون ۽ گپ نہ اش
کتگ۔ نزور ۽ بے وسیں مردم ۽ توسپ ۽ ہم اثرمان نیست۔ " چے بوتگ عدلیہ؟"

" من وتی جنک ۽ بابت ۽ خیال ۽ آل "

" اللہ آئی ۽ پشت ۽ پناہ بہ بیت، چے بوتگ آئی ۽؟"

" عذاب کنگ شو میں مرد ۽، شزاریک انت "

" پرچا؟ آئیء مرد گوں ہپت چکانی ماتء اے وڑا چیا کنت "

" تو آئیء نہ زان ئے، بی بی، شوئم ء کئے گو شیت نگبخت بی "

" تو وتی جنک ء سر پد بہ کن، بہ گوش صبر ء او پار بہ کن، اگاں آگوں "

مرد ء سہن ء مھر بہ بیت، چے بیت؟ "

ہو گڈا، پدا چے بیت؟ اگاں عدلیہ ء وتی جنک گوں چک ء چلا نگاں زرت ء اے لوگ ء آورت؟ عیون ء آمہ کن ہم کت نہ کتگ ات۔ آو ہمک وڑا عدلیہ ء محتاج ات۔ اے لوگ اینچو مزن ء شاہریگان نہ انت۔ اے سر جمیں کہول ء آیک ء گوں لوگ چو بازار ء رنگ ء بیت۔ اینچو ڈاہ ء شور ء سلوات ء لوگ دو لوگ بیت؟ ء پدا ایشانی ورنگ، گڈ ء پوشاکانی حرج ء درج کئی سرا بنت۔ اے پہ عیون ء نوکیں جنجالے ات۔ شیخ طہ ء سیر ء عاروس ء وہد ء نیک دعائی کتگ ء گوشنگ ات۔ " حد اترا عزت بہ دنت ء نیک بختے بات ئے " عیون ء مات ء آئی ء سرا چنچو پہر بستگ ات۔ آئی ء عاروسی زند گوں وش ء وژدلی بندات بوتگ ات۔ مرد گوں شرفداریں کہولے ء سیالدریں ججے ات۔ یک روچے آئی ء عیون کا سمو گراف سنیماء دیستگ ات ء سک دوست بوتگ ات۔ آیک دوستناکیں جن ء شادا نین ماتے ات۔ آئی ء شر رنگی ء سر اندر ء حیراتیں مرد ء آدست ء گپت او پیراء چارگ ء شت انت۔ یک رندے یک لفنگا ئے ء گوں عیون ء نرّیک بو ننگ ء زور جنگ ات گڈا ہمچک ء کشت ء گوش بہ بیت۔ عیون ء خیال کت۔

" بلے، بی بی عیون، تئی زندگی ء آسراے تحت ء کنڈانت، ادا تو بے وس ء

پچیں جنینے ء اوست ء کپتنگ ئے کہ آپہ ترالنٹانی سرا بچکند گے ہم آورت نہ کنت "

دروازگ ء ٹلو ء توار کت۔ عیون ء دیدگاں ایسانی چراگ روک بوت۔

بلکیں یکے منی چارگ ء اتلگ؟

" کتے انت، عدلیہ؟ "

" پلمبر اتلگ، بی بی "

پدا ہما پلمبر! اے یک پیم ء ہدا سر ء پٹ انت۔ بوت کنت چل جاہ ء،
 پسیل ء یا پاپی ء اڈ کنگ ء اتلگ۔ آئی ء ہچر چہ عدلیہ ء جست کنگ ء ہمت نہ کت،
 ایراد گرگ وتی جاہ ء،۔ ہے کہ پلمبر ء دل ء لوٹ ات اگاں آ کچینبکیں
 جنین ء لوٹاتگ ات، اتلگ ات۔ عدلیہ ء عیون ء اوتاک بندکت کہ پلمبر ء دیست مہ
 کنت۔ باز روچ ات کہ عیون ء آئی ء سر اشک ات۔ بلے آئی ء دست ء چے بوت۔
 آئی ء جند ء لوگ ء اے بو نگ ء ات۔ آئی ء اوتاک ء ڈن، کہ ابید آئی ء رضاء بند
 کنگ بوت ء آئی ء پھریزگ ء نام ء سرا۔ آ بے وس ء لاچار ات۔ اگاں آ
 مرد ء چریشی ء گیش ء لالچ بوتیں، اگاں آوتی راہ ء اژاند سر پد بوتیں، اگاں شیطانی
 حیلے آئی ء دل ء بیاتکیں گڈا عیون کئی ء ر کینتگ ات؟ آئی ء پہ دل گوش گوش
 دارگ ء کوشست کت۔ آسک بے وڑ ات، آئی ء خون جوش ورنگ ء ات۔ بوت
 کنت آئی ء حد مرزی نیں بچ ہم ہے بے رحمیں جاور حال دیمپان بوتگ، انچو
 وت ء بے وس سماکتگ کہ آئی ء آورنائی ء روچاں کشتگ ء گارکتگ ات بلے آنیم
 زندگ ء مرگ ء کلانٹگ ء ات۔

عدلیہ ء دروازگ پچ کت ء گوشت "شت"

سک دیراں آئی ء اودا بو نگ ء بابت ء جست ء ابید عیون ء جست کت۔

چے کتگ آئی ء "

" چل ء پاپ کے پُرتگ "

عیون ء وت ء سارت ء سا کم داشت ء جست کت

" بلے چل جاہ ء پاپ و..... "

عدلیہ ء اشٹاپی ء آئی ء گپ گڈرات ء گوشت "سک کوہن بوتگ، ہر روج اڈ
کنامینگ لوٹیت"

ہو اے مدام اڈکنگ لوٹیت، تری نوکیں پانپے پرکنگ بہ بیت، پلمبرء
روگ ء آہگ انگتہ المی بیت۔ شرانت بلے کیت انت۔ ہے آئی ء دل بہ لوٹیت یا
اگاں عدلیہ بہ لوٹیت۔

اے جاورحال نوں سنگی انت۔ پرچاکہ آئی ء دست ء پاد، چم ء پونزء جہ
عدلیہ ء گپتگ ات۔ اے لوگ ء عدلیہ ء کارچہ ڈڑستاں گران ترات۔ پداہم اے
گپ چہ عیون ء سگ ء اوپار ء ڈن بیت ء ایشی ء آسر آئی ء بے والی بیت۔

یک روچے دروازگ یک درآمے ء ٹک ات۔ عدلیہ تہا تک ء گوشت۔

"بی بی! یک کوریں مردے اتگ، گوشت تئی کوہنیں پجارو کے آل"

ہمچک ء چہ ڈن ء درآمے ء توارجت "شیخ طہ الشریف، بی بی عیون"

اے توار! اے نام! عیون ء وتی بیگواہ بوتگیں یادانی غبار چند ات انت۔

آئی ء دل بے قرار بوت۔ تزانگانی وش کوشیں موسم ء وشبوواں وتی امبازاں زرت
آئی ء گل ء بال بوت ء جُست کت۔

"بیاء، وش اتکے شیخ طہ! عدلیہ شیخ ء زور ء بیا"

آئی ء، عدلیہ ء کمک ء، گوں دست ء لٹ ء راہ شوہاز کت ء آئی ء پلنگ ء
نڑیک ء اتک۔ آئی ء سرء پاگ شل بوتگ ء بتگ ات ء پیشانی ظاہرات۔ آئی ء چم
تہا شتگ ات انت ء سرین پیری ء سبب ء کپ ات۔ آئی ء وتی بدن ء بدرنگ ء
کو، سنکیں پوشاکے پوشیتگ ات۔ وہدے آعیون ء سرین ء نادینگ بوت گڈاگوں
شیخ طہ ء گوشت ء: "اے منی دست انت، بلے ایشی ء تزند ء زور پر مہ دے، اے

سک نزورانت " آئی ء گوں نرمی ء مہر ء دست دستاں زرت ء گوشت: " اللہ تراوش ء سلامت بہ کنت، بی بی عیون "

" اللہ ء شکر انت کہ یک رندے پدائی دڑوشم من ء پیش داشت، ترا یاد انت مئے گند ء نند کد بوتگ "

آئی ء پہ ارمانے سرچنڈینت ء گوشت " چنچو مدت گوستگ "

" آچون و شین روچ ات انت شیخ طہ "

" حد اترا مدام وش ء شادان بہ کنت "

" بلے چون! من واد اتحت ء باهوٹاں، چوبے وس ء تہنا "

کماش ء لنکک آسمان ء نیمگا مک کت ء گوشت " ہست حدائے کہ نام نی

رحمان انت۔ "

" ترا منی ڈس چہ کئے ء رسیتگ "

" کو نہیں کلات ء گاٹ من ء دپ کپتگ ات، کماش آدم "

عیون ء گوں مر مر انکیں دید گانی چراگاں آئی ء کرچکاں کپتگ ء پیریں دیم ء نیمگا

چارات۔ آیز گاری ء بد حالی ء وتی ڈیساں بُرتگ ات۔ آزمانگ ء آچوں زرنگ ء

پڑ ء پڑیں ورنائے ات۔ ہر روچ فجر ء رند آہانی لوگ ء اتک، قہوہ وارت، قرآن

ونت ء دینی اڑ ء جنجالانی سرا عیون ء مات سر ء سوج کت۔ آئی ء عیون ء سیر ء روچ ء

آنیک دعا کتگ ات " اللہ تراوش ء آباد بہ کنت، نیک ء نیک بختے بات ے "

آئی ء وتی کو، ہنگیں کوش کش ات انت ء کرسی ء سرا کونڈیک جاہ کت

انت ء قرآن ء وانگ ء لگ ات۔ وہدے آئی ء قہوہ وارت ء اوتاک ء بس دوئیں

بوت انت گڈا عیون ء گوشت:

" من تہنا بوتگاں، شیخ طہ! "

گھسنے آئی، سر ابراز گپتہ گوشت " بلے حد اتی، ہمراہ انت، بی بی عیون "

" من مدام ترس، وسواسانی تہا کپتگاں "

" وتی ستکاں گوں حُدا، بہ بند، بی بی "

" دز گیتیں تو ہر روچ منی چارگ، بیبا تکین، " "

" من ہمک روچ کایاں، پے وشئی "

" تئی روچ چوں گوزگ، انت شیخ طہ؟ "

" حُدا، رضا ہمیش ات کہ تلاوت، ریکارڈ بونگ، سبب، ما بے روزگار بہ "

بئیں، بلے حد اتی غلاماں ہم، پچر فراموش نہ کنت۔ حیر، بی بی گپ ایش انت کہ تو "

دل پزوشی، دیما توکل، بہ دار، سلاہاں چگل مہ دے "

" من چہ وت، شزاراں شیخ طہ! ابید چہ عدلیہ، منی گورا کس نیست۔ اگاں "

آہم من، یلہ بہ دنت۔ "

" بلے حد اتی نزدیک گوران انت۔ بی بی عیون "

" بلے من ایوکاں "

" کماش، گوں نہ وشئی، دست سُرینت، گوشت " چنچو ارمان، گپ انت "

" زاناں من ردیں گے جتگ شیخ طہ! "

" اناں، بلے حُدا، سر اتی ایمان کامل نہ انت "

" منی ایمان کامل انت، منی بچ، مرد، رند، پے رند، وتی راہ، شُنت انت، "

منی ایمان سلامت انت "

" اناں۔ تئی ایمان سلامت نہ انت، بی بی عیون "

آئی، گپ وش نہ بوت بے توار بوت۔ شیخ طہ، گوشت " دل، میار، ہمائی، ایمان "

سلامت بہ بیت، آئی، دل، ترس، سرام، انا، ایتی، واستہ، ہج جاہ نہ بیت۔ "

"منی ایمان انت، بلے تحت ء کئد ء کپتگاں ء عدلیہ ء اوست ء ایراں "

"ہمایاں ایمان ہست، آہانی اوست بس اللہ انت، دگہ کس نہ انت "

"چو گوشتگ ارزان انت ء کنگ سک مشکل انت "

شیخ طہ ء پہ ارمانے سرچنڈینت ء گوشت "ہو! گوشتگ آسان انت ء کنگ

سک مشکل! "

"منی عقل چہ زانگ ء رہتگ "

"من ہر روج تئی گورا آیک لوٹاں۔ "

"الما۔ شیخ طہ۔ پہ حدائیگی، الما بیا" "بلے تئی واستہ ایمان ہژدری انت،

اگاں ناں یک پیریں کورے تئی چے کمک ء کت کنت "عیون کے بے توار بوت ء

پداپ ء دل بوت ء گوشت "بلے بوت کنت آئی ء وش مہ بیت، عدلیہ ء

"وش مہ بیت، تُری من کایاں "

"بلے اگاں... حیاں بہ کن... "

"باور بہ کن۔ من ہر روج تئی گورا کایاں۔ اگاں آئی ء وش نہ بیت، بے

شک وتی سرا دیوال ء بہ جنت ء بہ پزوشیت "

عیون ء پہ لہر زگی گوں نر میں توارے ء ہلوت کت "ترند ء گپ مہ کن شیخ

طہ، باند انت ما آئی ء زہر مہ گرائین ایں۔ "

"بی بی عیون، اے گپ ء بے حال بہ کن کہ آتئی گڈی اوست ء امیت

انت۔ تئی اوست ء امیت بس اللہ انت "

"ہو، ہو، مئے دُزستانی اوست ء امیت حد انت۔ بلے کے حیاں بہ کن۔

اگاں آئی ء زہر کت، گڈا منی چے بیت "

"ہیچ نہ بیت، ابید چہ حد ء جند ء رضاء ہیچ نہ بوت نہ کنت "

"تئی راست انت شیخ طہ! بلے منی تنہائیء حیال بہ کن، اگاں آئیء منء
یلہ دات شت گڈا..."

"آترایلہ نہ دنت نہ روت بی بی عیون! پرچا کہ اینچو تو آئیء محتاج ءے، آ
تئی دو ہمنچک محتاج انت"

"من و ہلاساں، تحت ء باہوٹاں، آزرنگ ء جانسلامت انت، دگہ جاہے
کارے شوہازکت کنت"

"ہو، آئیء ہر جاہ کار رست کنت، کاردارے ء بستارے، ادابانک انت نشنگ"

"تئی راستاں، بلے راستیں گپ ء لوٹے من پہک بے وس ء بے کساں"
شیخ ء وتی لٹ زمین ء جت ء گوشت: "تئی نیم نادراہی و ہمیش انت کہ تو
ہر چیز ء وت ء آئیء محتاج کتگ۔"

"بلے گواچنی، منی نادراہی یک راستی ءے، ڈاکٹرنی گوشتگ ہمیش انت"
"من ء نادراہی ء ڈاکٹر سٹک نہ کناں۔ پداہم من تئی گپ ء مٹاں، بی بی عیون، حیال
بہ کن، اگاں آئیء ترایلہ دات ء شت گڈا من وتی مستریں جنک ء تئی کر ء کاراں،
مرد ء آئیء سون داتگ انت"

بی بی ء تاموریں دیدگاں قندیل جڑشک ات انت۔ آئیء اشاپی ء جست
کت۔ "گواچنی، شیخ طہ"

"ہو، گواچنی، تئی ہاترا من گذارہ کناں"

آئیء کے مجالت بوت ء گوشت "بلے تو تہنا چون بوت کنئے"

آئیء اولی رند ء کندات ء گوشت: "ہو یک پیر ء کوریں مردے تہنا چون

بوت کنت؟ چہ آئیء سہن ء مہر بونگ ء پیسر ہم من تہنا بوتگاں"

"من تئی سراجنجالے بونگ نہ لوٹاں "عیون ء گوشت۔"

"تو بس وتی واستہ جنجالے جوڑ بوتگ ءے۔ اللہ تئی پشت ء پناہ بہ بیت "

داں دیراں آہانی نیام ء بے تواری ء مانشانت، تاہیر ء آسید گیس لہتے دمان
گوشت۔ شیخ ء شاکارات ء گٹ ساپ کت ء قرآن ء تلاوت ء لگ ات۔ نوں آئی ء
روگ ء و ہد بوتگ ات۔ آئی ء نرم نرم ء سر سُرینت، آ اجازت کت ء گوشت۔ یک
مز نیں مدتے ء رند عیون ء دل ء تاہیر رس ات۔ آئی ء عدلیہ توارجت ء گوشت
"عدلیہ! بچار، شیخ طہ ہر و ہد ء اتک، ادب ء عزت وش اتک بہ کن ءے"
چہ زہر ء عدلیہ ء وتی مورک مُحینت انت ء گوں بے تبی ء گوشت:

"بلے بی بی عیون، سک بے کاریں مردے "

"آمے کوہنیں کلات ء ملا بوتگ۔ آچہ پت ء پیر کاں مئے ہمراہ انت۔ "

"بی بی، من دیستگ کہ بوٹ آئی ء پیشانی ء سراترگ ء انت "

عیون زہر گپت۔ "من ء گوں ایشی ء کار نیست، آیک بُزرگیں مردے "

"بلے منی کاروت سک باز انت "عدلیہ ء گالوار ء بہارے مان ات۔

عیون ء گالوار ء تہا متے مان بوت۔ "پہ حدائیگی چوگمش، منی واہگ انت کہ

تو آئی ء شان ء شرف ء حیال ء منی وڑا بہ دار "

"بلے من چموت دیستگ کہ... "

عیون ء آئی ء گپ گڈات ء گوشت "آیک بُزرگیں مردے ء ہژدری

انت کہ تو منی پرمان ء بہ من ءے "

عدلیہ ء دیم ء رنگ بدل بوت۔ آئی ء دل ء ات کہ چیزے بہ گوشاں

عیون ء ہگل ء بد اس کت۔ "تراہرچی گوشگ بیت، برو بہ کن گپ ء لیس مہ دے "

عدلیہ ء دیم ء سر ا جلی ء مان شانت ء آئی ء پہ پزرگی عیون ء نیمگا چارات۔

دویناں یک ء دومی ء نیمگا روک روک ء چارات۔ بلے عیون عدلیہ ء نگاہانی دیم ء

پزوش و رنگ ء ساڑی نہ ات۔ گوں ہمت ء مزن دلی ء آئی ء نیمگا چارات۔ آئی ء وتی
 ترس ء نادراہی سرگوزکت انت۔ آئی ء وتی باطن ء سوب مندی ء جوش گرمی
 دیگ ء لرزینگ ء سماکت۔ گڈ سر عدلیہ ء چم جہل ء جت انت ء نڈان ء کپان چہ
 اوتاک ء دراتک۔ بلے عیون ء گپ چہ ہماہلاس نہ کت۔ آئی ء واہگ ات کہ آ
 سرجم ء دل جم بہ بیت۔ آئی ء پدا عدلیہ توار جت۔ عدلیہ ء اوتاک ء آگ ء گوں
 مدامی بے تبی ء بے صبری ء گوشت۔

"چہ گپے، دیز ء آس روک انت۔"

عیون ء گوں محکمیں گالوارے ء گوشت۔ "عدلیہ، تو کجام وڑا شیخ طہ ء وش

اتک کنئے؟"

"کجام شیخ طہ؟"

عیون زہر گپت ء کوکار گوشت "چے؟ تو من ء کلاگ زیر گائے، عدلیہ؟"

"توزہر پرچا گپتگے، من بس ہے جست ء آں شیخ طہ کنئے انت؟"

"تو شیخ طہ ء پچاہ نیارے؟"

"من ایشی ء نام ہج بر اش نہ کتگ"

عیون ء وتی جہد ء کوشست ہماوڑ بر جاہ داشت گوں محکمی ء گوشت "ہما

کماشیں ملا کہ ہنی کے پیسراد انتتگ ات، تو آئی ء قہوہ دات"

عدلیہ ء گوں بے بیہسی ء بی بی ء دیم ء نیمگاروک روک ء چارات ء گوشت: "مروچی و

لوگ ء کس نیاتلگ، ناں ملا، ناں دکاندارے، تو چونیں گپ جنگ ء ء؟"

زہر ء عیون ء گٹ شت ء گر یوگی توارے دراتک "چے گوشتگ ء ءے تو، تو انچو بے

ادب بوتگے..."

"من ء چہ تئی گپاں ترسگ ء انت، شیخ طہ کنئے انت؟"

عدلیہ نون گواچنی پزرگ بونگ ء ات۔ "من ء وتی چنک ء سرء سوگند
انت، من ہچبر شیخ طہ نہ دیستگ، نئے کہ آئی ء نام اش کنگ۔"

عیون ء توار انچو بُرز بوت کہ چہ بازیں سالان چو برزنہ بوتگ ات۔
آئی ء کوکار کت ء گوشت: "نون تودروگیں سوگند ورگ ء ء، منی حلاپ ء پندل
سازگ ء ء، تو من ء ہے باور کنائینگ لوٹ ء ء کہ من انچیں چیز گنداں کہ آہانی
وجود نیست، ہے کہ من گنوک بوتگاں۔ ہے لوٹ ء توناں، ہے لوٹ ء کہ
من چہ وتی گڈی دوست ء ہم زبہر بہ باں۔"

عدلیہ ء چم چہ ترس ء بیم ء در گڑ ات انت۔ آئی ء مزن مری چو
ریک ء کلاتے ڈرات۔ گوں لرزوکیں توارے ء گوشت۔ "بی بی! تو وتی ہوش ء
سما ء نہ ء۔"

"بس کن، من ء چہ تونہ ترسیت۔ من تی محتاج نہاں۔ آہر روچ منی گؤرا
کیت۔ اے منی حکم انت ء ابید ہون ء ہان ء ترا منگی انت۔ شربزان اگاں تو آئی ء
راہ ء دارگ ء زور جت۔ من ترا چہ لوگ ء در کناں"

عدلیہ ء رنگ زرد ترات۔ گوں عاجزی ء گوشت۔ "بی بی! پہ تاہیر بہ بو، وتی دل ء
ایمن بہ کن، من پہ وشئی ء رضائی ہمک پرمان ء مناں۔"

بلے عیون کوکار کنگ ء ات۔ "دروگ بند، دلار، دُز، من انچو سال انت
تی اوپار ء کنگ ء آں۔ من تی شو میں دپ ء دیماں گندگ نہ لوٹاں۔ ابید
من ء کس ترا اٹگائے ء قیمت ء ہم جست نہ کنت۔ من ترا بچ وڑانہ لوٹاں۔ ٹگل چہ منی
دیما۔ جہندم ء برو منگی۔ حُدا ء نعمتاں ترا چہ سُر مہاں ٹکلینتگ۔ باند انت تو شکر بہ
گپتیں، بلے تو شب ء روچ نشتگ ء من ء کم شرف کنئے۔ ترس ء بیم دے، آزار
دے، دراجہ ادا۔ مروچی ء رند من ء وتی دیم ء پیش مہ دار، ترا حُدا بہ گپت!"

عدلیہ لہتے گام پشتِ کُنزات۔ ترسِ بيمِ آوتی انگرِاں زُرنگ ات۔
 گشنے آئی دماغِ تناباں تیچک بوتگ ات۔ اناگہ آئی چک تہینت۔ اے دیم آ
 دیم چارات۔ تزند تزند کو کار کنان چوتزندیں گواتِ شینگِ تچان بوتِ ڈنِ
 دراتک۔

جتائی

زمانگ تمر دے زوراکِ انت۔ ہر مردم جنجالِ کپتنگ۔ رنجِ مشکلی
 سنگِ انت۔ اے دورِ رزقِ روزیگِ برکتِ شُت۔ لُجِ حیا نامِ پشت نہ کپت
 گراں مہذبہٴ شرفداری ہارِ بُرتگِ انت۔ چہ گو سنگیں روچاں مرو چیکیں دورِ بنی
 آدم گیشتر بد حالِ انت۔ مئے زمانگِ زوراکِ ماوتیں۔ ہے وڑاوتی تہا جُشانِ ما
 زندگیِ لُگِ لوٹیں۔

جلالِ آفندیِ رغبِ اگاں زنگِ جنگِ آتِ میاریگِ نہ ات۔ آوانگِ
 زانگِ محکمہٴ اکاؤنٹینٹِ ات۔ اُمبرِ نَزِ چلِ ششِ سالِ ات۔ پاکیں پروردگارِ چہ
 وتی دو نعمتاں یکے آئی۔ بختیگِ ات۔ آئی ششِ بچکیں چکِ ات۔ پگار ماہے
 دو ہزار ات۔ زندگیِ گزائیں بارِ آئی۔ سرین کپِ کتگِ ات۔ آ اسکولِ فیسال
 جنجالِ ات۔ مدام کہ فیسانی دیگِ و ہد بوت۔ آئی نَزِ نڈا۔ "منی وڑیں مردے
 ... ششِ چکانی پت... دو کالج، دو ہائی اسکول، یکے پرائمری، یکے لوگ۔ جن
 مات بے نہ انت۔ وانگِ زانگِ وزارتِ نیمگابس یک زبگے اسکا لرشپِ دیگ
 چہ کارِ کیت۔ ملکِ گیشتریں مردمِ آمید گسِ انصافِ دلِ پروشِ انت۔ اے
 اوست، ہم نہ دار انت کہ گہتری اتکِ کنت۔ "آئی چہ وتی نیمگابور بوتگِ ات کہ
 وشِ حالیِ روزیگِ پہ ہمایانِ انت کہ آہانی پت، ناکوئے و سرکِ واکِ دار انت یا مزن
 مزنیں اگدہانی سرا انت۔ پہ آئی وڑیں مردماں بس پوریاگریِ بزرگری،
 زندہ گرا نیں مشکلاں سنگِ ابیدرگہ ہج راہِ در پشت نہ کپتنگ۔"

ہے وڑا زندہ شپ ۽ روج گوزان ات انت کہ حامد بک شامل وانگ ۽
 زانگ ۽ وزیر بوت۔ گوں اے نام ۽ اش کنگ ۽ آکو نہیں روچانی تزانگ ۽ کپت۔ ماں
 روتاک ۽ حامد ۽ عکس ۽ سرا آئی ۽ چم سک بوت انت۔ گشنے آئی ۽ تاموریں دنیا ۽
 روژنائی ۽ شہمے بلان بوت۔ آئی ۽ زندگی ۽ اوست ۽ ایسانی کوش کشگ ۽ لگ ات انت۔
 خیال ۽ کت۔ "باند انت من گوں آئی ۽ دپ بہ کپاں۔ وتی اڑ ۽ جنجالاں گوں
 آئی ۽ بہ گوشاں۔ منی دل ۽، آمنی دز بندی ۽ سرانہ گوازینیت۔"

یک روچے آشر فداریں وزیر ۽ کارگشاد ۽ گوراشٹ۔ کاگدے ۽ سرا وتی
 نام نبشتہ کت۔ گاٹ ۽ کاگد زرت ۽ تہا برت۔ آگوں اوست ۽ بیم ۽ جاوراں اوشاتنگ
 ات کہ گاٹ و اتر بوت ۽ گوں آئی ۽ گوشت ۽:

"واجہ! مرچی سک دز گٹ انت، تو باند انیم روج ۽ وہد ۽ بیہ۔"

آگوں ناکا میں دلے و اتر بوت۔ آئی ۽ وتی کار ۽ دوران ۽ مزنیں مردمانی
 مزن شانی ۽ سنٹ مگی باز رند ۽ دیستگ ات بلے گواچنی آئی ۽ وزیر ۽ دز گئی ۽ گپ وش
 نہ بوت۔ آئی ۽ جیڑ ات۔ "بوت کنت، نون زراں زرتگ، منا پچاہ نیاریت۔"

دومی روج ۽ نیم روج ۽ آپدا اودا سر بوت۔ باز ودار ۽ رند لوٹا مینگ بوت۔
 آئی ۽ دل ۽ دزیلگ بے رد ۽ بند ات انت۔ اوتاک ۽ گزان نہادیں قالین پچ ات۔
 شر فداریں وزیر ٹیبیل ۽ سراتالانیں کاگدانی وانگ ۽ دلگوش ات۔ آئی ۽ پادبز مش
 ۽ توار ۽ وزیر ۽ وتی چم چست کت انت، گوں آئی ۽ دست ۽ ڈروہ بوت۔ آئی ۽ دیم ۽
 سرا جبیں بچکند گے ات... "ایہہ، توئے؟... من نام ۽ کے سہہ وارنگ۔ تو انکتہ
 زندگ ۽؟"

جلال ۽ آئی ۽ گڈی گپ وش بوت۔ کہ پہ ہا تر بوت۔ گوں ادب دار ۽
 سنگینی ۽ گوشت۔ "جی ہو واجہ! من انکتہ وتی بہر ۽ زندگی ۽ سنگ ۽ آں"

شر فدریں وزیر ء روک روک ء آئی ء نیمگا چارات۔ کرسی ء پشت ء تکہ
دات ء درائنیت۔ "بہ گوش واجہ! چہ گپ ات"

"جی واجہ! من تئی در ء عرصے ء انگاں۔ وتی اڑ ء جنجالانی کسہاں آرگ ء۔
منی کہول سک مزن انت۔ چک گیشتر انت ء پگار کتر۔ من نہ گوشاں کہ قانون
لگتھال کنگ ء مناستریں اگدہے دیگ بہ بیت یا منی پگار گیش کنگ بہ بیت۔ منی
گوں منی واجہاں پہ عاجزی دز بندی ایش انت کہ منی کالج ء وانو کیں دوئیں چکاں
اسکالر شپ دیگ بہ بیت۔"

"دویناں یکپارگی ء...؟" وزیر ء گوشت۔

"منی گزان مہذبیں واجہ! من گوں مزنیں اوست ء ایبتاں تئی گورا
انگاں۔ اسکول ء ہم سبق بوتگیں۔ منی حیاں ء تئی گورا منا چیزے حق ہست۔ تو
بلکیں چو ہم سرپدے کہ من ء دگہ چار دانگ چک ہم ہست۔"

وزیر ء درائنیت: "بیارتی درخواست ء"

آفندی ء ہر چیز ساڑی کتگ ات۔ اشاپی ء کیسگ ء درخواست کش ات۔
شرف داریں وزیر ء دیما ایرکت۔ وزیر ء گوں نیم نگاہی ء درخواست ء نیمگا چشانک
دات۔ قلم چست کت۔ چیزے نبشتہ کت ء گوں جلال آفندی ء گوشت۔ "دلجم بو،
اے چشیں مزنیں کارے نہ انت"

جلال آفندی کے جہل بوت ء گوں وزیر ء دست ء دزوہ بوتگ ء رند چہ
آئی ء کارگس ء درکت۔ وتی کارگس ء واتر بوتگ ء وہد ء دلجم ء گل ء بال ات۔ کے
باز حیرانی ء آماج ہم۔ "حامد شامل و ہج بدل نہ بوتگ۔ نہ گشے پیرینے۔ انگتہ زرنگ ء
ورنانت۔ کئے باور کنت کہ مئے ہر دکانی امبر چل ء پنچ سال انت۔ من و پورا

آئی ہے پتہ ہمسرواں "آیک گیگ" وزیرِ گوشت و انوکیس زمانگہ بابت و جیڑگہ ات۔ وتی کوہنیں سنگتے بابت۔۔۔

سُبارگہ رند دم و دوت و نشت گڈا سگریٹ لنککانی شم و ایرات و خیال و جیڑگانی تہا گار بوت۔ گوتگیں زمانگہ و مچ و دنز کم بووان ات انت۔ یکیں بنچہ سرا آئی و راستیں کش و حامد شامل نشتگ۔ دوینانی نیام و پرک و تپاوت نیست ات۔ بس اسکول و روگ و آہگ و وہد و کز نگشیں گائے گون ات کہ ساہگ و وڑا آئی و ہمراہ ات۔ سنگتاں سیاہیں گاہ و سرا کلاگ زرت۔ اسکول و مدام آہانی نیام و باج بری ات۔ ہر یکے چہ دومی و باج برنگ و جہد ات۔ حامد شامل و اسکول و چہ زانزکاریں اُستاداں ٹیوشن ہم و ننگ ات۔ آدام برابر بوتگ انت، چوبہ گوش جلال آفندی کے باز دیمابوتگ۔

لیب و گوازی و ہم آہانی میان و مدام باجبری بوتگ۔ گوازی و اُستاد و فٹ بال و گوازی و اگاں بچکانی چکاس گپتگ گڈا جلال آفندی چہ دُرستاں دیمات..... زندگی و کاراں بچار، تچ و تاک و حامد شامل چوں دیمادراتک و جلال آفندی پُشت و پُشت کپت!! یکیں بنچہ سرا نشتگیں دو نو دربر، یکے وزیر بوت و دومی کلر کے!!

زندہ و مشکل و باندات و ترسناکیں خیالاں گور جتگ ات۔ آئی و سگریٹ کشت و نُرند ان و کرسی و تکہ دات... "سوگند انت حداء کہ آوزیری و قابل نہ انت۔" پدا آئی و ٹوٹل جت کہ آچون وزیری و شُت و سر بوت۔ کالج رند، دوینانی راہ جد ابوت انت۔ نیز گاری و آئی و دیماونت نہ کت۔ حامد و لاء کالج و وانگ بندات گت۔ قانوند و مزنیں ڈگری وے گپت۔ آئی و کماش محمد باشا شامل قانوند و وزیر ات۔ آئی و آوتی محکمہ و گریڈ 5 و افسرے کنائنت۔ رند و کیشیں وانگ و زانگ و ہاترا فرانس و دیم دات۔ چندے سالاں رند آئی و عاروس حامد باشاء

جنگ و بوت۔ حامد باشا باز رند و وزیر بوتگ۔ حامد شامل و افسر گریڈ 3 و اگدہ رس
 ات۔ آقانو و وزارت و ڈائریکٹر جوڑ کنگ بوت۔ چندے مدت و رند آ
 اسوان و کمشنر کنگ بوت۔ پدا سونیز کینال و ڈائریکٹر جنرل و اگدہ و سرادیر وئی
 دیگ بوت۔ نوں آوانگ و زانگ و وزیر کنگ بوتگ ات۔ وانگ و زانگ و وزیر و
 انگتہ آئی و دو سئے پتنگ نہ گوستگ ات کہ روتاگ و ماہتاگ آئی و قانون، وانگ و
 زانگ و انتظامی بود و برکت و جوانیانی ستاء و توسیپ و لبر و لیتارات انت۔ وانگ و
 زانگ و محکمہ و کمی و گیشیانی بابت و آئی و شور بندریانی توسیپ و زمین و آزمان یک
 کنگ بوتگ ات انت۔ راغب آفندی و پهم ات کہ روتاگنی دُرستیں گپ راست
 انت بلے اناگہ آئی و چم یک نبشتانگے و کپت انت کہ آئی و نبشتہ کار و نبشتہ کنگ ات
 کہ شرف داریں وزیر و اسکول و کالج و دور و وانگ و زانگ، لیب و گوازی دویناں
 مدام اولی نمبر گپتنگ..... گوں اے گپ و وانگ و جلال آفندی و سک کندگ
 اتک۔ ... " نوں من و اجہیں وزیر و قانوندی و انتظامی زانت کاری و ڈگریانی
 راستی و سرپد بوتال۔"

جلال آفندی رغیب و حیال کت۔ "ہو، ڈے دنیا" آئی و اے فکر و
 جیڑگ چہ دل و کشگ لوٹ ات انت۔ آئی و تاکبندے و تاک لیٹینت انت۔
 شرفداریں وزیر و یاتانی ارش برجاہ ات۔ آئی و چم تاکبندے و عکسے و سراسک بوت
 انت۔ اے و مئے ہما وانگ و زمانگ و عکسے... اولی رد و استادانی دیم و آگل و شاد درا
 بوٹگ و ات۔ آئی و راستیں کش و شرفداریں وزیر مونجا و ملور اوشتانگ ات۔ آئی و
 پیشانی و سراسنتگیں گلک و عکس و پد رات۔ گلک و تزانگ و گوں آئی و سک کندگ
 اتک۔ گلک اول و جلال آفندی و پیشانی و سراسنت۔ عکس کش و و ہدے آبال دات
 گڈ احمد شامل و پیشانی و سراسنت۔ بوت کنت ہے نیک بحتی و گلک ات۔ گوں

عکس ء گندگ ء آئی ء دراپیں کسانى گير اتک۔ آئی ء ارواه ء کسانى ء روج زندگ بوت انت۔ دل چه وشياں سر رتچ بوت۔ وتى هم جماعتين نودر برانى عکس ء گندگ ء گون آئی ء حياں اتک۔ نون اے دُزست کجابت؟ گڈى رِده ء اوشا تگين نودر بر آئی ء اولى نگاه ء پجارت۔ اے عبدالملک منات۔ مدام اسکول ء مری ء نادراہى ء گپتگ ات۔ آئی ء وانگ نیم شلوکى يله دات۔ دُزستين نودر برانى دزوشم آشنات انت۔ دومى رِده ء اوشا تگين یک نودر برے آئی ء انچو دُزست کت گشئى زى گون آئی ء ديم په ديم بوتگ۔ آمز نين افسرے ء چک ات۔ انتظام کاراں مدام سلام داتگ ات۔ اُستاداں هم آئی ء ہاترکت۔ وانگ ء سرجم کنگ ء رند اول ء آماں آميد گس ء افسر ء پدا مجسٹريٹ بوت۔ چریشاں انچين نودر برانى عکس ات انت کہ آلس مردمانى چک ات انت۔ چه آہاں لہتے گون آئی ء وانگ ء زانگ ء وزارت ء کار ء ات انت۔ آ جوانى ء پجارگ بوت انت۔ ہمے رِده گڈى نودر بر سکين بے بختے ات۔ مدام گون استادان گُٹ ء نيش ات۔ ہمے سبب ء یک روچے چه اسکول ء کٹنگ بوت۔ دُزى ء ڈنگلى ء سبب ء ہر روج بندى جاہاں بند ات۔ حنا عبدالسيد اولى رِده نيام ء اوشاتگ ات۔ آ مدام اسکول ء شيوار ء زانتکارين نودر براں شمار بوت۔ اسکول ء رند ء کالج ء مدام گون جوانين نمبراں پاس بوت۔ لاء کالج ء وانگ ء ات کہ سينہ ء نادراہى ء سبب ء وانگ سرجم کت نہ کت۔ دو سال ء رند جانسلا متى ء وزارت ء کلرک بوت۔ نون نیک بحتى ء شرفدارين وزير ء چچ وڑاکتر نہ ات۔

ہر کس ء وتى بحت ء نصيب ء حساب ء وتى وتى بہر رستگ ات۔ ہما زمانگ ء کہ آ اسکول ء کمپان ء تہات انت۔ آہانى نيام ء چچ فرق ء تپاوت نيست ات۔ نون زندگى ء تچ ء تاگاں آہانى نيام ء ديوالے بستگ ات۔ کسے جہل، کسے بُرز۔ کسے

کم، کسے گیش۔ کسے چہ گژن ء تلوسگ ء ات ء کسے وزیرى ء کرسى ء تام ء گرگ ء
 ات۔ پداچر اہاں ہمک مردم چہ وتى زند ء شزار ء چہ وتى. ححت ء گلگ دارآت۔
 ہے وهد ء جلال ء جم گھڑیال ء کپت انت۔ چار نج نژیک ات۔ چکانى
 لوگ ء واتر بونگ ء وهد ات۔ دمانے ء رند لوگ زہگانی کند گان پڑ ء چکار بیت۔
 زندگى ء بزاہ داری آئی ء لوگ ء واتر کنت۔ گوں اے حیال ء آگ ء آئی ء تاکبند
 یک نیمگے چگل دات۔ وتى دل چہ گوشتگیں زمانگ ء مونج ء ملوریاں آجوکت ء چکانى
 وش اتک ء ساڑى بوت۔ وتى جند گوں اے گپ ء ایمن کنگ ء جہد کت کہ "جو انیس
 گپے نہ انت کہ مردم دگرانى چست ء ایرانى بابت ء حد ء گیش فکر ء حیال بہ کنت۔
 اے وڑ ء المابے تاہیری گیشتر بنت۔ پہ منى دلجمى ء ہے گپ بس انت کہ
 شرفدارىں وزیر ء گوں من گوشتگ: "دلجم بو، اے چشیں مزنیں کارے نہ انت"۔

ملا متی

عصر نماز رند درس و ہد بوتگ ات، مدامی وڑا مروچی ہم بیان و گوش دارگ و ہتہنایک مردے نشتگ ات۔ شیخ عبدالربہ کہ آئی و عمر چل سال ات، ہما انت کہ اے مزن شانیں مسیت و پیش بناہ بوتگ ات۔ نماز رند ایو کا کماش حسنین پہ درس و گوش دارگ و نشت۔ کماش حسنین و نزیکیں بازار و شکر کانڈیل و جوس و دکانے ہست ات۔ شیخ و عزت و واستہ مسیت و بانگ دیوک و اے دگہ کاردار ہم درس و دیوان و نشت انت۔ بزال کہ شیخ و بیان و گوش داروک سنے کس ات انت۔ بنداتی روچاں شیخ عبدالربہ و اے گپ سک تورات کہ مردم درس و گوش دارگ و نیانت بلے رند و کہ جاوہ حال و سہی و سر پد بوت گڈاپہ ہاتر بوت۔ گواچنی چہ ہما روچ و کہ آ بہا بد نانی بازار و نیام و اے مسیت و پیش امام کنگ بوتگ ات آئی و جزم جنگ ات کہ ادا جماعت و درس و گوش داروک سک کم بنت۔ پشکہ آئی و اے مسیت و مقرر بوتگ و بابت و ناوشی در شان کت و سک جہد کت کہ آئی و پرمانامہ مہتل دارگ بہ بیت بلے آسوب مند نہ بوت۔ دگر و بل دوست و وش نیات کانی شگان ہم سرات انت۔

مردم درس و گوش دارگ و نیاتک ات، میاریگ ہم نہ ات انت۔ مسیت انچیں چار راہے سرا بستگ ات کہ یک نیمگے ہما دمک ات کہ آئی و تہا بہا بدن و ناچیاں، ناچ و صحبت گت۔ دومی دمک نشی، دلار و جرماں ہواریں مردمانی مند جاہ ات۔ گوشے زاناں میتگ و ثابت و سلا متیں مردم بس کماش حسنین ات۔

شیخؔ جُہد مدام ہمیش ات کہ اے دمکانی گہیتنگیں گوات آئیؔ بدنؔ بہر جوڑ مہ بیت۔ اے دمکانی گوزگؔ وہدؔ مدام دبو کہ جت۔ چم چست نہ کت، بُرزؔ آلوگانی بالکونی نہ چارات انت۔ اگاں ناگہانی آئیؔ چم بہابدنانی نیمگا کپت انت، گڈا آئیؔ سر جمیں بالادؔ لرزگے چیر کپت۔ آئیؔ انچو سما بوت گشئے آئیؔ تاہت گذاریں بدن پلپیت بو نگؔ انت۔

بچ کنگ نہ بوت، اے دُزست آئیؔ چاگردؔ بہرات انت۔ آئیؔ بدیانی بدلؔ نیکیانی نیمگا دلگوش داتؔ تسلابوت۔ آئیؔ نیکیانی تہا کیے ہم درس ات کہ کماش حسنینؔ چیر قضا نہ کت۔ شیخؔ وتی یکیں گوش داروک سک دوست ات۔ یہ آئیؔ وش کنگؔ مدام گوشت ئے۔

" واجہ حسنین ! آروچ دُور نہ انت کہ اینچو دلگوشؔ درسؔ گوش دارگؔ گوں تو مز نہیں عالے جوڑ بئےؔ انچو نام کش ئے کہ مہلوک پہ وتی اڑئے جیڑھاں تئی گور اڑمبؔ ریچ بنت۔"

" اماں شیخ ! چومہ گوش، من تئی مکتبؔ نودر برے آں۔ انگتہ انچ تو باز چیز در برنگی انت۔"

مروچی درسؔ سر حال منافقی انت۔

شیخؔ گوں وش لسانیؔ قرآنؔ سُنّتؔ ردؔ دلیل داتؔ گوشت کہ ہما مردم باطنؔ دگرےؔ ظاہر دگہ وڑا انت دنیاؔ آخرت دویناں عزابانی دیہمان بیت۔ واجہ حُداؔ فرشتہ آئیؔ پیٹؔ ملامت کن انت۔ منافقیؔ مستریں درور ہمیش انت کہ مردمؔ دل چہ ایمانؔ ہورکؔ حالیکہ بہ بیت۔ یک جبرےؔ منگؔ ایر جنگؔ وتی زردؔ لگت مال بہ کنت۔ بس وتی جندؔ نپؔ ہیتانی حیاںؔ بہ بیت۔ گڈ سرا

شیخ ءوتی ردیانی منگ ء پشلی در شان کنگ، بخشگ ء توجیل قرار دات ء سُهَب ء بیگاہ
استغفار وانگ ء سر ء سوج کت۔

کماش حسنین ء مدامی وژادرس دلجمی ء گوش داشت، بازیں جُست ء پرس
نہ کت، بس قرآن ء آیات ء بابت ء لہتے جُست کت ء بے توار بوت۔ درس ء
ہلاس بونگ ء رند کماش حسنین ء پہ ادب شیخ ء دست گپت انت ء رخصت بوت۔
مسیت ء بانگو ء کاردار ہم در کپت انت۔ شیخ ء جم بندرات انت ء تسبیح وانگ ء ات۔
تسبیح ونت ء ہلاس کت گڈ اپاد اتک ء مسیت ء زرباری دریگ ء دیم ء اوشات۔

مسیت ء دریگ ء رو کپتی نیمگا بہا بد نیں جنکانی جاہ ء دوار ات۔ دیم ء یک
تک ء ذراج بُرس دکتے ات کہ اودا چاہ ء ہوٹل، حمام، پل بہا کنوکانی جاہ ڈک ماں
ڈک ات انت۔ دکانانی سر ء کسان کسانیں کوٹی ات انت کہ آہانی دریگ ء بالکونی
تسکین ات انت۔ سر جمیں بازار چہ نیم روچ ء واب ء پاد آہگی ات۔ دانکہ دمانے ء رند
رنگاں مینتگیں بیگاہے ء وش اتک ء ساڑی بہ بیت۔

دروازگ پتچ بونگ ء ات انت۔ دمک ء کشک ء راہ آپ جنگ بونگ ء
ات۔ ہوٹلانی کرسی ء ٹیبل گیگ ء گور کنگ بونگ ء ات انت۔ پلانی بہا کنوک پلاں
سینگارگ ء ات انت۔ بازاری جنک دریگانی دپ ء اوشاتگ ء دمک ء گرہیہ کشک ء
ات انت۔ نژیک ء یک نوکیں ناچوئیں جنکے گزیوگ ء ات ء آئی ء چار ء گدار کنوک
آئی ء سر پد کنگ ء ات کہ آوتی کُشگ بو تگیں پت ء بے حال بہ بیت، دلگوش ءوتی
کار ء دندہ ء نیمگاہہ دنت۔

دور دل ء چیر ء سر کنوکیں سوتی ء توار آیک ء ات کہ آپہ بیگاہ ء مجلسانی
ہاتر ارد ء بند دیگ بونگ ء ات۔ دمک ء کُند ء لہتے مردم مڑ اتگ ات۔ آیکے دومی
سرا کرسی جنگ ء بوتل دور دیگ ء ات انت۔

مسیت ء کے پسند، یک بازاری جنگے بناویہ کہ سک شتر رنگ ء ڈولدار ات
سمبہیتگ ء گوں زندیں چماں جہل ء دمک ء چارگ ء ات۔

"پیٹ انت چشیں مردم ء" شیخ عبدالربہ ء مورک محیئت انت ء گوشت۔
"حدا ایشاں غرق ہم نہ کنت۔" شیخ چہ دریگ ء دپ ء دُور آگی ات کہ بناویہ ء شیخ
ء نیمگا چارات ء دل کشیں بچکندے پہ آئی ء شانک دات۔

"لا حول ولا قوۃ" شیخ گوں لپرزگی پد کنز ات۔ جنک ء چشیں مزن
مری ء پاداں آئی ء ہمراہی یلہ دات، آدیوال ء تکہ بوت ء دل ء دریگک چیر ء سر
بوت انت۔

دومی روچ ء شیخ دل ء پدا سکین دات کہ دریگ ء نیمگا بہ روت۔
آئی ء زرد ء آیرجت ء ملامت کت بلے زرد ء توار گنگیر کت ء گوشت۔

"ہماکار حراب انت کہ مردم ء نیئت حراب بہ بیت، منی نیئت و حراب نہ
انت۔" آئی ء حیال کت ء دریگ ء دپ ء اتک ء اوشات۔ وتی شان ء شرف ء برجاہ
دارگ ء ہاترا آئی ء اینگو آنگو چارات ء دمک ء سر جمیں چمشانکے دات۔ ناگہاں
آئی ء دیست کہ بناویہ وتی اوتاک ء دپ ء اوشاتگ۔ بناویہ ء شیخ دیست گڈا سر پد
بوت ء پہ آئی ء بچکندے ندرکت۔ آئی ء زانت تیر ٹپ ء لگیتگ۔

گو تنگیں روچ ء آئی ء شیخ ء سرا بڑگ بوت۔ دل ء حیال ء کت۔ "آہ!
بے چارگیں ملا، ایشی ء سینگ ء ہم دلے دریگ ء انت، باند انت آئی ء دل ء وش
کنگ ء نیکی ء کنگ بہ بیت۔" آئی ء حیال کت ء نرمیں بچکندگے پہ سوگات ء شیخ
ء نیمگا چکل دات۔ شیخ گشے یکے ء تزندیں تیلانکے دات۔ آئی ء سر ء ہوش گشت ء آ
بُن ء کپت۔ "استغفر اللہ" وانگ ء لگ ات۔ آئی ء یک تسبیحے ونت ء وتی دل دم
کت۔ "اچکو، اے مکاریں جنین، ذلیحزہ وڑا کن انت۔"

یک ء دورند ء پدا انچش بوت۔ بناویہ ء بچکند ات۔ بدن ء براہ ء جلوہ پیش
 داشت انت۔ شیخ دل ء وش ء دپ ء "کھر پکتگیں جنین" گوشت دریک یلہ دات۔
 یک آدینگے ء سہب ء سراسر جمیں بازار انسرتگ ء واب ات۔ بناویہ ء
 واب ء بست گت۔ دیست ءے کہ شیخ دریک ء دپ ء اوشاتگ۔ خدا بزانت
 بناویہ ء دل ء چے ہل کت۔ زوت زوت وت ء گیشینت ء شیخ ء اوتاک ء شت۔
 "یا شیخ! منی سر درد ء انت۔ دم ء پیدا کاں۔" آئی ء گپ ء اش کنگ ء گوں شیخ
 سر جمیں بالاد ء دڑگے چیر کپت۔

"یا اللہ! اے کھر پکتگیں جنین پر چا منی کوشارینگ ء سرگپتگ بلے دومی
 نیمگا آوکیں وشیانی ساہت آئی ء دل چبلوکی جنگ ء ات۔ آئی ء چم اوتاک ء
 دروازگ ء سک ات انت بلے بناویہ نیاتگ۔ پرچا کہ پد انکاں ایر آگ ء رند آئی ء
 چم دلار شلد ام ء کپتگ ات انت۔ پمیشکہ شیخ ء شان ء شرف ء حیال داشت ء وتی
 دیم ء روء پچیں دروازگے ء پترت کہ حسن نامیں بے روز گاریں در نایگ ات۔

وہدے داں دیراں بناویہ نیاتگ گڈا شیخ ء خدا ء شگر گپت ء گوشت۔" یا
 پروردگار، تئی لکھ منت کہ تو من ء چہ اے بازاری جنین ء شر ء دور داشت۔"
 وہدے دومی سہب ء بناویہ اناگہ شیخ ء اوتاک ء سر بوت گڈا شیخ ء چو الکا پیں مہمان
 جل ء وتی مہمان بیاء منند کت۔ شیخ ء بیسہ دات کہ اگاں کسے آئی ء گورا سوال ء بییت
 گڈا ہور کیں دست ء واترنہ بییت۔ گوں بناویہ ء گند ء نند ء رند شیخ ء دل وش کت کہ
 نوں مدام گند ء نند بییت بلے پدا بناویہ ء آپو چکیں مزواکے ء مال ہم نہ کت۔

دومی نیمگا شیخ عبدالربہ ء دل انکراں روک ات۔ آئی ء اوپار کت نہ کت
 گڈا یک گوربا مے ء آئی ء وت ء شری ء سراسر کبلے مانپوشت ء بناویہ ء کوئی ء شت۔
 بناویہ ایوکا وپتگ ء گزان واب ات۔ آئی ء شپ ء پوشاک گور ات انت۔ چادر

کپتنگ ات۔ شیخ آئی پلنگ پادین ء نشت۔ اول ء نرم نرم ء دست لگشت پدا آ
امبازان زرت۔ بناویہ گڈات ء گوں تزنیدیں کوکارے ء چست بوت۔ شیخ عبدالرہ
ء ہوش ء کارکت کہ آچونیں گنوکے ء کنگ ء انت۔ تچانی ء پدانکانی سرا دورجنان
وتی اوتاک ء سر بوت۔ حت ء یاری کت کہ کسی چم آئی ء نہ کپت انت۔

دل ء تہا ترس ء گار ات کہ چومہ بیت بناویہ یکے حال مہ دنت۔ پداوت
وت ء تسلات۔ "اگاں اے بازاری جنین حال ہم بہ دنت آئی ء گیاں کئے باور
کنت۔ نیکیں مردمانی سر امدام اے بہتام جن انت۔"

چہ بناویہ ء کوکاراں دُزستیں بازار جاہ سرات۔ دَلار شلدام ہما دمان ء سر بوت۔
آئی ء چہ بناویہ ء جست کت کئے ات؟
"دُزے ات"

"ہو، ہاں، من شتر زاناں، دز کئے انت،" چہ پدانکاں ایر کپان بوت۔



یک روچے مذہبی معاملہانی انسپکٹر جنرل ء شیخ عبدالرہ فون کت ء کڈن
کت کہ زوت وت ء کارگس ء سر بہ کنت۔ بِن اصل ء دُزستیں امامانی دیوانے برجم
دارگ بوئنگ ء ات۔ شہر ء ہمک روچی جاورانی سبب ء اے نوکیں گپے نہ ات۔ بلے
شیخ ء پیشک ء پٹی تیک انت کہ باریں اے دیوان چیا لوٹامینگ بوتگ۔ انسپکٹر جنرل
پُر ء پُر یں مردے ات کہ سک گرونک ات۔ آئی ء نژیکیں سیادے شاہی سرکار ء
مز نہیں اگد ہے ء سر ء ات ء وتی زوراکی، بدی ء بے رہندی ء سبب ء نام ء دپ ات،
آئی ء دل ء وزیر یں ء بدل کنگ اتچکیں کارے ات۔ ہما جاہ ء آئی ء دست رست،
آئی ء وتی ڈنگ جت۔ ہر ادارہ تباہ کتگ ات۔ پمشکہ انسپکٹر جنرل ہم پونز ء پونز ات۔
آئی ء تزنیدیں تب ء سبب ء مدرسہ ء امام آئی ء دست ء چیر ء نژاتلگ ات انت۔

مہلوک ء دل ء ہم آہانی شرف ہلاس بوتگ ات۔ امام آئی ء اگدہ ء سرا بوتگ
ء سبب ء دل تزک ء بے وس ات انت۔

امام عبدالربہ ء حداء نام گپت، دیوان ء بہر زورگ ء ہاترا گیش ات۔
نوکیں شالے پوش ات ء سر ء پہ گیگ پاک بست ء دیوان ء بہر زورگ ء رہادگ
بوت۔ انسپٹر جنرل ء کارگس ء دیم ء ڈرستیں امام اوشاتگ ء گوں یکے دومی ء سٹک
سٹک ء ہلوت ء ات انت کہ اے دیوان ء مول ء مراد چچی انت۔ انسپٹر جنرل ء
کارگس ء دروازگ تچ بوت ء ڈرست یکپارگی تہا پترت انت۔ بازینے ء آئی ء توسیپ
ء ستاکت بلے آئی ء مج اتگیں مور کانی کرچک کم نہ بوت انت۔

ڈرستاں پیسر آئی ء امامانی اڑ ء جنجال گوش داشت انت، پداگوں وتی زنڈیں
ٹیلگاں یک یک ء چارات انت۔ آہانی ستاء ء توسیپ ء منت گپت ء امیت درشان کت
کہ آہانی سرا ہرچ ڈسٹھے دیگ بوتگ آگوں سرجمی ء پیلو کنگ بنت ء آئی ء لوٹ ء
واہگانی سرجم ء کنگ ء بچ وڑیں نزوری نہ بیت۔ آئی ء وتی پُشتی نیمگا دیوال ء لگ
اتگیں عکس ء نیمگا دست شہار دات ء ڈرائینت۔ "اے واجہ کار ء شاہی کہول ء نیمگا
ہما ڈبہ ء ذمہ واری مئے سرا دیگ بوتگ انت۔ آہانی سرا جوانیں وڑے کار
گرگ ء ہاترا اے دیوان لوٹامینگ بوتگ۔"

بازیں اماماں آئی ء جبروش نہ بوت انت بلے بے دزرس ات انت۔ بے
تزک ء توار ء آئی ء گپاں گوش دارگ ء ات انت۔ "شمے ء اے مرد ء نیام ء مہکمیں
سیادی ء ہست، باند انت کہ شئے دلاں ایثی ء وفاداری چوکوہ ء مک بہ بیت۔
ناشرانی نشاند ہی کنگ شئے مستریں ڈبہ انت۔ آہانی روتگاں ولگوںج بہ کن ات کہ
ملک ء امن ء ایمنی ء جاوراں نہ گیگ کنگ ء سر ء شاہ کشگ ء انت۔ مدام ملک ء
واجہ ء ہمکو پگ بہ بنیت۔"

آئی ءوتی گشتانک دراج کش کت۔ آہانی دل ءحالاں زانگ ءواستہ آہانی
کز چکیں پیشیانیاں وانان بوت بلے دیوان خاموش ات۔ گڈسرا چرپ دپ ء
چالاکیں ملّائے پادatk ء آئی ءگپ ساڑاات انت۔

انسپکٹر جنرل ء کہ دیوان ءمول ءمراد گوشت انت گڈا شیخ عبدالربہ ایمن
بوت کہ دیوان ملّاہانی کرد ء کارانی بابت ءجست ء پُرس ءواستہ نہ بوتگ، بس
سرکار ءگپاں پہ مہلوک ءسر کنگ ءہاترا بوتگ۔ شیخ ءدل ءاتک اگاں ہئی یک
مجاہدے پاد بنیت ء ملّاہانی پگار ءگیش کنگ ءلوٹ ءدیما بیاریت گڈاچد ءوش تریں
گپ نہ بیت۔ بلے ہے گپ ءمارشت ء آئی ءدل پردرکت کہ نوں آدینگ
ءوعظ ءتہا آئی ءدپ ءچہ ہماگپاں کشتاہینگ بنت کہ آئی ءدل آہانی منگ ءراضی نہ
انت۔ اے وڑیں گپاں مہلوک دشتی ات۔

دیوان ءہلاس بوتگ ءپد، بس لہتے ملّاہاں اے جبر ایرجت کہ آہانی تہا شیخ
عبدالربہ ہم ہوار ات۔ شیخ میتگ ءدک ءسر بوت گڈا دلار شلدام ءدیوانے اڈ
داتگ ات۔ دیوان ءآلبز ءلیتار ات کہ بناویہ کنگلہ ءیلہ چریں ورناسن ء
عشق ءکپتگ۔ "پداز ہر ءزہر دست ٹیبل ءسراجت ءگوشت کہ بناویہ مپت ء
آئی ءکراروت۔ باند انت کہ اے کسہ ءہلاس کنگ ءگام گچ زورگ بہ بیت۔"

دیوان ءرند جنک وتی پندولانی پُر کنگ ءیک یک بوت انت۔
جہل بیگاہ ءوہد ءمغرب ءنماز ءپد شیخ عبدالربہ ءمدرسہ ءزمانگ ءدو
سنگت امام خالد ءامام مبارک آئی ءگورا اتک انت ءحال اش دات کہ سرکار ء
پرمان ءنہ منگ ءسبب ءبازیں ملّاچہ کار ءکشگ بوتگ انت۔

امام ءزہر ءزہر گوشت "عبادت جاہ پرے واستہ جوڑ نہ بوتگ انت کہ
آہانی تہاسیاست ءبدیں کار ہوار گیجگ بہ بیت گوں مہلوک ءظلم ءزوراکی بہ بیت۔"

شیخ عبدالربہ ءپہ بے تہی گوشت: "گڈا تہی حیا ل چہی انت ماوت ءشد ء بہ کشیں۔" آہانی نیام ء گر میں بحث ء تزان بونگ ء ات۔

شیخ ء دلیل محکم نہ ات انت کہ آہاں دل جمیں وڑے ایمن کت بہ کنت، پمشکہ جبر ء سر تاب دات، "شریں شمے دلیل شر انت بلے یک مانگیشیتنگیں جیڑ ہے ء ایثی ء بابت ء دومی ء جبر سر جہی ء رد گوشتگ بوت نہ کنت۔"

امام مبارک ء گوں جوش ء گوشت۔ "آگپ ء کہ تو کنسے ناحق انت، ماے ڈول ء امر بالمعروف و نہی عن المنکر ء راہ ء در بنیں"

اے راستیں جبر چو تیر ء آئی ء دل ء سُمبگ ء ات انت، دومی نیمگا وتی زرد ء لگتہمال کنگ ء کار کنگ پہ ملا مبارک ء وت ء کار بجنگ ء وڑا ات۔

"بلے ماہ چاریں کہ اللہ ء پرمان چہی انت"

"اللہ ء حکم ہمیش انت کہ رسول ء بہ من ء وتی حاکم ء گپاں بہ زور"

مبارک ء زہر ء زہر گوشت۔

"تہی دل ء قرآن ء ہے وڑیں حاکمانی بابت ء گوشتگ"

"اے گپ ء یل کن ات" عبدالربہ ء پہ شزارگی گوشت۔ "من ء بس ہے بہ گوش ات، شما وتی آدینگ ء روچ ء وعظ ء سرکار ء کڈن کتگیں گپانی رد ء وعظ، گپ ء تزان کن ات اگاں اناں؟"

مبارک ء شیخ ء جبرمان نیاورت ء دوئیں زہر ء زہر پادا تک ء شت انت۔ شیخ ہم وتی دل ء آہانی سر اُنرُندگ ء لگ ات۔

شپ ء مان شانگ ء گوں بازار ء حسن ء بناویہ ء مجلس ٹہہ ات۔ نیام ء گیس ء قندیل روک بوت انت۔ مہلوک کرسیانی سر انتگ ء بناویہ گوں وتی دلبریں بالاد ء آہانی دیم ء ناچ ء ات۔ آئی ء تنکیں گڈ گورا ات۔ پلانی دستونک دست ء ات

انت کہ آہانی و شبوتالان ات۔ مہلوک مست ۽ ملارات بلے دلار شلدام ۽ شیٹواریں
کارندہ ہمک کُنڈ ۽ اوشاتنگ ات انت ۽ آئی ۽ جند انچیں جاہے اوشاتنگ ات کہ
مز نیں دروازگ اندیم مہ بیت۔

حسن دیوان ۽ اتک۔ آئی ۽ گزان نہاد ۽ ساپیں پوشاک گورات۔ مُود
رستگ ات انت۔ اوشات ۽ وتی دلبریں دوست ۽ چارگ ۽ لگ ات۔ پدا بناویہ ۽
آگوں دلکشیں نگاہے چارات ۽ گوں دلکشیں اشارہی ۽ گلگ کت کہ پرچادیر کتگ۔
پداناچ کنان انچونڑیک ۽ اتک گشئے دیوان ۽ میر حسن ات۔ اے ندارگ ۽ شلدام ۽
دل چگردی اشکراں چگل دات۔ آئی ۽ دپ چوٹ کت ۽ زہر ۽ زہر شیزارات۔ گوں
آئی ۽ شیزارگ ۽ توار ۽ آئی ۽ دوکارندہ وت ماں وت چپس گپت انت۔ ڈاہ ۽ شور مچ
ات۔ کرسی جنوکائی بوت۔ یکے ۽ دیوان ۽ قذیل ۽ لگتے جت۔ دیوان تہار بوت۔
بس ٹوکاٹاک ۽ مردمانی جاک ۽ سلوات ۽ توار ات۔ ہے جاک ۽ سلواتانی تہا
زالبولے ۽ دلبریں چیبہال ۽ یک مردینے درد بیگیں پریاتے ۽ تہاری ۽ دل تل
دات۔ وہدے دُست یک یک بوت انت گڈا اودا تہنا حسن ۽ بناویہ ۽ حون ۽ حون
ریچیں جون کپتنگ ات انت۔

دومی روچ آدینگ ات۔ آدینگ ۽ روچ ۽ مہلوک مز نیں کساہے ۽ نماز ۽
واز ۽ گوش دارگ ۽ شیخ عبدالربہ ۽ مسیت ۽ اتک۔ شیخ کہ واز کنگ ۽ واستہ اوشات
گڈا آئی ۽ گپ ۽ تزانانی سر حال ملکی سیاست ات۔ مردم حیران بوت انت ۽ آہانی
تب ۽ شیخ ۽ گپ نہ کپت۔ شیخ ۽ ملک ۽ حاکمانی ستا ۽ توسپ کت ۽ حاکمانی دیما پاد
اتلگیں آشوبیاں ایر جنگ ۽ ات۔ مسیت ۽ تہاسک سک ۽ ہلوت بندات بوت انت۔
لہتے مردم پاد اتک ۽ شیخ ۽ گپانی ایر جنگ ۽ لگ ات۔ مسیت ۽ ڈاہ ۽ شور ودی بوت بلے
پولیس ۽ سادگ پوشیں کارندہاں نگیلیں جاور گر ۽ دار کت انت۔ لہتے مردم دزگیر

کنگ بوت۔ لہتے، مسیت، ڈن جاک، زہر شانی کت، سرکار، حلاب، نعرہ، اوگام
جت۔ شیخ، چارات کہ کار حراب بوت انت گڈا زوت زوت، وتی بیان ہلاس کت،
نماز، اوشات۔ پشت پکتگیں مردم بے وسی، لاچاری، آئی، پشت، نماز، اوشات
انت بلے سک دلپدر دات انت۔

ہے وہد، نماز بونگ، ات، دمک، یک اوتا کے، ثمرہ گوں نوکیں
گرا کے، نشتنگ ات۔

مرد شراب، نشہ، مست، گسار ات۔ وتی موڈ، برابر کنگ، رند، وہدے
ثمرہ، امبازاں زورگ، ہاترا آئی، نیمگا کنزرات، ہے وہد، شیخ، قرآن وانگ، توار
آئی، گوشاں کپت۔ آئی، ملار پُرشٹ، وت، چہ ثمرہ، دور داشت، نرڈات۔ "ادا
کدی مسیت، جاگہ، انت؟ دگہ جاگہ زاناں نہ بیتگ؟"

"اے جاگہ بہ بیت اگاں دگہ جاگہ، شر، گندک، معنایک انت"
ثمرہ، چہ آئی، وردن، کے دپ، چنڈات، گوشت۔ گراک، شراب، دگہ دوگٹ
گپت، ثمرہ روک روک، چارات، گوشت۔
" او جنین! تراچہ حُدا، نہ ترسیت "

"حُدا مارا دُرستاں پہل بہ کنت " آئی، "مارا" کے ذراج کش کت،
گوشت۔ مردین کنگ، لگ ات۔ شیخ عبدالر بہ دُعا لوٹگ، ات۔ آئی، دگوش
گوش داشت انت، پہ ترن گوشت: "منافق، گوش دارچے گوشگ، انت"

آئی، چم دیوال، دیم، جتگیں عکسے، کپت انت۔ مصر، راجد وستیں
رہشون سعد زغلول، عکس ات۔ آئی، عکس، نیمگا دست ٹال کت انت، گوشت:

"تو اے مرد، پچاہ کارے"

"ہو، ایشی، کئے نہ زانت"

آئی ء شراب ء گڈی ترمپ ہم ایرتنگ ات " ہو، ثمرہ، تو ہم راج
دوستے "

"من ء اے ملاء سراسک زہر کیت، بچار چون گوں لہتے لبزاں وتی بحت
ء نصیب ء بدل کنگ ء انت۔ ماپہ دوکلدار ء سر جمیں بدن ء ہیداں جانشود بیس "
" اے ہما مردم انت کہ وتی دل ء عزت اش ہلا س انت بلے گواچنی آہانی
قدچہ بازار ء اے دگہ مردماں بوزنہ انت، بلے کئے جبر بہ کنت، ہر کس سر پد انت
بناویہ ء کئے ء کشت ء گار کت، بلے ہر کس ء وتی دپ دو تگک "
" ہو، بڑگیں بناویہ، کئے ء کشت؟ "
" ہے شو میں شلدام ء حد الیشی ء گار ء گسار بہ کنت "-

"راست انت تئی، اے مردمے نہ انت، رستریں ہوکے، ہما مردم ء کہ
آئی ء گپ نہ گپت، آئی ء کشتیت ء گار کنت۔ شکر انت کہ سر زمین ء دگہ اے وڑیں
گنہ گار نیست "

"تو جبر کنگ ء وہد ء زوال کنگ ءے " آئی ء بد بُرت۔ ثمرہ ہما دمان ء
گراک ء امبازاں نزا تک ء گراک ء آبانگراں زرت۔



شیخ عبدالربہ ء جمعہ ء وعظ ء وئیل ء بابت ء مذہبی امور ء وزارت ء ایک
انجیں کاگدے نبشتہ کت کہ ماں آئی ء وتی وفاداری ء درشان کنگ ء ہوار وتی زندہ
پہریزگ ء لوٹ کت کہ آئی ء چہ سرکار ء نیمگا ہم بخشش ء شرف دیگ بہ بیت۔ پدا
روتاک ء تھا اے حال شنگ کنا نیت ء ہے بٹاک جت کہ اگاں یاگی دزگیر کنگ مہ
بوتین انت گڈاپہ آئی ء زندگی حرام ات۔

اے دُڑستیں چست ۽ ایر ۽ مول ۽ مراد ہمیش ات کہ آدیروئی ۽ واہگ
 دار ات۔ عصر ۽ وہد گوست بلے درس ۽ کس گوش دارگ ۽ نیاتک۔ شیخ مسیت ۽
 دپ ۽ اوشات دمک ۽ چارگ ۽ لگ ات۔ آئی ۽ چم پہ کماش حسنین ۽ کپت انت۔
 آئی ۽ گوانک جت "کماش حسنین" آئی ۽ چک تزینت ۽ پداز ہر ۽ زہر دیم آنگوکت۔
 شیخ پشلی ۽ پوڑے بوت ۽ آپ ۽ کپت۔ دل ۽ تہا شرمندگ بوت کہ آپر چا گوانک
 جت۔ دل ۽ نژنڈان بد ۽ ردکنان ۽ مسیت ۽ پترت۔



مسیت ۽ بانگ دیوک پہ فجر ۽ بانگ ۽ مینار ۽ سرا اوشاتگ ات کہ انگتہ
 تہاری ۽ ات۔ ماہ ۽ روژنائی شنگ ات۔ انچو کہ آئی ۽ "اللہ اکبر" ۽ توار بُر زکت کہ
 بیمناکیں سائرانی توار بوتک انت۔ آئی ۽ دل ۽ تہا دعا لوٹ ات ۽ سائران ۽ بند
 بوئگ ۽ ودار ۽ لگ ات۔

ہماروچ ۽ کہ اٹلی ۽ نیمگا ہمتیں فوج ۽ حلاپ ۽ جنگ ۽ جار جنگ بوتگ
 ات۔ شپ ۽ سائران الما جنگ بوتگ ۽ مہلوک شیوار کنگ بوتگ ات "اللہ اکبر، اللہ
 اکبر" آئی ۽ توار ۽ تہا عجیبیں سوزے مان ات۔ اناگہ تزدیں تزا کے ۽ توار بوت۔ آ
 وتی جاہ ۽ حُشک ۽ حیران بوت۔ دور تہاری ۽ سہر سہریں روژنائی شنگ بوت انت۔
 آئی ۽ پپ ترس ۽ لرز دروازگ پچ کت۔ لرزان ۽ دربان چہ پدانکاں ایر کپت۔
 مسیت ۽ توک ۽ تہاری ات۔ ہال ۽ تہا امام ۽ کارندہ وت ماں وت سُنک سُنک ۽
 ہلوت ۽ ات انت۔

" واجہان! کار حراب بوتگ انت " آئی ۽ توار لرزگ ۽ ات۔ " زوت
 چیزے کنگ لوٹیت "

"ہو، زمین ء چیر ء جاہ سک دور انت " امام ء بڑگ بڑگ ء پستہ دات۔
 مہلوک ہمانیمگار مبات۔ مسیت ء چیر بوئنگ دُرستاں شر تر ات۔ آیک کنڈے ء
 نشت۔ ڈن ء مہلوک ء تچ ء تاک، جاک ء سلواتانی ء دریگ ء درواز گانی تچ ء بند
 بوئنگ ء توار آیک ء ات انت۔ پد ایک تڑاکے ء توار بوت۔ دُرست ترس ء بیم ء گار
 ات انت۔ مسیت ء کارندہ ء گوشت " واجہ! منی لوگ کلنڈک ایت۔ منی زہگ ہمودا
 انت۔ "

"وتی ستک ء گول حُدا ء بند ء اے وہد ء در میا " امام پھ لپرزگی دُر ائینت۔
 مہلوک ء رُبے مسیت ء پُترت۔ وت ماں وت گوشتگ ء ات انت " اے جاگہ
 دُرستاں شر تر انت "

" مروچی کار سک حراب انت " یکے ء توار شیخ ء گوشاں کپت۔ آگُر
 ات۔ اے ہے شوئیں شلد ام ء توار ات۔ دگ ء شوئم تریں مردم ء۔ بحت ء کپگ
 ہمیش انت کہ اے شوئم ادا اتلگ۔ دگہ گپڑے مردم پُترت آہانی تہا لہتے جنیں
 آدمی توار ات انت۔ یک جینے ء چڑکہ بوت۔

"نوں شراب ء اثر کم بوئنگ "

شیخ ء اوپار ء قدح کئیل بوت۔ چہ وتی جاہ ء چست بوت۔ " در ات چہ ادا،
 شوئاں، بے شر ماں، حُدا ء لوگ ء پلپت مہ کن ات۔ برو ات، شمارا حدابہ بارت۔ "
 یک مردے ء گوشت! " یا شیخ دپ ء بند کن وتی " لہتے مردم ء کہہ کاجت ء کند ات۔
 ہے وہد ء یک دگہ بیسناکیں تڑاکے ء توار بوت۔ مسیت ء مہلوک ء زار ء پریات
 چست بوت انت " یا اللہ رحم "

امام ء تر سے چیر کپتنگ ات۔ آپدا نہر دگ ء لگ ات، گشنے آ بمباں گُر ء
 نہر دیگ ء ات بلے آمرد ماں گوشتگ ء ات۔

"یک کر بنیت پلیمتاں، حُداء لوگ ءمہ گھسین ات"

"شیخ! تراج نہ کنت چشیں گپ جن ءے "بازاری جنینے ء گوشت۔"

"بروغرق بو، یک جہانی نیں جنین، حد اتر اگار بہ کنت۔"

"اے حُداء لوگ ات، تئی نہ ات "جنین ء گوشت۔ پدا تہاری ء"

شلمد ام ء توار اتک۔ "اڑے شیخ تو بس کنتے اگاں اماں"

دُڑستیں مردم شیخ ء ملامت کنگ ء لگ ات ات۔ جنین ہم آئی ء

ڈوبارگ ء ات ات۔ مسیت ء بانگ دیوک ء گوں آئی ء گوشت کہ ہچ مہ گوشت۔

شیخ عبدالربہ ء گوں گزیوگی چمے گوشت: "تو اے جبر ء وش ءے مسیت ء اے شوم"

روح بہ نند ات

"اشاں دگہ راہ ء در نیست، چے بہ کن ات "بانگ دیوک ء مہلوک ء"

نیمگا جبرکت "تو گندے کہ میتگ ء لوگ کوہن ء کچا ات۔ بمبانی توار ء کپت ہم کن

انت۔"

شیخ ء زہر ء زہر پبہ دات۔ "منی دل ہچ وڑانہ سگیت کہ اے دُڑستیں شوم"

ادا بہ نند ات۔ حُداء الما یک سبے ء اے شوم ء شانزده ادا آور تک ء یکجاہ کتگ

انت۔"

نزیک ء بمب ء تزنیدیں توارے بوت۔ دُڑستیں مردمانی دلانی دزیگ

گیش بوت ات۔ مزنیں روژنائی ء دُڑستانی دیم تڑپ ات ات کہ آہانی پریشانی پدرا

ات ات۔"

آزمان ء دیما بالی گرابانی گڑومبوکیں توار ات۔ مسیت ء زالبولانی زار ء

پریات شنگ بوت ات، عبدالربہ ء کوکار ہم در اتک ات۔ آچو گنوکانی وڑا مسیت ء

مزنیں دروازگ ء نیمگا تچان بوت۔ مسیت ء کارندہاں آدارگ ء جہد کت بلے

دارگ نہ بوت "حدا بُردواں بیا ات گوں منء، دیر مه کن ات" گوں اے
 گپء دمکء ذرا جیء تچان بوت۔ گوں لرزوکیں گالوارء آئی زبانء چہ در آیوکیں
 اے گپ دُرستاں اش کتگ ات۔ "لازم یک جبرے ہست کہ حُدا دُرستیں شوَم ادا
 آورتگ ء مچ کتگ ات۔" داں پنچ منٹ ء بمبانی تواراں چو بستی جمبرانی گزنداں آہانی
 سرا گزندات۔ چار بمب ء تہا یکے ء نژیک ء کپگ ء تواری بوت۔

دہ پانزدہ منٹ ء رند شہر ء ہمک کُند ء تہاری ء مانسانت۔ گرا بانی اُرش ء
 ہلاس بونگ ء سائر ن ء تواری شنگ بوت۔ تہاری ء دوز ء دوتانی تہا سہب ء اسپیتی درا
 بوت۔ سہب ء مجیس روژنائی ء مسیت ء چہ کے پسند بہا بد نیں جنکانی دمک ء نیام ء شیخ
 عبدالربہ ء لاش کپتگ ات۔

آئی ء بدن بمباں چُنڈ چُنڈ کتگ ات۔

مداریء رود بُرت

"نی تو مزن ے، کاراں بہ کن گوں" منی مات ے گوشت ے دست
 پندول ے بُرت۔ "اے زراں (پیاستر) بزیر۔ برو لوبیا گر ے بیا۔ راہ ے پہ دلگوش برو،
 لیب کنان مہ بی ے دگ ے گاڑیاں بچار گوں"
 من رود زرت۔ کوش پاد ے کت آنت۔ سوتے گوشتان در پکتاں۔ لوبیا ے
 دکان ے دپ ے مچی آت۔ من ودار کت۔ منی بار یگ اتک ے سنگ مر مر ے جوڑ بوتگیں
 کاؤٹر ے دیما رستاں۔

"واجہ! منایک زرے ے لوبیا بہ دے" من کو کار کت ے گوشت۔
 "بس لوبیا؟" دکاندار ے بے تبی ے گوشت۔ "گوں تیل ے؟ روگن ے؟"
 من زانت نہ کت چے بہ گوشتاں۔ آئی ے ہما بے تبی ے گوشت۔ "راہ ے میل دے"
 من یک کر بوتتاں۔ بیزار بیزار ے گوں دلپروشی ے لوگ ے اتکاں۔
 "ہور کیوں رود گون انت، چلنڈان ے پیدا ک ے!" مات ے من ے ہگل
 دات۔ "چے بوتگ... زر گار کتگ انت؟... اگاں لوبیا راہ ے رنگاں؟... نیٹ؟"
 "بس لوبیا؟ گوں تیل ے؟ گوں روگن ے؟ چو تو من ے نہ گوشتگ چیا؟" من
 زہر گپتاں۔

"شریں ر بودگی ے تو، ہمک سہب تو چے ورے؟"

"من نہ زاناں"

"اللہدوت رحم بہ کنت، برو بہ گوش، لوبیاء دانگ گوں تیل ء بہ دے"

من پدا دکان ء شتاں۔ "واجہ! زرے ء لوبیا، گوں تیل ء بہ دے۔"

دکاندار ء گوں مُج اٹگیں روئے ء جُست کُت۔ "السی تیل، سبزی ء تیل

اگاں زیتون ء تیل؟" من پدا لپرزگ بوت ء ہچ پبہ دات نہ کت۔

"یک کر ء بی، دگراں جاگہ بہ دے" آئی ء بد بُرت۔

من زہر ء ہنش، ہنش کنان مات ء گورا شتاں۔ آئی ء گوں اجھی جست

کت۔ "تو پدا حشکیں دستاں پیدا کئے، تیل ء لوبیا ہچ گوں نیست"

"السی تیل، سبزی ء تیل، زیتون ء تیل؟ تو منا پر چانہ گوشنگ ات" من

زہر ء زہر گوشت۔

"یا حد ء پاک، لوبیاء تیل، بزاں السی تیل"

"من چوں بہ زانتیں"

"تو وُسر نائے، دکاندار ء عقل ء ہم کر کتنگ، آئی ء بہ گوش لوبیا گوں

السی تیل ء" من یک رندے پدا اشتاپی ء در اتکاں۔ انگتہ شری ء سردکان ء نہ رستگ

اتاں کہ توارجت۔ "واجہ! لوبیا، گوں السی تیل ء"

"زرّاں ٹیبل ء سرا ایر کن" آئی ء چیز رود ء مان کت انت۔

من دست کیسگ ء بُرت، داں زرے جاگہ انت۔ من گشاد گشاد ء اینگو آنگو

دست جت۔ کیسگ لیٹینت ء چارات بلے زرے بیگواہ ات۔ دکاندار ء ہور کیں رود

یک کر ء کزینت ء گوشت۔ "توزر گار کتنگ..... سکیں بے سُدے ء تو"

"من و گار نہ کتنگ" من پادانی چیر ء اینگو آنگو چارات۔ "منی کیسگ ء

بوتگ۔ باریں کجا بوت"

" شتریں، شتریں، یک کرّبی، دگرانی راہءیلہ کن منءسر دردے داتگ
 تو" دکاندارء منءہگل کت۔ من پداہور کیں رودءماتء دیماءوشاتگ اِتاں۔

" آپو، زاناں تراہوشء جندمان نیست؟"

" زّر....."

" چے بوتگ زّرء"

" منی کیسگءنہ انت"

" تو زرر زرتگء شیرینی گپتگ؟"

" اِتاں، حدابہ گپت، من بچ نہ گپتگ"

" گڈا کجاشت"

" من نہ زاناں"

" تراقرآن بہ گپت کہ تو بچ بہانہ گپتگ؟"

" من سوگند انت"

" تی کیسگ درتگ؟"

" اِتاں، نہ درتگ"

" بوت کنت، ہماولی یادومی رندء تو دکاندارء داتگ"

" بوت کنت"

" تو پکّانہہ ءے"

" من ءشدء گپتگ"

ماتء یک دستے دومی دستء جت، گشنے منی گپ باور کتگ ات۔

" پرواہ نیست، " آئیء گوشت۔ " من ترا دگہ زّرے دیاں، بلے ایشیء چہ

تی کُکء کُشاں، اگاں نی تورود ہورکء حالیک آورت گڈاوتی بڈء پیرے بندء ہیا"

من تامداریں ارز بندےء واہگء اشتاپیء چہ لوگء در اتکاں۔
دُمکء کُنڈء، ہمودا کہ دکان آت۔ من زہگانی ٹولی ءے دیست۔ گل ء شاد کوکار ء
سلوات ء ات آنت۔ بے سائی ء منی گام ہمانگو چست بوت انت۔

"چہ دور ء چاراں چے بوئنگ ء انت"

من نیام ء شت ء اوشاتاں۔ مداری ء چم من ء سک ات آنت۔ اجبیں
وشی ء شادمانی ء من ء گوں وت بُرت۔ گشنے من چہ وت گار ء بیگانگ بوتان۔ من ء
گشنے دگہ ہیچ کار نیست ات ء کرگشک، ہیگ، مار ء سادانی تماشہ ء چارگ ء دلگوش
بوتان۔ تماشہ ء رند مداری زر ء لوٹگ ء چکران منی گورا اتک گڈا من منو منو کنان
پُشت ء کنز اتان۔

"من ء زر ء گون نیست"

آئی ء گوں تزدی ء من ء گپت۔ من مشکے وت ء گیشینت ء تکاں۔ آئی ء
پُشت ء وش کت تزدیں شہماتے۔ منی سرین گشنے دوکپ بوت۔ بلے من گل اتان
کہ آئی ء منی زر نہ بُرت انت ء من پہ گل ء شاد لوبیاء دکان ء رستاں۔
"یک زر ء لوبیاء، اُلسی تیل ء گوں بہ دے" من گوشت

دکاندار ء دپ پچ ات من ء چارگ ء ات۔ پمیشکہ من یک رندے پداوتی
گپ آئی ء گوشاں جت۔

"تو من ء رود ء دے ءے گڈا من ترا لوبیادیاں" دکاندار ء زہر ء زہر
گوشت۔ رود! رود کباشت؟ مچگ ء وہدء باریں من کجا چگل داتگ ات؟ بوت کنت
مداری ء ہیچ گپتگ؟

"تو بچا! سر ء ہوش ءے مرچی؟"

من پدا حشکئیں دستاں و اتربوتاں۔ گاریں رودء شوہازء اینگو آنکو چاران۔
مداریء تماشہء جاہء کس نیست ات۔ من نژیک ء گورء دمکاں زوت مداری پدا
دیست، من مچیء کرء کشاں چکرات ء چاران کت۔ مداریء من ء دیست بہارء
دات ء گوشتے: "زربہ دے، اگاں ناں بہ تیج ء برو"

"منی رود!" من گوں بے صبری ء کوکارکت۔

"چوئیں رود، شیطان، برو آنکو"

"منی رود تو بُرتگ، بہ دے دے"

"ہما نگوبی من گوشاں، اگاں نہ شت ء ہنی تر امارانی دپ ء دیاں"

من چہ مارانی ترس ء آئی ء چیر بوتاں۔ بے وسی ء پریشانی ء گریوگ ء لگ
اتاں۔ رگوڑیں مردے ء من ء گریوگ ء دیست جسست کت۔

"مداریء منی رود بُرتگ" من پسہ دات۔

من وتی غم ء گار راہ ء روگ ء اتاں کہ منی گوشاں توارے کپت:

"بیاء، بچار!"

من چکت جت ء چارات۔ اودا کسانیں باسکوپے ایر ات۔ بازیں زہگے
آئی ء نیمگا تیمچہ کنان ء کسانیں بائیسکوپ ء ٹنگ (peep holes) ء دیما قطارء
اوشاتگ ات۔ باسکوپ ء انتظام کارچہ وتی دل ء عکسانی ستاء ء توسیپ کنگ ء ات۔

"بچار ات، بہادریں جنگول ء، دُرستاں شر رنگ تریں جنک زینت

البنات ء۔"

من وتی گریوگ بے حال کت ء وتی حیالانی تہا باسکوپ ء ندرگاں
چارگ ء لگ ات انت۔ مداریء رود دوئیناں فراموش بوتاں۔ من وتی دل داشت

نہ کت۔ زرباسکوپ والاءدات۔ زہگانی ردء یک جنکے ۽ دیماوشتا تاں کہ آدگری ۽ دیماوشتا تک ات ۽ دکشیں عکس منی چمانی دیم ۽ جڑشک دیان ات انت۔

وہدے من وتی دنیا ۽ واترکت۔ گڈامن ۽ سبابوت کہ من وتی زربا رود ہر ڈکاں ز بہر بوتگاں۔ مداری ہم گار ۽ بیگواہ بوتگ ات۔

زوت وت ۽ من تاوان ۽ حیالاں کش ات۔ باسکوپ ۽ دیستگس اسپ سوارانی عکس، عشق ۽ بامردی ۽ مزنیں کارانی حیالاں بیگواہ بوتتاں۔ شد ۽ حیال ۽ ہم نہ اتاں۔ چہ ہما ترس ۽ بیم ۽ فراموش اتاں کہ آئی ۽ سبب ۽ لوگ ۽ روگ ۽ نہ اتاں۔ من لہتے گام پشت ۽ شتاں کہ ہما دیوال ۽ تکہ بہ باں کہ یک زمانگے حزانگ ۽ اکیڈمی ۽ بنجاہی کارگس ات۔ پدا من سرجمی ۽ وتی حیالانی تہا بیگواہ بوتتاں۔ داں دیراں من باسکوپ ۽ چارہ تنگیں اسپ سوار، زینت البنات، ۽ پریگانی حیالاں گار بوتتاں۔ وتی حیالانی تہا من بڑزیں گالوار ۽ گپ ۽ اتاں۔ وتی زبان ۽ چہ درآو کیں لبزانی حساب ۽ وتی دستاں سربنگ ۽ اتاں، وتی حیالانی تہا، من نیزہ پشتی نیمگا تیلانک دات ۽ گوشت: "بیابہ زیر، اوپری منی دل ۽ کش ۽ بہ بر" وتی حیالاں من اسپ سوار بوت ۽ زینت البنات چست کت ۽ اسپ ۽ سراوتی پشت ۽ نادینت۔ "

ہے وہد ۽ یک توارے ۽ من ۽ پد رینت۔ من جنکے دیست کہ تماشہ ۽ چارگ ۽ گون ات گوں۔ آئی ۽ لیگاریں گد پو شیتنگ ۽ رنگی عین سنگ ۽ گت دستان ات۔ یک دستے ۽ گوں وتی ذرا جیں موداں لیب کنان، گوں دومی دستاں lady's flees نامیں سہر ۽ اسپیتیں شیرینی ۽ گوں بے مڑائی ۽ چونسگ ۽ ات۔ مئے نگاہاں وت ماں وت ڈوک وارت ۽ من وتی دل آئی ۽ دات۔

"بیابہ نند، دم بہ کن" من آسلاہ جت۔ آدپ ۽ دل ات۔ من آئی ۽ باسک گپت ۽ کو نہیں دیوال ۽ دروازگ ۽ درکپت ۽ پدانکانی سرا نشتیں کہ چیریں

جاہے ات۔ پدانک ۽ بُرز ۽ پلپٹ فارم ۽ ہلاس بوتگ ات انت کہ آئی ۽ بُرز نیلگیس
 آزمان ۽ ماڑیانی بُرزیں مینارہ درابوت انت۔

ماہے توار ۽ نشتیں۔ من آئی ۽ دست زور پردات۔ دُرستیں گپ چہ دل ۽
 شتگ ات انت، ابید چہ ہمارشتاں کہ نوک، اجگلی ۽ غباری ۽ تہا ات انت۔ من
 آئی ۽ دیم ترینت ۽ گوں وت نژیک کت، آئی ۽ حاک ۽ لیگاریں مُودانی ابرمی و شبو بُو
 چت۔ آئی ۽ دم کشگ ۽ شبو ۽ شیرینی ۽ بوہوار ات۔ من آئی ۽ لُنٹ چک ات
 انت۔ پہ دمانے آئی ۽ لُنٹ لرزات انت پدا شیرینی ۽ چونسگ ۽ گسی بوت انت۔ کہے
 دیراں رند آپہ پاد آیک ۽ چست بوت۔ من کشادیک ۽ آئی ۽ دست گپت۔

"بہ نند"

"من رواں" آئی ۽ گوشت۔

"کجا" من گوں ابیتگی ۽ پُرس ات۔

"دابہ امام علی ۽ نیمگا" آئی ۽ یک لوگے ۽ نیمگا دست شہار دات۔ آئی ۽ جہلی
 منزل ۽ آسن کارے ۽ کسانیں دکانے ات۔

"اوداچے کنئے"

"آئی ۽ گوشاں کہ زوت مئے لوگ ۽ سر بہ بیت"

"پرچا؟"

"منی مات وش نہ انت۔ لوگ ۽ چہ درداں نارگ ۽ انت۔ آئی ۽ من ۽ دیم
 داتگ کہ دابہ امام علی ۽ بہ گوشاں زوت بیا"

"کلوہانی دیگ ۽ رند، تو پدا کائے" آئی ۽ پہ ہو ۽ سر سُرینت ۽ شت۔

آئی ۽ گوں مات ۽ نام ۽ گرگ ۽ من وتی مات ۽ تزانگ ۽ کپتاں۔ منی دل ۽ دزیلگ بند
 بوت انت۔

من چہ کو، ہنگلیں پد انکانی سرا پادا اتکاں۔ تچک ء لوگ ء سر بوتتاں۔ کوکار کنگ ء گریوگ ء وت ء رکینگ منی مدامی عادت ات۔ منا امید ات کہ گوں منی گریوگ ء توار ء منی مات پہ من کیت۔ بلے اے وڑنہ بوت۔ چل جاہ ء واب جاہ ء بہ گرداں دُزستیں لوگ ء پٹ ات ء چارات، ہیچ جاہ ء نہ دیست۔

مات کجا شتگ؟ کدی کیت؟ من لوگ ء تہنا بیزار بوئگ ء اتاں۔ پدا من ء وشیں حیا لے اتک۔ من چہ چل جاہ ء دگہ رودے زرت۔ وتی پہاز اتگیں کلک ء زرے کش ات ء اشاپی ء لوبیاء دکان ء شتاں۔ دکاندار گوں وتی زڈگیں لاپ ء دکان ء دپ ء ہیچ ء سرا تچک ات۔ آئی ء وتی باسکاں گوں چم اندیم کتگ ات انت۔ لوبیاء مزنیں درپ گار ات ء تیل ء مزن گردنیں بوتل پدا خانہانی تہا ایر کنگ بوتگ ات انت۔ سنگ مرمر ء کاؤنٹر ساپ ء پلکار کنگ بوتگ ات۔

"واجہ!" من نڑیک ء شت ء ہلوت گت۔ آئی ء گراڈگاں ابید ہیچ پہ نہ رست۔ من سُبک سُبک ء آئی ء کوپگ سُرینت۔ آئی ء بیم ناکیں وڑے دست چست گت۔ گوں سہر سہر ء در گرا تگیں چماں من ء چارگ ء لگ ات۔

"واجہ!"

"ہاں چے لوٹ ءے؟" آئی ء من ء پچاورت ء تزندى ء گوشت۔

"یک زرے ء لوبیا، گوں اُلس ء تیل ء"

"چے؟"

"من ء زرے ہم رستگ ء رود ہم دست کپتگ"

"تو سکیں چپورتے ء بچا (بچک)" آئی ء منی سرا کوکار کت۔ "ٹگل چہ منی

دیم ء، اگاں ناں تئی سر ء پزوشاں من"

من و ہدے چہ وتی جاہء نہ کیز اتاں، گڈا آئیء منء ہتر مال کتء من
 دیم پہ چیر کپتاں۔ من وتی دردء دوراں ایر براں پادا نکاں۔ من زہرء زہر آئیء نیمگا
 چارات۔ من جیڑات کہ ابید چہ نا امیتیء لوگء و اتر بو نگء دگہ راہ پشت نہ کپتنگ
 بلے بہادر بو نگء مزن مردیء واہگء منی حیاں بدل کت انت۔ اناگہ من وتی
 واکء و س یکجاہ کت انتء تزندء تزند رود آئیء سراجت۔ رود گواتء سرا بال
 کنان شتء آئیء سرا لگ ات۔ من وتی پادانی زورء تچان بوتان۔ منی گمان ات کہ
 آ منی دستاں کشک بوتگ ات۔ چٹ ہے وڑا کہ باسکوپء تہا knight ء غول
 کشنگ ات۔

من داں ہما و ہدء تچان بوتان داں کو، ہنگیں دیوالء بونء نہ رستاں۔
 او شنگء شرطء من بیسکء ہمپان چک جت چارات کس منی رندء نہ کپتنگ ات۔
 پدا گوں وت گوشت۔ نوں چے کنگ بہ بیت۔ پرچا کہ دومی رود ہم شنگ ات۔
 من لوگء ء شت نہ کت۔ من وت ء زوت چہ اے تہی کشء چیلء جاور
 کش ات۔ گپ تچک ات۔ گوں لوگء سر بو نگء، ناں کم ناں گیش، منء سیر
 لٹ بوگی ات۔ ہمیشکہ من فیصلہ کت کہ لوگء روگی نہ انت۔

زر منء گون ات۔ من شریں وڑے چہ زرء نپ زرت کتگ ات۔ سزاء
 ترسء بیم آماج بو نگء پیسر من وتی دڑ ستیں ردکاریء حرابی بے حال کت انت۔
 بلے مداری کجا بوت کنت؟ باسکوپ چون شوہازگ بوت کنت؟ من ہمک نیمگا تر
 اتء شوہازات بلے پہ ہج۔

وت سریں شوہازء دمبرت منء وتی قولء سبزینگء حیاں اتک۔
 کو، ہنگیں ماڑیء پدا نکانی نیمگا شتاں۔ نشتء و دار کت۔ من حیاں کت کہ گوں ہما
 جنکء ہم نیاداں۔ منء شیرینیء و شبوؤ گوں مینتنگیں یک دگہ بوسگےء بے کساس

طلب بوت۔ من چہ وتی نیمگامیٹنگ ات کہ گونڈیں جنک ء من ء مہر ء شرر نکیں
 مارشاں گوں آژناگ کتگ۔ من حیالانی تہاگار ودار ء اتاں کہ پُشتی نیمگایک ہلوتے
 منی گوشاں کپت۔

من گوں حیال ء پرواہ پدانکاں درکپاں بوتوں۔ گڈی پدانک ء سرا
 دیم ء چارگ ء واستہ زور جنگ ء دیم پہ چیر کپتاں۔ من ء کس گندگ ء نہ ات بلے
 انگت من کمو پشل بوتوں۔ من یک بُرزیں دیوالے ء پُشت ء کہ گڈی سردار کادی
 ء حزانگ جاہ ء مزن کارگس ات۔ پدانکانی چیر ء بچک ء جنکے نشنگ ات۔ وت ماں وت
 ہلوت ء ات انت۔ بچک چویلہ چرتے درابوت ء جنک گرانڈانی شپیتالیں شوانگے۔
 من ء، دل ء تہا چیریں کُنڈی ء پولکاریں توارے ء گوشت، اے نیاد، چو منی وڑیں
 نیادے ات۔ چہ آہانی لُنٹ ء نگاہاں ہے وڑ پدربونگ ء ات۔ آہانی پئیلاں انجیں
 شیواری ءے چیر ات کہ منی حیال ء گمان ء ڈن ات۔ منی چم اچھی، وشی، بے قراری
 ء کے لپرزگی گوں آہاں پر لپٹنگ ات انت۔ گڈسرا آکش ماں کش نشت انت۔ گشنے
 سماء نہ ات انت کہ دگہ دنیا ءے ہست۔

دمانے رند بچک ء گوشت۔ "زر"

"تو، ہچبر دل نہ بے" آبراز گپت، زمین ء سرا تک جت ء گوشت "
 شپیتالے ء تو، مز نیں ڈنگے"

بچک ء آئی ء بد ء تزن دیں شہماتے جت۔ جنک ء وتی مچ حاک ء پُرکت۔
 آئی ء دیم ء جت۔ آئی ء دیم حاکاں سگار بوت۔ آپست بوت ء جنک ء گٹ گپت
 گوں لنکاں تزن ء تزن زور پردات۔ دو نیں بند ء گلا نیش بوتوں۔

جنک ء وتی یار (پیسر گیگیں) ء گرفت ء در آگ ء واستہ مز نیں دست ء
 پادے جت۔ آئی ء توار گار بوت۔ چم در گڑ ات انت۔ پاد بُر زادات انت۔ من بیم

ء سز امء جاو رء چو گنگىء تماشہ چارگء اتاں۔ جنینء پونز حون دىگء ات۔ حونانى گندگء من گڑ اتاں۔ بے سمانىء منى دپء چىہالے دراتك۔ چرلىشىء پىسر كه بچكء چكٲ به جتىں من پُشتى نىمگا جستاں۔ پدانكانى سراتچان بوتان۔ من انچو تزند تتكاں كه بىسكء همپان بوتان۔ چه هر چىزء بے سماء نادلكوش من وتى دىمء روء تتكاں۔ وهدے من هوش كت داں چار راءےء يك بُرزىں مینارےء چىرء اوشا تتكاں۔ من، بچر اے جاگه نه دىستگ ات۔ منء چو هم سمانه ات كه چه ادا منى لوگ كجام نىمگا ات۔ دوئىں نىمگا فقيرء پندوك تشكگ ات انتء همك نىمگا مردمانى روء آآتء كس كسى نىمگا دلكوش دىگء نه ات۔

مزنىں ترسء نىمے منى بدنء ہتر مبینگء ات۔ من لوگء راءه گاركتگ ات۔ لوگء شوہازگء پىسر، دگه بازىں اڑء جنجال منى دىمء ات انت۔ ہتر دىرى انت من چه رگوڑىں مردمء راءهء شوہازكنگء ہاترا كمك به لوٹاں۔ چه بىت اگاں اناگه من لوبىاءء دكاندارء يا كلنڈىں ماڑىء يله چرىں مردمء گوں ڈوك به دىاں۔ يا انچو قدرتى منى مات بنىتء ادا سر به بىتء من گشادىء آئىء نىمگا به رواں۔ بانء انت من وتى راءهء گچىن به كناں۔ اينگو آنگو سر به جئاں۔ بوت كنت منء انچىں چىدگے به رسىت چه آئىء من وتى راءهء راست كت به كناں۔ من گوں وت گوشت المى انت كه منى تبء تہا يك ڈگى ردوم به گىپت۔ منى تہا اشپانىء فىصلهء كنگء بودء بركت به بىت۔ روىچ گشادىء گوزان ات۔ باز زوت پُر اسرارىں تہاروكىء مانشانت۔

مرچک

سعادت ہوٹل ۽ ہما چیز کہ مردمانی دلگوش ۽ گوں وت ۽ چکت انت، چه
 آہاں یکے مرچک انت، کم ۽ گیش دوازده سال ۽ بچکے۔ چونائی ۽ آئی ۽ نام طہ سنقر
 انت بلے مرچک ۽ نام ۽ نام دار انت۔ سہب ۽ بہ گرداں شپ ۽ نیم ۽ چلیم کشوکانی
 اشکراں نوک کنت۔ نام یک نشانی ات بلے آئی ۽ نوکیں نام ۽ پہ آئی ۽ نگ بحتی ۽
 ہم گون ات۔ آ دست ۽ سُبک ۽ چالاکیں بچک ۽ ات۔ گوں توار ۽ پر کنگ ۽
 پرک ۽ بال کنان رست۔ شپ ۽ روج آئی ۽ انچو جل جت۔ دمانے ہم نہ انسرت۔
 "جی واجہ! بلے واجہ!"۔ سالے بیت اے ہوٹل ۽ کار ۽ انت۔ روچے پنجاہ کلدار
 آئی ۽ پگار انت۔ سہب ۽ چاہ گوں نانے ۽ شپ ۽ شام پہ مپت رست۔ آگل ۽ بال
 انت کہ آوتی پادانی سرا اوشتاتگ۔ گوں مزن مزین مردماں آئی ۽ دُعا و سلام
 ہست۔ یک سوب مندیں باندا تے آئی ۽ نگاہاں دزپشگ ۽ ات۔ یک روچے اُستاد
 آئی ۽ دیروئی دنت۔ بوت کنت اُستاد آئی ۽ دیروئی دیان آئی ۽ ٹیل ۽ دیم ۽ بہ
 نندارینیت۔ آیک مقام ۽ سر بہ بیت۔ خیال کنگ ۽ وہد ۽ ہم آئی ۽ "جی واجہ" بلے
 واجہ ۽ "سر داشتگ۔ شہر ۽ ہوٹلاں گٹ ۽ توارانی کشگ ۽ ہمار زشت انت کہ ماں ساز
 ۽ زیملی کلے ۽ ریاضے ۽ بیت۔

مرچی سعادت ہوٹل ۽ نندوکانی دلگوش وانندہانی یک ٹولی ۽ سرا انت۔
 چھٹی ۽ بیگاہاں ہوٹل ۽ دلکشی آہاں کشان کنت کاریت۔ یک ڈیکی ۽ بُن ۽ الگردو کن

انت۔ ڈاہ ء شور کنان شطرنج ء لیب کن انت۔ چاہ ء زنجیل ور انت۔ آہم چو گہوہ
 جاہ ء آبو کیس اے دگہ مردماں وار ء نیز گاریں مردم انت۔ بس اسکول ء وانگ ء
 سبب ء آہانی حیاں ء پگر مزن ء بُرز انت۔ وتی مزنئی ء شان ء مُدام یک کر ء نند انت۔
 گوں وتی جُبہ ء چمپلاں جتا ئیں بستارے ء واہند درا بنت۔ ہے کہ آیکجاہ بنت۔ چاہ
 ء زنجیل ء گیش انت گڈا یک ءے بیگاہ ء حالتاک ء وانیت۔ آدگہ بے تواری ء گوش
 دار انت۔ پدا ہے حالانی سرا چمشانک بیت۔ تک ء گیکچن بیت۔ جاک ء سلوات
 بیت۔ آمان گیش انت ء مجلس گرم بیت۔

یک بیگاہے ء مرچک ہم آہانی گپاں پھمگ ء لگ ات۔ پرے گپ ء آنچو
 گل ء بال بوت کہ جُست ء مہ کن۔ آ بیگاہ ء ہم یک مکتب ء چہ حالتاک ء حالے
 ونت۔ یک مزنیں سرکاری اگدہ دارے ء لب ء ملام زورگ ء حال، پداہما تک
 ء گیکچن جاک ء سلوات۔ یکے ء گوں جوش ء گوشت: "اے ناگہاں آمید گس ء
 دستاں کپتنگ۔ دگہ بے حساب ہست کہ آشہ آمید گس ء دستاں دور انت۔ آہم
 باید بندیک جاہ ء سیاہیں کوٹیاں بہ بنت۔" دومی ء وتی گپ ء سر ازور دات ء گوشت۔
 "اے نادر اہی تہنا سرکار ء اگدہ دار ء کار دارانی جان ء نہ انت۔ چشیں کُچ
 ء لگور باز انت۔ شماسر پدات کہ منی مول ء مُرادچی انت۔ آ باز مزنیں دُز ء دُنگ
 انت۔ اے مُلک ء اگاں آمید ء شاہیم جنگ بہ بیت گڈا جیل ء بندیک جاہ پُر بنت۔
 مزن مزنیں بان ء ماڑی ہو رک بنت۔

نگد ء ایراد کنوکاں مزن مزنیں نام گپت۔ بلاہ بلاہیں بُت پروشت۔
 دُنیا ء ہر بدی ء حرابی آہانی سر اُمشت۔ گوں بے پروائی ء، پے جاک، کوکار ء سلوات
 گت۔ یکے ء گوشت۔ "پہ درور پلانی ء بچار، چو شمازان ات کہ آئی ء اینچوماں ء دولت
 چہ کُجا کُنگ۔" آئی ء پلانی ر دیں کردانی یک بلاہیں لڑے دیما آورت کہ آئی ء

چوں ءچہ کجاے زَرء مال پل اتگ انت۔ گشنے آورنا پلانی ء منشی ء کارگشاد بوتگ۔ پدا
نگدکاریں ورنایاں چه مزن ء مال داریں ورنایاں یک یکے در چت ء آئی ء
گوست ء ہست ء راجد پتر وتی دل ء تب ء بیان گت۔ بدی ء حرابیانی یک توپانیں
لڑے ات کہ دیما آئیگ ء ات۔ ہر کس ء وتی گپ ء بندات کیکیں وڑاگت۔ "چوشٹا
سر پد ات کہ آئی ء انچو زَرء مال چه کجا کُنگ " آ انچو اُرش کنان ات انت
یکے ء گوں دپ ء پُرء کو کارگت۔ "اے دُزانی ڈیہہ انت۔ ادا دُزی ہلار انت۔ !!!"

مرچک دُراہیں گپاں شری ء سراسر پد بوتگ ء ات۔ اے گپاں ہچ مشکل
ء گرانیں لبزے مان نہ ات۔ آچہ اے وڑیں یک گونگیں زاہ ء دُثمان ء بہتاماں
جوانی ء آژناگ ات۔ چشیں گپانی گوش دارگ آئی ء وش بوت۔ اے
آئی ء دل ء چیر ء بار گپتگیں واہگ ات انت۔

شر گوش انت۔ اے دُزانی ڈیہہ انت برابریں گپے۔ بے شک اے
ملک ء دُزی مزن مردی ات۔ آہم یک دُزے ات۔ آئی ء ردوم دُزانی کُٹ ء بوتگ
ات۔ دُزی و آئی ء ہم ہڈء مان انت۔ آئی ء مات ہارگ بہا کنت۔ ہر دے کہ
آئی ء موہ رسیت مردمانی گلکڑاں دُزیت۔ آئی ء پت، کماش سنقر، پل بہا کنت۔
مردمانی لوگ ء سراتاپ ء عیس پشک ء شلو ارانی ناگہاں وار ء وش کنگ ء دُزگ ء
شوقین ات۔ آئی ء انچ انچیں رپک ء ہنر زانت کہ حساب ء ڈن ات انت۔ مرچک ء
جیڑ ات۔ آئی ء جُہد ء کارانی آئی ء حاندان ء چے مڑء عوض رسیت؟

آشپ ء ہم مرچک گوں ناکا میں دلے لوگ ء واتر بوت۔ دیست ءے کہ
مات انگہ آگہ انت۔ مونجا ء پریشان انت۔ کش ء کستریں گوہارک ہم زار زار ء
گریوگ ء انت۔ آہم گم ء گرتی ء تھا کپت۔ مات ء، چه آئی ء جُست کنگ ء پیسر
گوشت۔ "تئی پت، سپاہیگاں کپتنگ ء بُرتگ " آئی ء زانت کہ جیڑہ جی انت۔

مستریں گوہارء گوشت: "آئیء سرا لہتے گدء پُچ دُزگء بہتام انت "کسانیں بے
تواریء پد گوہارء گوشت: "گپڑے ماہ یا چندے سالاں پیسریلہ ئی نہ دینت۔"
مرچک گوں پتء باز کم دیم پہ دیم بوت۔ پت چہ آئیء آئیگء پیش وپتگ ات۔
سُہبء چہ آئیء آئیگء بیگء پیسر پہ ہوٹلء کاراں در کپتگ ات۔ پداہم چہ لوگء
نگلیکیں جاوراں آگرٹیء آماج بوت۔ ارس چہ آئیء چماں ہلک گپت انت۔ بیگاہء
مکتبیانی گپاں دلء آران گوں ماتء گوشت ئے: "اے ٹلک چہ دُزء پُڑ انت۔ ادا
دُزی ہلار انت۔" پداہرچی کہ آئیء اش گنگ ات، گوں ماتء گوشت انت بلے
مات چہ آئیء گپاں دلجم نہ بوت۔ پُشت ئے پُرت۔ آہٹل دات کہ بس بہ کنت۔
وہدے آئیء گپ بر جاہ داشت گڈاماتء آئیء گبء شہماتے جت:

دومی سُہبء مرچک کہ پادا تک گڈا گوشتگیں روچء دُراہیں گپ
دلء بُرتگ ات انت۔ انچو گشے آئیء نوکیں زندے رستگ ات۔ ہوٹلء نیمگامزن
مزنیں گام کشتان رهاگ بوت۔ آئیء سینگ چہ گماں ہو رک ات۔ اسل گپ ایش
انت کہ آئیء پت اولی رندء بندیک جاہء برگ نہ بوتگ ات۔

زابلواوی

پہ راستی منائے گپ منگی انت کہ پہ من شیخ زابلواوی ء شوہا لازم انت۔
اولی رند ء من آئی ء نام یک سوتی ء دپ ء اش کت۔

"آہ آدنیا کجام رنگ ء انت زابلواوی

کت آئی ء چیر ء سر، گوں وت ء بُرت انت وشی"

کسانی ء، منائے سوت سک وش بوت۔ یک روچے من جیڑات کہ
آئی ء بابت ء چہ وتی پت ء جُست بہ کنناں۔ انچو کہ کسانیں زہگ پدماں پد جُست کن
انت۔ "زابلواوی کتے انت؟"

پت پسہ دیگ ء پیسر کے دپ ء دل بوت۔ گوں حُشک ء حیرانیں چماں
انچو منی نیمگا چارات گشنے آئی ء شک ات کہ من آئی ء پسہ ء سر پد نہ باں، بلے
آئی ء پسہ دات۔ "آئی ء رحمتانی ساہیل تئی سرا ساچان بہ بنت۔ آ اللہ ء یک حقیگیں
ولی ات۔ درد ء بے تاہیر یانی دوا ء درمان کنو کے۔ اگاں آئی ء مہروانی مہ بوتیں من
بے گتیں مرگے مُرتگ اتاں۔"

چد ء پد، داں بازیں سالان من باز رند ء چہ وتی پت ء حقیگیں ولی اللہ
ء توسیپ ء ستا ء آئی ء کرامتانی کسہ اش کتگ ات انت۔ روچ گوزان ء گوں
وت ء بازیں نادراہی ء ناسلامتی آران بوت انت۔ ہمک نادراہی ء من ابید
جنجال ء کپگ ء حرچ ء درچ کنان شاران بوتان۔ بلے یک روچے من ء انچیں
نادراہی ء گورجت کہ آئی ء علاج کسی گورانیست ات۔ وہدے منی دُرستیں تچ ء

تاگ بے آسرء ڈرستیں جہدانی آسر بے سوبی بوت۔ غم ء نجاں من ء چو تناب ء ٹٹات۔ اناگہ من وتی کسانى ء تزانگ ء کپتاں۔ پرچا شیخ زابلواوى ء شوہاز مہ کنناں؟ من ء یاد انت کہ منی پت ء گوشنگ ات آئی ء ٹھکانہ یک شیخى ء کہ آشرعى آمید گسانى وکیل انت۔ شیخ قمرء لوگ انت۔ بس... من دیم تچک ء پہ شیخ قمرء لوگ ء دات۔ بے شک منى واہگ ات آانگت ہمالوگ ء بہ بیت۔ لوگ ء دیم ء، یک نیوگ بہانوکے جسٹ گت۔

"شیخ قمر!" آئی ء گوں حیرانى ء من ء چار ات۔ "آئی ء وڈتے بیت کہ اے لوگ یل داتگ۔ من اش کنگ کہ آمر وچاں گارڈن سٹی ء نشنگ ء آئی ء کارگس الازہر چوک ء انت۔"

چہ ٹیلی فون نمبرانى کتاب ء من کارگس ء ڈس شوہاز گت۔ تچکا چیمبر آف کامرس ء ماڑى ء نزیک ء کہ کارگس ہمودات شتاں۔ شیخ قمرء گندگ ء عرض ء دیما آرگ ء گوں من ء اوتاکے ء برنگ بوت۔ چہ اوتاک ء یک شرر نگلیں جنکے درآیگ ء ات کہ وشیں بوئے مُشنگ ات۔ یک مردمے ء من وش اتک کت۔ پوست ء بزاهداریں کرسى ء سرانندگ ء اشارہ کت۔ بزیں کوش منى پاد ء ات بلے منى پاد گران قیمتیں قالین ء بزى ء جوانى ء مارگ ء ات انت۔ مردکار ء گزان نہادیں پوشاک گزوات ء سیدگار کشگ ء ات۔ آئی ء نندگ ء وڑ ء داباں انچوسما بوت کہ آچہ وتی جند ء دلجم انت ء چہ دنیا ء مال ء دولت ء ہم۔ چہ آئی ء وش اتک ء نگاہانى گرم جوشى ء من ء پھمگ ء ہیج دیر نہ بوت کہ آمن ء وتی گراکے سرپد بوئگ ء ات۔ آئی ء بے کساس گزان نہادیں وہد ء زوال کنگ ء من وت ء شہرت مارگ ء اتاں۔

"واجه وش اتک ءے" آئی ء گپ ء بندات کنگ ء واستہ گوشت۔

"من تئی دیر یگیں سنگت شیخ علی الططاوی ء چکاں " من انچو پسہ دات کہ
 اگاں منی بابت ء آئی ء دل ء بھکے ہست، ہلاس بہ بیت۔ آئی ء من ء انچو چارات
 چو کہ مردے مردی ء بیزار بہ بیت، بلے گشنے آانگتہ چہ من سرجم ء بیزار نہ آت،
 چیزے نہ چیزے ء امیت وار ات۔

" اللہ، آئی ء ارواہ ء تاہیر بہ دنت۔ سکیں نیکیں مردے ات۔ "

ہمادرد ء کہ من ء کشتان کتگ ء اودا بُرتگ ات۔ من ء جلگ ء لاچار کت۔
 " منی کماش ء من ء " گپ دیم ء بُرت۔ " خدا دوستیں ولی زابلاوی ء
 بابت ء گوشنگ کہ آگوں آئی ء تئی لوگ ء جاہاں دپ کپتگ۔ اگاں آدنیاء زندگ
 ء حیات انت، گڈا آئی ء گندگ منی واستہ المی انت۔ "

نوں بیزاری چوزر ء آئی ء چماں چول جنگ ء ات۔ حیرانی ء گپے نہ ات
 اگاں آئی ء من ء گوں منی پت ء تزانگ ء ڈن ء راہ پیش بہ داشتیں۔ " آ " آئی ء انجیں
 گالوارے ء گپ جنگ بندات کت گشنے وتی گڈی گیاں جنگ ء بہ بیت۔ " سک
 دیر یگیں روچانی گپ انت، نوں من ء یات ہم نہ انت۔ "

چہ وتی جاہ ء پاد اتک ء اوشاتاں ء آئی ء وتی رہادگ بوئگ ء گمان ء دل
 ایمن کنان ء، من جُست کت؛ " گواچنی آیک ولی ات "

" ما آبُزرگیں مردے زانت "

" آکجا شوہاز کنگ بوت کنت " دروازگ ء نیمگا گران من جُست کت۔
 " من بس ہمنچو اش کتگ کہ آالازہر ء آشیانہ ء برغوی ء انت " نوں آئی ء
 وت ء ٹیبل ء سرا ایریں کاگدانی تہا انچو گار کت گشنے قیامت بئیت آئی ء دپ پہ
 گپ ء پچ نہ بیت۔ من سر جہل کت آئی ء منت گپت، گزان قیمتیں و ہدے زوال

کنگ ۽ پہلی لوٹ ات، ڇه ڪارگس ۽ درڪپتاں۔ ڇه پشلی ۽ منی سرانچو ترگ ۽ ات ڪه
 ڪش ۽ گور ۽ توار هم گوشاں کپگ ۽ نه ات انت۔ ڇه ڪش ۽ گور ۽ هر چيز ۽ بے سما اتاں۔
 من آشيانه ۽ برغونی ۽ شتاں۔ آشه ۽ نيام ۽ تل ماں تلیس دگے ۽ ات۔ منی
 دیم ۽ هماڑی ات ڪه آئی ۽ تها بچ پشت نه ڪپنگ ات۔ وهده ۽ وروک ۽ وارنگ ۽ کواپگ
 کنگ ات۔ ابید ڇه ماڑی ۽ ظاهری دزو شم ۽ ۽ پيشر گاه ۽ ڪه انچو سما بوت چار ۽ گدار
 کنوڪ ۽ دستان انت بله دمب ۽ در ۽ آکوٹ ۽ حساب ۽ ات۔ یک پلک ۽ کوتا هیں
 مردے ڪه بنیادم ۽ بنداتی دزو شم ۽ ات، آئی ۽ آشيانه ۽ مزنیں دروازگ ۽ پُر شتگیں
 بهرنیک راه ۽ روحانی کو نهیں کتابانی سوداگری ۽ هاترا کار مرزکت۔

من ڇه آئی ۽ زابلواوی ۽ بابت ۽ جست کت، آئی ۽ من ۽ گوں ڪسان ۽ سهر
 سهریں چماں چارات ۽ گوں اجھی په دات۔ "زابلواوی! خدا ۽ بنده، مدته ۽ بیس ادا
 بوتگ، بے شک آهے لوگ ۽ تها بوتگ بله هما وهده ڪه اے لوگ نندگ ۽ وڑا
 بوتگ۔ باریں چنت رنده من گوں آئی ۽ نشنگاں، آئی ۽ گو سنگیں روچانی کسه آورنگ
 انت۔ من ۽ ڇه آئی ۽ پاکیں ذات ۽ باز سیت ۽ نپ رستگ۔ بله نی، زابلواوی کج
 انت؟" آئی ۽ په ارمان کوپگ چنڈا ات انت۔ من آیله دات، گراکے ۽ ڇه جست
 کت۔ ڪش ۽ گور ۽ بازیں دکاندار جست کت انت۔ ڇو من زانت ڪه ڇه آهاں
 بازینه ۽ زابلواوی ۽ بابت ۽ نه اش کنگ ات بله بازینه ۽ هما دلکشیں گوست
 گیر آورت ڪه گوں آئی ۽ گوازینگ ات۔ بله آهم آئی ۽ نوکیں ڈس ۽ نشان ۽ سہی
 نه ات انت۔ بازینه ۽ آکلاگ زرت۔ نیم حکیم ۽ نام دات ۽ من ۽ سر ۽ سوج کت
 ڪه من وت ۽ ڈاکڑے ۽ پیش به داراں..... گشے ڪه من انگته ڇو نه کنگ ات۔ په
 من ۽ ابید لپروشی ۽ لوگ ۽ واتر بوتگ ۽ دگه بچ ۽ در پشت نه ڪپنگ ات۔

روچ گوات ۽ تہا یلہ نیں ریزگانی وڑا بال کنان ات انت۔ منی
 درد ۽ تورشت سنگ ۽ حد ۽ سیمسراں گوازینان ات انت۔ منی حیالانی تہا مدام
 زابلای ۽ نام ات۔ آئی ۽ پاکیں نام پہ من ۽ اوست ۽ ایسانی دنیائے ات۔ من ۽ حیال
 اتک پرچاچہ ضلع ۽ ہندی شیخ ۽ کمک مہ زوراں۔ من حیران بوتان کہ اے حیال
 پیسے ۽ پرچا من ۽ نیا تلگ۔ آئی ۽ کارگس، یک کسانکیں دکانے ۽ وڑات۔ کارگس ۽
 ٹیلے ۽ ٹیلی فونے ہم ایرات۔ آئی ۽ پٹی والا غلابیاء سرا حیکٹے گور ات ۽ ٹیلے ۽ دیما
 نشنگ ات۔ وتی کش ۽ نشنگیں مردم ۽ گول گپ ۽ تزان ۽ گسی ات۔ من داں ہما
 وہد ۽ ہج نہ گوشت داں مردک نہ شت۔ اوشات ودارکت۔ پدا شیخ ۽ مناسارت
 ۽ ہور کیں نگاہاں داں دیراں چارات۔ منی گمان ات کہ شیخ زوت گول من ہور تور
 بیت ۽ دمانے رند پہ گل ۽ شاد من ۽ نندگ ۽ سلاہ جنت۔

"من شیخ زابلای ۽ چارگ ۽ آل "چریشی ۽ پیسہ کہ آئی ۽ جست بہ کتیں
 من وتی آیک ۽ مول ۽ مراد گوشت۔ آئی ۽ حیرانی، ہم ہما مردمانی وڑیں حیرانی ات
 کہ چہ آئی ۽ پیسہ من زابلای ۽ بابت ۽ جست کتگ ات انت۔

"چو من گوشت کناں "آئی ۽ انچو کنادات کہ آئی ۽ سہر ۽ دنان درابوت
 انت، گوشت "کہ آزندگ ۽ حیات انت۔ بلے پریشانی گپ ایش انت کہ آئی ۽ جاہ
 ۽ بوجل نیست۔ بوت کنت چہ ادا در آیک ۽ گول تو آئی ۽ ڈیک بہ ورے، ۽ چو ہم بوت
 کنت ماہ ۽ سال بہ گوزانت، تی شوہاز بے آسہ بہ بیت۔ "

"بلے؟ ... تو ہم آئی ۽ شوہاز کت نہ کنتے؟"

"ہو، من ہم..... آنچیں پراسراریں مردمے، بس اللہ نام شکر انت، آ
 زندگ ۽ سلامت انت۔"

آئی ء من ء ہیرت ہیرت ء چارات ء نرم نرم ء گوشت۔ " تو و سگ بے
وڑے " " سگ باز "

" اللہ پہ تور حم بہ کنت۔ بلے تو آئی ء شوہاز ء پہ رہ بند پر چادر نیاے؟ " آئی ء
مز نیں کا گلے ٹیلے ء سرا پچ کت۔ گوں گشادی ء شیواری ء آئی ء سرا لکیر کشان
کت۔ دمانے ء رند آئی ء سر جمیں ضلع ء نقشہ ءے جوڑ کت۔ دُرستیں میتگ، دمک ء
در ء چار راہ گیشینت انت۔ نقشہ گوں تو سیپ ء ستاء نگاہاں چارات ء گوشت۔ " اے
مردمانی لوگ انت، اے وشبوانی دُکان انت، اے تھیٹرائی دمگ انت، اے ساز ء
زیمیل ء، پولیس ء آس کُشانی کار گس انت۔ مسیت، عبادت جاہ ء گرین گیٹ ء گوں
دلگوش شوہاز بہ کن، بوت کنت کہ آپکیرانی پوشاک ء تہانت ء انچو آہانی وڑا انت
کہ پچارگ نہ بیت۔ راستیں گپ و ایش انت کہ سال گو سنگاں من آنہ دیستگ۔
اصل ء من گوں وتی امروز ء کاروباراں گٹ بوتگاں۔ مروچی کہ تو تزانگ ء
گیتنگ، من ء وتی شکر ورنائی ء شہدیں روچ گیر آیک ء انت۔

من گوں حیرانی ء نقشہ ء چارگ ء اتاں۔ ٹیلی فون ء توار کُت۔ آئی ء
چست کت ء گوش ء کت۔

" بزیرے، " آئی ء گوں وژدلی ء گوشت۔ " ما پہ شمے خدمت ء ہاترا ادا
نشتگیں۔ "

من نقشہ پتات زرت ء در کپتاں۔ میتگ ء ڈن دراتک، چار راہ ء سرا دگ
ء دمکاں، چہ ہر ہما مردم ء کہ کہ ہم گمان بوت کہ آ من ء ڈس ء نشان دات کنت،
کہ ہم زانت، جسٹ ء پُرس کت۔ گڈ سرا گدانی استری کنگ ء کسا نکلیں دکانے ء
واہند ء من ء گوشت: " ام الغلام ء کابک حسنین ء گورا برو، آسگت ءے بوتگ۔ "

من ام الغلام ء شتاں۔ اودا یک تنک ء ذراج بُرّیں دکانے ء تھا کہ سائن
 بورڈ ء رنگانی بوتلاں سر رتگ ات۔ کماش ء عاجزیں حسنین کار ء ات۔ یک اجبیں
 بوئے، چو گشنے عطر ء گوند ہوار کنگ بوتگ انت، ہمک نیمگاشنگ ات۔ پیر ء عاجزیں
 حسنین، یک بورڈے ء دیم ء، کہ آدیوال ء تک ء ات۔ گرک ء پوست ء سر اشنگ
 ات۔ بورڈے توک ء گوں نگرہ رنگیں لبزراں "اللہ" نبشتہ کنگ ء ات۔ آئی
 ء سر جمیں دلگوش وتی نبشتگیں آبانی سینگارگ ء سرا ات۔ من شت ء آئی ء
 پشت ء اوشاتاں۔ منی تھا اینچو ہمت نیست ات کہ آئی ء کار ء تھا اڑاند ودی بہ کناں یا
 آئی ء از مکاریں دستانی سرا چول جنانیں ہنر زانتی ء اوشت ء پزوش بیاراں۔ من
 دمانے گوشتگ ات کہ آئی ء کار ء چارگ ء ات انت کہ اناگہ گوں بے اثریں نرمی ء
 آئی ء من ء جست کت۔ "جی؟"

بزاں کہ آسہی ات من اودا اوشاتگاں۔ اے گپ ء پھمگ ء گوں من وتی
 بابت ء آگوشت گوں۔ "من ء حال رستگ کہ شیخ زابلاوی تئی سنگت انت۔
 من ء ہمائی ء شوہاز انت۔" آئی ء جست ء پپہ دات۔

آئی ء دست اوشاتاں۔ گوں اجگلی ء حیرانی ء من ء سرا داں پاد ء چارات۔
 "زابلاوی! الحمد للہ" آئی ء آہے کش ات ء گوشت۔
 "آتئی سنگت انت ناں؟" من گوں اشاپی ء پُرس ات۔

"بوتگ، یک زمانگے۔ سک پُراسراریں مردے۔ آگوں ہر کسے ء ہور
 تور بوتگ، گڈ اسک ہور تور بوتگ۔ مردماں انچو سما بوتگ کہ آدوئیں سک دوست ء
 سنگت انت۔ بلے شنگ گڈ انچو کار بوتگ کہ نہ گشنے آئی ء وجودے بوتگ۔ حیر، اللہ
 ء فقیر ء ولی رد گوشتگ بوت ہم نہ کن انت۔"

منی اوستانی چراگ انچو مُرت، چو کہ لین ء روگ ء قندیل مرانت۔

" آگوں من ء انچور تک ء رتچ ء کپتگ ات کہ ہر لکیرے من کشتنگ " کماشیں کابک ء گوشت۔ " آ لکیرانی یک یک بہرے پھمتنگ۔ بلے مروچی...، مروچی آ کج انت؟ "

" نواں آانگتہ زندگ بہ بیت؟ "

" بے شک، آ زندگ انت..... سک سرپد ء شوق دارو کے ات۔ من وتی ڈولدار تریں عکس ہما و ہد ء اڈکتگ انت کہ آ ادا بوتگ۔ "

" حُدا زانت کار انت۔ " من گوں انچیں گالوارے ء کہ ڈرستیں اوستانی پُر شگ ء رند گرئوگی بہ بیت۔ " من سک گٹاں پہ آئی ء، ترا گیشتر اے نادرا ہی ء بابت ء کئے زانت کہ آئی ء شوہاز ء من درپہ درو نیلاں۔ "

" ہو، ہو۔ پاکیں پروردگار ترا شفا بہ دنت۔ بے شک انچش انت کہ آئی ء بابت ء گو شگ بیت۔ آ سکیں نہ ترس ء دلیریں مردمے، دگہ بازیں بود ء کمالانی واہند انت۔ " آئی ء بگل پراہ شانت انت۔ بچند ات ء گپ دیما بُرت۔ " آئی ء دزو شم انچو دلکش ء دوستناک انت کہ یک رندے کسے بہ گندیت پدا، چجر دل ء بُرت نہ کنت۔ بلے کئے بزانت آ کج انت؟ "

من گوں ناکا میں دلے پادا اتکاں۔ گوں آئی ء دست ء ڈز وہ بوتوں ء پُشت ماندات۔ من میتنگ ء رو پکتی ء رودراتکی دوئیں دمگاں تر ء گردکت۔ چہ ہمک ہما مردم ء کہ آ عمر ء تجربگ ء حساب ء من ء گمان بوت کہ منی کمک ء کت کنت۔ زابلای ء بابت ء جُست ء پرس کت۔ دز گاڑی ء سرادر چکانی نہال بہا کنو کے ء من ء گوشت۔ " من آنا داریں ساز گر شیخ غاد ء لوگ ء یک رندے دیستگ۔ من تبکشیاء ساز گر ء لوگ ء شتاں۔ اودا آکو ہنیں زمانگ ء رنگ ء داب ء سمبہنتگیں یک انچیں اوتا کے ء نشتنگ ات کہ گوں راجد پتری چیز ء ساماناں سینگارگ بوتگ۔ یک

ڈیکئیءِ سراشتگ ات۔ آئیءِ نام داریں سرور کہ ہما دورءِ طرزاں چکار ات،
 آئیءِ کشءِ ایرات۔ لوگءِ تہا ہیرانءِ درپءِ زہگانی جاکءِ سلواتانی توار ات۔
 گوں آئیءِ گندگءِ من سلام داتءِ وتی بابتءِ گوشت گوں۔ آئیءِ جزبگان
 ہور کیں گالوارےءِ منءِ انچوش اتک کت کہ منی لپرزگی بیگواہ بوت۔ آئیءِ ناں
 دپءِ دانکے کش ات ناں اشارہ کتءِ منی آئیگءِ مولءِ مراد جُست کت۔ انچوسما
 بوت آئیءِ دلءِ ہیج وڑیں جُستءِ سوال ودی نہ بوت۔ آئیءِ زانکار
 ءِ حمدلیءِ اجلہ، ءِ اے گپءِ پتہ وتءِ نیکیں پالے زانتءِ گوشت۔

"اے شیخ غاد! منءِ تو سک دوست ءے، تئی شیر کنیں سوت ءِ زمیلاں
 مدام منءِ تہا ہیر داتگءِ وشنود کتگ۔"

"تئی سک باز منت واراں" آئیءِ پچند اتءِ گوشت۔

"من تئی منت واراں، پہل بہ کن کہ تئی وہدءِ زوال کنگءِ اتلگاں" من
 وتی گپ برجاہ داشت۔ "من اش کتگ کہ زابلاوی تئی سنگت انت، من ءِ گوں آئیءِ
 مز نہیں کارے ہست"

"زابلاوی!" آچرتے ءِ کپت "تراپہ زابلاویءِ کار کپتگ۔ اللہ پہ تور حم بہ
 کنت۔" آئیءِ پیشانیءِ مز نہیں کر چکے در ابوت۔ "اوزابلاوی!، تو کجائے۔"

"زاناں تئی گوارو آنہ کنت" من گوں بے صبریءِ جُست کت۔

"چیزے مدت پیش منی گورا اتلگ، بوت کنت آہئی ہے سہت ءِ ادا
 بنیت ءِ چو ہم بوت کنت کہ داں وتی مرگءِ روچءِ آئیءِ دیست مہ کنناں۔"

"من سار تیں ساہے کش اتءِ گوشت۔" آپرچا انچو بدل بوتگ۔

"سازگر ءِ وتی سرور دستءِ کتءِ گوشت:" اللہ ءِ ولی انچش بنت۔"

آئیءِ پچند اتءِ گوشت۔

" چومنی وڑا، آئی ء لوٹوک پریشان بنت۔ "

" اے پریشانی و علاج ء بہر انت۔ "

آئی ء سر و زچست کت، آئی ء تاراں نرم نرم ء دست جنان بوت۔ من
 حیلانی تھاگار آئی ء چارگ ء اتاں۔ پد اگشے گوں آئی ء گپ ء نہ اتاں، گوں وت ء
 جیڑگ ء اتاں من گوشت۔ " گڈا منی آئیگ ء پاندگ نہ بوت۔ "
 سُر و زوتی گلاں مُشان آئی ء لُنثانی سرا بچکندے اتک۔ " تئی ہما آئیگ ء، کہ
 من ء گوں تو ء ترا گوں من پجاروک کنائینگ " آئی ء گوشت " آئی ء بابت ء چو
 گو شگ ء اللد ترا پہل بہ کنت۔ "

من شہرت بوت ء گوشت۔ " من ء واجہ پہل بہ کن، ہمک چیز ء با
 دیگ ء مارشت ء منی زانت ء ہوش ہم تچ کپتنگ "
 " تو وتی ناکامی ء دلپروش مہ بو، آیکتائیں انسان، وتی شوہاز کنوکاں
 دمبراہینیت۔ گو شگیں روچاں کہ آزا تنگیں ہند ء جاہان ات، آڑ ء جنجالانی آماچ نہ
 ات۔ نی و ہد ء زمان بدل بوتگ انت۔ بادشاہیں زند گوازی نوک ء رند ء پولیس
 کپتنگ، وڑ وڑیں دلیل ء ہنر کنگ ء انت۔ ہمیشہ آئی ء شوہاز کنگ ارزان نہ انت
 بلے گواچنی گوں صبر ء اوپار ء آشوازگ بوت کنت۔ "

آئی ء گوں سر و ز جوڑ ینتگیں سُر چست کت۔ وشیں سوتے ء زمیل
 الہان کت انت۔

" ہما من ء رادوست بنت

گوں پھر من ستا کننا ہما ہانی

بلکیں اے منی ردی بہ بیت

پُر مہریں مردمانی کسہ

پہ من ۽ چو شراب ۽ ملار انت "
 من گوں گیمر تگیں دلے آئی ۽ سوت ۽ زیملاں گوش دارگ ۽ اتاں۔
 "من اے سوت ۽ طرزیک شپے ۽ اڈکتگ۔"

آئی ۽ سوت ہلاس کت ۽ گوشت۔ "من ۽ یات انت، آکسانیں عید ۽
 شپ ات۔ زابلوی منی مہمان ات ۽ اے سوت ۽ فرمائش ہم آئی ۽ کتگ ات۔ آ
 ہے جاہ ۽ نشنگ ات کہ تو نشنگ ۽۔ 'پدا آپاد اتک ۽ گوں منی زہگاں انچو مشکول
 بوت گشے وت ہم زہگے جوڑ بوتگ۔ زند ۽ چکاساں اگاں من کدی دم برتگ یا ازم ۽
 بابت ۽ منی جوش ۽ جزبگ سارت بوتگ انت گڈا آئی ۽ گوں من کندیتگ ۽ مسکرا
 کتگ۔ منی دل ۽ حُب ۽ جوش گیش بوتگ انت۔ منی دل ۽ نوکیں طرزاتگ۔ من
 مدام کار ۽ اتاں۔ نوک نوکیں طرز جوڑ کنان اتاں۔"

"زاناں آکے باز ساز ۽ زیمیل ۽ سر پد انت؟"

"آو سراداں پاداں زیمیلے، آئی ۽ گٹ انچوش انت کہ آئی ۽ سوتانی اش
 کنگ ۽ گوں مردم ۽ دل پہ سوت ۽ گوشگ ۽ گرت بندیت۔ مردم ۽ دل ۽ شوق ۽ جزبگ
 چول جنان بنت....."

"اے وڑیں نادراہی کہ آہانی دیم ۽ انسان بے وس ۽ لاچار انت۔ زابلوی

آہانی علاج ۽ چہ پیمیم کنت؟"

"اے یک اسرارے، آئی ۽ وتی رازانت۔ گوں آئی ۽ نند ۽ نیاد ۽ پد بوت

کنت توہے راز ۽ سر پد بہ بے"

بلے آند ۽ نیاد کدی بیت؟ مئے نیام ۽ بے تواری ۽ مانشتان۔ اوتاک ۽

ڈن ۽ لیب کنوکیں زہگانی سلوات ۽ کوکاراں پڑ بوت۔ شیخ یک رندے پدا سوت

۽ زیملان گوشان بوت۔ آئی ۽ "منی یاتاں آ آباد انت" ۽ بند گوں دگہ دگہ لے ۽

ردِ ہماں، گوں وش گئی ء انچو گوشان کت کہ اوتا کہ در ء دیوال ہم چہ وش ء ناچ ء
 صحبت ء لگ ات انت۔ من گوں دل ء جہلائی ء آئی ء تو سپ کت۔ آئی ء منت
 واری ء بچند منی سرادرشان کت انت۔ من چہ آئی ء اجازت گپت ء پاد اتکاں۔ آ
 داں لوگ ء مزن دروازگ ء منی ہمراہ بوت۔ من گوں آئی ء دست ء دُزوه بوتان
 گڈا آئی ء گوشت: " من اش کتگ مروچاں آھغ و انس الدامخوری ء لوگ ء رو آ
 کنت۔ آئی ء زان ء؟ "

من پہ اتان ء سر سُرینت، بلے منی دل ء امیت ء چرانغے جرٹشک ات۔
 " آچیر ء پُراسر ایں مردے " شیخ ء گوشت " برے برے قاہرہ ء کیت۔
 ہوٹلے ء داریت۔ وتی ہمک بیگاہ ء آدمک الفی ء " بار نغمہ " ء گوازینیت۔ "
 من شپ بوئگ ء ودارکت۔ شپ ء مانشاگ ء گوں " بار نغمہ " ء سر
 بوتان۔ چہ کارداری ء ھغ و انس ء جُست کت۔ آئی ء یک کُنڈی ء نیمگا اشارہ کت۔
 ھغ و انس بار ء زنڈیں فلوری ء پُشت ء نشنگ ات کہ آئی ء ہر چار کنڈاں آدینک
 پرات۔ پمیشکہ آکے اندیم ات۔ من دیست کہ یک مردے تہنا نشنگ۔ دو بوتل
 دیما ایر انت۔ چہ آہاں یکے سرجم ء ہو رک انت۔ دومی سُنیک ء گیش ہالیگ۔
 آئی ء دیم ء وراک ء وردن نیست۔ دل ء جزم اتاں کہ من بلاہیں شرابی ء گُورا
 اوشتانگاں۔ آئی ء سِلک ء ذراج ء شلمب و لمبیس غلابیہ ء گُورا ات۔ پاگے سرا
 بستگ ات۔ پادے شگر ب ء، پادے مگر ب ء ات ء فلور ء بِن ء نشنگ ء گوں
 دگوش آدینک ء چارگ ء ات۔ پیری ء نیمگا گام جنائیں آئی ء گرد ء بزہ داریں
 دزو شم ء سرا شراب ء سہری جرٹشنگ ء ات۔ من گوں بے تواری ء آئی ء نژیک ء
 شُتاں۔ یک ء دو گام پسند اوشتاتاں۔ آئی ء منی نیمگا چک نہ جت۔ من ہم سہی نہ کت
 کہ اودا اوشتانگاں۔

کے دیراں رند من آئیء نیمگا جہل بوتاتاں۔ "بیگاہ وش بات، واجہ وانس"
چو دیر یگیں پجارو کے گوں آئیء گوشت۔

آگڑا ت۔ چک جت ء گوں در گڑی تنگیں چماں انچو من ء چارات گشنے
آئیء ملار ء واینگی پزوشگ ء بد بُرتگ ات۔ آئیء چم نادلاں کشی ء سر رتگ ات
انت۔ من گوں آئیء وتی گپ ء گوئگی اتاں کہ آئیء چو مواہیں وڑے ء گوں حاکی
گالوارے ء، بلے پہ نرمی منی گپ گڈا ت ء گوشت: "پیسرا تو مہربانی بہ کن، بہ نند،
کے شراب بہ نوش"

من پہلی لوٹگ ء ساڑی بوتاتاں کہ آئیء وتی گوشاں لنک مان کت
ء گوشت: "پیسرا ہما وڑ بہ کن کہ من گوشتگ۔ اگاں ناں من یک لبزے ء گوش
دارگ ء ہم ساڑی نہ آں۔"

گواچنی منی سر گوں اجب تہیں شرابی ء کپتگ ات۔ من وتی دل ء تہا
گوشت کہ کے کندگ ء مسکرا کنناں بلکیں رام بیت۔ "یک، بس یک جستے کنگ ء، تو
اجازت دے ء؟" من نشت، بچکند ات ء جست کت۔

آئیء دست چہ گوشاں دیر نہ کت انت ء بوتل ء نیمگا اشارہ کت۔
"شراب نوشگ ء دور بر جاہ بہ بیت، من وتی ء دو میانی نیام ء گپ ء تزان
ء بند ات ء اجازت داں ہما و ہد ء نہ دیاں دانکہ آمردم منی وڑا موڈ ء نہ بیت۔ اگاں
ناں گپ ء تزان ناں تام نہ بیت۔ یکے دومی ء گپ ء تزانانی پھمگ گران بیت۔"
گوں دستانی سُرینگ ء آسر پد کت کہ من چو نائی ء شراب نہ وراں۔

"تئی جیڑہ تئی جیڑہ انت۔" آئیء بے پروائی ء گوشت۔ "منی شرط، منی

شرط انت۔"

آئی ء گلا سے پُرکت ء منی دیم ء ایرکت۔ لاچاری ء چست کت ء جم بندگت
 انت۔ گُلاٹ ات۔ شراب منی گُٹ ء دِران ء ایر شُت انت ء منی جبین ء آسے
 روک بوت۔ شراب ء تزدی ء ایر بران من گوں آئی ء گوشت: "اے وِسک تزد
 انت۔ من سر پدباں کہ وهد ہمیش انت من ترا جست بہ کنناں، کہ زان....."

آئی ء لَنکک پدا گوشاں مان چت انت۔ "من داں ہما وهد ء تئی ہچ گپ
 گوش نہ داراں داں تو ملار نہ بے" آئی ء منی گلاس پدا پُرکت۔ من گوں ہزرتنگیں
 چماں گلاس ء نیمگا چارات پدا شیطان ہلکت ء یکیں گیں ء شراب چندرات انت۔
 شرابانی ایر روگ ء گوں من چہ ہست ء پست ء کپتاں۔ سیمی گلاس ء ورنگ ء گوں
 منی ہوش ء سمایاں من ء یلہ دات۔ چارمی گلاس ء نوشگ ء مروچی ء باندات اندیم
 بوت انت۔ در حیاں ء من، دنیا منی چاریں نیمگا پرتزان انت۔ ہمے گپ ء چند ء بے
 حال بوتان کہ من ادا چیا اہلگاں۔ آ منی نیمگا جہل بوت۔ بے... منی حیاں ء... آ...
 دنیا ء ہر چیز... من ء چہ برز بے رنگیں مَجے ء تہاآت۔ من زانت نہ باں کہ کدی
 ء چون من کرسی ء سر ایشال بوتان، گرانیں وابے واب کپتاں۔ واب ء تہا من
 انجیں جاہے ء اتان کہ، چجر نہ دیستگ ات۔ من واب دیست کہ من مزن
 ء شاہگانیں زیدی ء تہایاں کہ آئی ء چاریں کُنڈاں مزن مزینں درچک انت
 آزمان ء سر ادر پشوکیں استاراں وتی سر ڈو کیننگ ء شاہانی نیام ء سرگ کنگ ء انت۔
 برے آزمان ء روچ دُرپش ات ء برے جمبراں اندیم بوت۔ یا سمین ء پُلاں جوڑ
 بوتنگیں کسانیں گوانزگے ء من وپنگاں ء منی سراپلانی ہور گوارگ ء انت۔ منی سرے،
 پیشانی ء، چو آبشارے ء ساپیں آپ ء شزے، شزگ ء انت۔ من بے کساس
 شاہیگان ء پُر تاہیریں وشی ء مارگ ء اتان۔ در حیاں ء من شیزارگ ء مَرگانی چلی
 چلی ء تو ارانت۔ منی ظاہر ء باطن ء یک جتاںیں رنگے ء ہم تواری ء ودی بوئگ ء

انت۔ منیٰ دنیاء نیام ہمک چیز وتی جاہ انت۔ بر وبری، ابید بگاڑ، جنجال۔
 جہان و نیل و گردان بونگ و استہ پہ من و ہج سبب پشت نہ کپتنگ پر چاکہ دنیاء
 دُرستیں و شیء لذت منی کش و گوراں گردش ات انت۔

منی اے جاوہر بس چندے ساہتانی ات۔ وہدے من بُست کت گڈا گشتے
 منی دماغ چوسپا ہیگے، مُشت و مُج ات۔ منی چم و انس الدامخوری و کپت انت کہ گوں
 پکر مندیں چماں من و چارگ و ات۔ شراب جاہ و یک و دو گراک پشت کپتنگ
 ات۔ "گران و ابی و پتے تو" آئی و گوشت۔ "الم و اب و ہلا ہوش و کپتنگ ترا"
 منی دست سر و اتاں۔ من پردہ ات و دست دُور کت انت، منی دست
 میس ات انت۔ "منی سر پر چاڑ انت۔"

"منی سنگتے و ترا آپ پر ریتنگ و لوٹینگ کہ تو آگہ بہ بے" آئی و گوں
 نر میں گالوارے و گوشت۔

"من اے حال و زاناں گندگ بوٹگاں؟"

"پریشان مہ بی، شریں مردے، تو شیخ زابلواوی و بابت و المااش کتنگ؟"

من جاہ سر اتاں "زابلواوی"۔ گوں اجلی و کوکار کت۔

"ہو،" آئی و گوں حیرانی و گوشت "چیا، چے بوت"

"کجا انت آ"

"نوں کجا انت؟" من نہ زاناں، آہد ات بلے نوں شتنگ "من پہ آئی و"

رند و روگ و دزیہہ کت، من و ہائیک مان نہ ات۔ چہ وتی گمان و گیش بے جان
 اتاں۔ ٹیبل و سر اشتور گران من گوں بے وسی و چہیہال کت۔

"پہ ترا آیک و منی مول و مراد بس آئی و شوہاز کنگ ات۔ نی تو گند

و نند و استہ منی کمک بہ کن یا کسے آئی و رند و تاجین۔"

آئی بارے پتگلیں مدگ بہاکنو کے گوانک جت ۽ گوشت کہ آشیخ زابلادی ۽ شوہاز بہ کنت ۽ بنیت۔ پداچک منی نیمگاترتینت ۽ گوشت۔ "من نہ زاننگ کہ توچو بے تاہیرے، مناسک بازاپسوزانت کہ..."

"تو مناگپ ۽ وار دیگ ۽ کہ نہ اتے۔" من برانزگپت ۽ گوشت۔

"ارمان ۽ گپ ہمیش انت کہ ایک پیم ۽ تئی کش ۽ کرسی ۽ سرانشتک۔ آئی ۽ یا سمین ۽ پلانی ہارے گورائت کہ دوستے ۽ پے آئی ۽ سوگات کتگ۔ یک پیم ۽ گوں پلاں لیب کت۔ آئی ۽ تئی سرا بڑگ بوت ۽ تراہوش ۽ آرگ ۽ ہاتراتی سرا آپ دزنز دات۔"

"آہر شپ گوں تو نند ۽ نیاد ۽ کیت زاناں "من جُست کت۔ منی چم ہما دروازگ ۽ سک ات انت کہ مدگ بہاکنو کشتگ ات۔"

"آمرچی شپ، دوشی ۽ پزندوشی گوں من ہم نیاد بوتگ۔ چریشی ۽ پیسر ماہے بیت کہ آمن نہ دیستگ"

"بوت کنت، باند اپدابنیت "من آہے کش ات ۽ گوشت۔"

"بوت کنت"

"ہمنچو زر ۽ مال بہ لوٹیت، من دیگ ۽ جاڑی آں"

وانس ۽ گوں دردواریں گالوارے ۽ پسر دات۔ "آئی ۽ زر ۽ مال ۽ لالچ نیست۔ اگاں توڈیک دات گڈ اتی علاج ۽ الما کنت۔"

"ابیدوتی حق ۽ زورگ ۽۔"

"بس گوں ہے مارشت ۽ کہ تو آئی ۽ دوست دارو کے ۽۔"

مدگ بہاکنو وتی کار ۽ بے سوب اتلگ ات۔

وتی ہائیگ ۽ توکلاں نز آرگ ۽ رند من گوں لپرزگی گاماں، چہ شراب جاہ ۽

درکپتاں۔ ہر دمک ۽ پرتہ ۽ من گوں اے مر مرا نکلیں امیت ۽ تزندیں توار ۽"

زابلادی "آواز دات کہ منا آئی ۽ پسر رسیت۔ دگانی سرا یلہ چریں بچکاں من ۽"

زہر زہر چار ات۔ من ۽ بیم اتک کہ یکے من ۽ مہ جنت، گوں اولی ٹیکسی ۽ گندگ
۽، من آئی ۽ تہا پناہ زرت۔

دومی شب ۽ گوں و انس الدامخوری ۽ داں سہب ۽ جل اتاں بلے زابلاوی
نیاتک۔ و انس ۽ من ۽ گوشت کہ نوں وتی بازار ۽ روت۔ کر پاس ۽ کشار ۽ رنگ
۽ بہا کنگ ۽ رند و اتربوت کنت۔

"من ۽ و دار کنگی انت" من گوں وت ۽ گوشت "وتی صبر ۽ او پار چکا سگی
انت۔ پہ من و شی ۽ گپ ہمیش انت کہ زابلاوی زندگ ۽ منی سر امہربان انت۔"
گوں اے خیال ۽ من ۽ دل بڈی رس ات کہ اگاں من آئی ۽ بہ گنداں گڈا آ منی
علاج ۽ کنت۔

برے برے ذرا جیں و داراں من دم بُرت۔ بے وسی ۽ من ۽ انگر ۽
زرت۔ من وت ۽ ایمن کت کہ آئی ۽ خیال ۽ چہ دل ۽ بہ کتھاں۔ اے دنیا ۽ چنچو دم
بُر تگیں مردم آئی ۽ نہ زانت ہم، یا بس آئی ۽ وہی سر پد بیت۔ من پر چاہ آئی ۽ اے
وڑیں عذاباں بہ سگاں؟

بلے انچو کہ منی دردانی بے تاہیری گیش بوت، من آئی ۽ بابت ۽ پُرت
۽ کپتاں۔ چہ وت ۽ جُست کت کہ باریں منی بحت کدی جاہ جنت ۽ من گوں آئی ۽
دوچار کیاں۔ اے راستی ہم من ۽ بیخنت نہ کنت کہ و انس الدامخوری ۽ ہیج حال
۽ احوال نیست، گوشتگ بوت کہ آلدیگ ۽ در ملک ۽ شتگ۔ گوا چنی، زابلاوی ۽ شوہاز
لازم انت۔

ہو، من ۽ الما زابلاوی شوہاز کنگی انت۔

سرام

قرن ۽ بندات ۽ آزمانگ ۽ فرغانہ ۽ مردم بے کساس وار ۽ مہتاج ات انت
 زمین ۽ ہما تنکیں کابیل ۽ سرا آبادات انت۔ یک نیمگے داء بس ۽ دومی نیمگا صلوا جی
 قبیلہ ۽ کلگانی میانجین ۽ ات۔ دوئیں قبیلہانی وت ماں وت ۽ کوہنیں دژمن داری
 ات ۽ یک ہلاس نہ بیوکیں جنگے برجہ ات۔ دوئیں قبیلہانی مردم وکشی، سنگدلی ۽
 جنگولی ۽ نام دار ات انت ۽ آہانی تب ۽ دلوشی ۽ وسیلہ یکے دومی ۽ رد دیگ، گوں
 کاندو ۽ لیب کنگ ات۔

یک زمانگے دوئیں قبیلہ یکے دومی ۽ گٹ ۽ ہونان ات انت۔ ہما و ہد ۽ کہ
 صلوا جی ۽ سردار خور ان ۽ داء بس ۽ سردار ال آور ات۔ آدور ۽ بازیں ہون ۽
 ہونر پچی ۽ بوت۔ اے بے حسابیں کشت ۽ کوش راہانی سر ۽، جنگانی پڑ ۽، داں کوہ
 منقتم ۽ تالان ات انت۔

ہردے کہ جنگ ۽ دنز چست بوتگ ات انت۔ فرغانہ ۽ مردماں گوں
 وت ۽ اے ناتاہیریں سوال پُرس اتگ ات۔ "آخر، مئے میار ۽ گناہ چچی انت، ما کہ
 ناں داء بس ۽ مردمان ایں ۽ نئے کہ صلوا جی ۽؟" آہانی پردردی ۽ سبب ایش ات انچو
 کہ دوئیں قبیلہ وت ماں وت ۽ جنگ ۽ اڑ ۽ کپت انت۔ فرغانہ ۽ مردمانی دل ۽ بیم ۽
 سزائے جاہ جت۔ آہاں وتی مال ۽ ازباب یا وتی جند بندیں درواز گانی پشت ۽
 نژ آورت۔ پہ جنگ ۽ کتگیں قبیلہاں اے چشمیں مز نہیں گئے نہ ات کہ آہانی

گیشتر جنگ فرغانہء سرزمینء سرا بوت انت۔ تباہیء بربادیء دیم پہ فرغانہء مردمان ات۔ آہانی کار و روزگار بند بوت انت۔ اے بڑگء لاچار یں مردم انچو شزارء دل سیاہ کنگ بوت انت کہ آچہ وتی زندء بیزار بوت انت۔ آہاں چہ دوئیں جنگولیں ٹولی آں گیشتر تاوان رس ات۔ آکہ وشدلء وش حالیں زندے گوازینگء ات انت، زندہ پہ آہاں گر انیں بارے بوت۔

گڈ سرء بیزار بوتء آہاں شیبہء ملاگیت انت کہ اے جنگء سلاہ بہ کن انت۔ شیبہاں تچء تاگ کت، قبیلہانی مردم ٹہینت انت کہ وتی جنگء چوپاںء آہانی بیمء سزامء چہ فرغانہء دور بہ دار انت۔ آہانی اے سوب مندی فرغانہء مردماں چو عیدء بوتء مدتےء رند فرغانہء ایمنیء مارشٹاں تاہیرء ساہے کش ات۔ بلے چونیں ایمنی؟ چشیں ایمنی کہ آئیء نہاد سرزاہرء وش تہی، کارزانتی ء داں مز نیں حدےء بے پلہ مرزیء سرا ایر ات... تزندىء پابندی کنگی ات۔ بلے پرے قولء مسامانی ضمانتء حزانگ ریچگ بوت انت ء جنین بے ننگ کنگ بوت انت۔ وہدے آہانی اوپارء کدہ کنیل بوتء آہاں پہ یاگی بو ننگء شور کت گڈا گو ستگیں زمانگء درد یگیں ویلاں گیر آرانء صبرء اوپار کت۔

چرے دُز ستیں گیاں پد ہم یک کسا سے ء آ ایمنیں دورےء ات انت کہ آئیء دور پیسریگیں وہدء نیست ات۔

چٹ ہے روچاں کلجی بہا کنو کیں کماش لیٹھیء جنک نعیمہ ندارگء تہا ظاہر بوت۔ کماشیں لیٹھی کہ چٹاں انچو دُز وہ ات کہ یک ملیمیء دو ملیمیء زرء ء تپوت ہم زانت نہ کت گڈا آئیء نعیمہ پہ وتی کمکء آورت گوں۔ اے ہما و ہدات کہ نعیمہ سیری جنیں چکے ات۔ پہ کارء روزگارء در آگء نعیمہء انچیں پوشاک گچین کت کہ آئیء آگردنء دانکہ پادء مچء مان پوشیتنگ ات بلے آئیء گدگیں

بالادء تیوگی ء پدرا کنگ ء کار ء ہم کنگ ء ات۔ اے پوشاک آئی ء بدن ء گزاران
گوریں سینگ ء گوں بے مڑائی ء پر لچان آئی ء زیبائیں دزوشم۔ گرد۔ گرد ء گپتنگ
ات ء آئی ء پڑ ء پڑیں گُلانی مصری کلونٹ ء وڑیں دزوشم ء راگیشتر دکش کنگ ات۔
آئی ء بادا میں چمانی سلہ میں بینگیں رنگ ء راگیشتر دوستناک جوڑ کنگ
ات۔ آئی ء چمانی تہاورنائی ء روہیں رنگ جڑشک ات کہ آئی ء تو سپی نگاہانی پسو ہم
دات بلے گوں کودکی ء نہ زانکاری ء... ورنایاں آروک روک ء چارات ء شکر ء سرا
مندو کیں مگسکانی وڑا ہما دز گاڑی ء نیمگا کشان بیت ء شت انت کہ آئی ء سرا کلبی بچک
بوت انت۔

چیزے روچ ء رندکماش لیتھی ء شکر قند بہا کنو کیں حملی نڑیک ء نادینت
ء سورہ فاتحہ ونت ء گوں آئی ء نعیمہ ء سانگ بندی ء جار جت۔ بچارو کیں مردم
عاروس ء لوٹگ ء ودار یک اتاں بلے یک بیگا ہے آملباری کیفے ء ہواری ء نشتنگ ات
انت کہ آہاں لیتھی ء بے رنگیں دزوشم ء سرا جیر گانی غبارے دیست۔ چہ کیفے ء
سیٹھ ء آئی ء پُرس ات۔ "اللہ رحم بہ کنت لیتھی، چے بوتگ؟"
پیر مرد ء سار تیں ساہے کشان پسو دات۔ "بے بختیں مردم ء کشار پدا بے
دان انت!"

چلیم ء نل ء دار چینی ء چاہ ء گلاسانی سرا جہلیں سرا جلی چست بوت انت ء
آئی ء نیمگا چارگ ء لگ ات انت۔ "نعیمہ" آئی ء دپ ء دراتلگیں ہے نام ء دڑستیں
لبزانی معنا پھیمان ات انت۔

"چے بوتگ آئی ء؟ بلکیں حملی ء بے ادبی ء کنگ؟"

کماش ء پاگ بستگیں سر گوں تزدی ء پہ انان ء سُرینت، "منی پریشانی
گوں حملی ء ہم گزنج نہ انت۔ گوں من ء داء بس ء سردار آل آورد پکت۔ آئی ء

من ء مزن وش اتک ء بیا ء مند کت۔ پدا گوشت ءے کہ آگوں نعیمہ ء سیر ء
سانگ ء دلمانگ انت۔ مردمانی دل ء اناگہ ودی بوتگیں وش تبی ء بے قراری ء آہانی
چم تزپگ ء لگ ات انت۔ حر گاڑی والائے ء جُست کت۔

"توچے جواب دات آئی ء؟"

"منی ہوش چہ زانگ ء رپت۔ مز نیں مشکلے ء رند آ گوشت گوں کہ من
پہ نعیمہ ء گوں حملی ء سورہ ء فاتحہ و ننگ۔ گوں اے گپ ء آگیشتر برانز گپت۔ " آل
آور، پاد ء وت تی گورا اتلگ ء گوں آئی ء حملی ء نام ء گرے، " گوا چنی من چہ
وت ء گاراتاں۔ "

"گڈا"

کماش ء دیم ء کرچک چہ شہرتی ء گیشتر بوت انت۔ "من ہچ خیال نہ کت،
وتی دست شہار دات، پہ نعیمہ ء گوں آئی ء سورہ فاتحہ ونت۔ "
" گوں حملی ء بوتگیں فاتحہ ء چہ بوت؟ "

"من آئی ء گوراشاں وتی مشکل ء جنجال گوشت۔ آحانو ادہیں مرد،
ناوشی ء نہ وش ات بلے ناں ہون کت نہ ہان، رخصت بوت۔ " آہاں گوں بے
تواری ء یکے دومی ء چمانی تہا چارات۔ چاگرد ء انسرتگیں بے تواری ء بس چلیمانی
ککک ککک ء تواریت۔ گڈ سر ء ہوٹل ء سیٹھ ء تسلآء ہاترا گوں نرمی ء گوشت۔ " تو
میاریگ نہ ءے، تی جاہ ء اگاں چہ ماہر کس بوتیں ہمے وڑ کتنگ ات کہ تو
کتنگ۔ اوستاں گوں حُدا ء بند ء دل ء مزن کن۔ "

کماش ء وتی دست مچ کت ء دل بند ء جت ء در درات۔ " بلے یاراں، منی
مصیبت انگت نہ کٹیتنگ انت۔ "

سیٹھ ۽ دیم چہ اجھلی ۽ حیرانی ۽ تہا شُت۔ "چہ اے گپ ۽ پد دگہ
گنتریں گپ بوت کنت۔"

"آل آور ۽ گوں فاتحہ ۽ وانگ ۽ انکتہ دو کلاک ہم نہ گوشتگ ات کہ
صلو اجی ۽ سردار جوران منی دیماوشاتگ ات۔"

"یا اللہ! تو ت مئے مدت بو، آئی ۽ چے گوشت"

"آئی ۽ ہم نعیمہ!..."

"اللہ ت مئے پشت ۽ پناہ بہ بیت"

"آئی ۽ ہم گوشتگ ہمیش ات کہ اڑے شپیتالیں کماش، من ۽ جوران گوں
تو گپ ۽ آل ۽ تو ال آور ۽ نام ۽ گرے؟" گو اچینی چوش بوت کہ منی سُرنا کر بوت۔

من آئی ۽ دست دستاں زرت ۽ پہ نعیمہ ۽ گوں آئی ۽ سورہ فاتحہ ونت۔"

"گڈا ہما سورہ فاتحہ کہ تو گوں ال آور ۽ وننگ ات۔"

کماش ۽ گوں شکست وار تگیں گالوارے ۽ گوشت۔ "گڈا من گوشتگ

۽ آل کہ ہے قیامت انت، منی سرا پُرشتگ۔ نوں شتا توجیلے بہ سازات۔"

اے گپ چو تیر ۽ آہانی دل ۽ نشانگ ۽ لگ ات کہ اے مصیبت تچک ۽ پہ

فرغانہ ۽ اتلگ۔ یک رندے پدا آہانی بازار ۽ سرا تباہی ۽ بربادی ۽ سیاہ ۽ بزیں جمبرال

بستگ۔ چہ اے بیمنکیں اڑاند ۽ در آیک ۽ راہے الما شوہازگی ات۔ آہاں شور ۽ سلاہ

کت۔ گڈا سرا پچماں عاجز ۽ قرآن ۽ حافظے ۽ گوشت۔ "اے گپ پکا انت کہ آگوں

دویناں آروس کت نہ کنت۔ گو اچینی چو ہم مشکل انت کہ یکے یلہ بہ دنت ۽

دومی ۽ گوں سانگ بہ کنت۔ پرچا کہ دوئیں گپانی معنا وتی مرگ ۽ دپ ۽ وت گوانک

جنگ انت۔ "اے گپ ۽ رند آئی ۽ وتی سر ۽ پاگ لڑینت۔ داں دیراں وتی سینتگیں

سر کچینت۔ بلے ہیچ راہ ۽ در نیست ات۔"

بازار ء تو م بہا کنوک ء شور دات۔ "نعیمہ چیر و کائی گوں حملی ء عاروس دیگ بہ بیت۔" باز ء گوں یکپارگی گوشت۔ "نوں اگاں زید اوب ہلالی ہم بہ بیت، نعیمہ گوں آئی ء عاروس دیگ بوت نہ کنت"

چہ بازیں حیال ء جیڑ گاں آہانی سر ء دردے زُرت ء جیڑہ ہیج وڑا گیش ء گیوار نہ بوت گڈا قرآن ء حافظ ء ڈرائینت۔ "بیات، ہواری ء دعا کنیں، 'اے ار حم الراحمین، ماراچہ ہماہاں پناہ بہ دئے کہ ہماہانی ترس ء ماگاریں۔"

اے دگہ سہب ء دکاندارے ء امبار ء عجب ء نوکیں رُ م ب ء رتچے بوت۔ مستری، داروکار، پوریاگرانی ٹولی ء گوں مزن ہید ریچی ء دکان ء نوکیں رنگ ء دروشم دیگ ء دزگٹ ات انت۔ مزنیں دروازگ ء سرا بلاہیں بُستا مگیں بورڈے سینگارگ بوتگ ات کہ آئی ء سرا "فرغانہ پولیس اسٹیشن" نبشتہ ات۔ ہم نیام ء پولیس ء سپاہیگ گوں مزنیں واکدارے ء اودارست انت۔ نوکیں جاگہ ء چانچ زُرت۔ بازیں مردے پولیس اسٹیشن ء دیم ء مچ بوت۔ آہاں پیریں سپاہیگے گوشتگ ء ات۔ "صاحب! سک زہر گپتگ، نوں دُز ء ڈنگانی حیر نہ انت۔"

لہتے مردمانی حیال ات کہ اللہ ء آہانی گوش داشتگ۔ بلے انگتہ آہانی دل پیرزگ ات انت۔ پرچا کہ آہانی دیدن ہمیش ات کہ ناشتریں مردماں چہ سرکار ء گیشتر زورمان۔ وتی دُرتیں عمر ء آہاں، ہچبر نہ دیستگ ات کہ یک سپاہیگے ء تمنی سردارے ہٹل ء بیہار داتگ۔ بل کہ دوئیں سردار قانون ء لگتہمال کنگ ء دمانے ہم چکٹ ء پد نہ بوت انت۔ آہاں انگتہ آندارگ یاد انت کہ داہر پولیس اسٹیشن ء سپرنٹنڈنٹ ء، چہ صلواجی ء سردار جوران ء یونان ء بنا میں نشہ ء بیماری ء دزگیر کنگ ء ہاترا ٹمک لوپیٹگ ات کہ "فرانس ء سرکار آئی ء پشت ء پناہ ات۔ یونانی نشہ ء بیماری ء آکشگ ء گار کنگ ء بیہار دات۔ پداگپ گار بوت۔ نوں گڈاچوں

بو تگیں گپے ات کہ اے کسانیں پولیس اسٹیشن ۽ لہتے دانگ نر دُزی ۽ ڈنگی ۽ ہلاس
کت کن انت!....."

ورنائیں افسر کہ آئی ۽ وردی ۽ سرادو استار ۽ یک سہریں پیتے پر ات۔ ڈن ۽
درا تک۔ تھانہ ۽ تھی دروازگ ۽ دیما دار ۽ کرسی ۽ سرانشت ۽ یک سپا ہیگے حکم دات کہ
چہ ملیباری ۽ ہوٹل ۽ نار حیلے (چلیم) بیاریت۔ آئی ۽ عمر کساس 25 سال ۽ چیر ۽
میڑ ات۔ لاگر ۽ بارگیں اندام، دیم ۽ انچنائیں نقش ۽ اعضاء، سرسک بازمن ۽ مید
برنگن ... آئی ۽ ہچ چیز جتا ۽ گچینی نہ ات۔ آئی ۽ مردمانی مچی ۽ نیمگا چمشانک دات ۽
گوشت "او تہمان الفلالی، شیمے غلام، شیمے خدمت ۽ مدام ساڑی انت، ہچ مہ ترس
ات"

مردم آئی ۽ گیانی ریچ ۽ کپت ۽ ملکہ بوت انت بلے کس ۽ ہچ نہ گوشت۔
بس ہچ نہ دید کانی وڑا بچند ات۔ نار جیل ۽ مانگیش اتگیں اور نڑی (پا پ) ۽ دست
گران آئی ۽ وت گپ بر جاہ داشت: "لگور ہما مردم گوشتگ بیت کہ چوزالبولانی وڑا
زندہ گوازینیت۔ کس ۽ اینجو اجازت مہ دیت کہ آشمے کو پگانی سرا بہ نندیت۔"
آئی ۽ سما بوت کہ چہ آئی ۽ گیاں انکتہ مردمانی واک ۽ ہائیگ گیش نہ بوتگ انت۔
آئی ۽ توار بزرکت ۽ براتز گپتگیں وڑے گوشت: "اگاں یک مردم ۽ جرماں
ہواریں مردم وتی گورا جاگہ دات گڈامن آئی ۽ ردکاریں مردم سر پدباں۔"

مردمانی اشتاپی ۽ چٹاں پل پٹینگ ۽ سما بوت کہ آکے لپرزگ بوتگ انت۔
گوں ہے لپرزگی جاوے آیک یک بوت ۽ اینگو آنگوشت انت۔ افسر ۽ گوں وتی
کارندہاں بازار ۽ ہما جاہاں چمشانک دات کہ اودا مردمانی مچی ۽ نند ۽ نیادانی جاگہ ات۔
پدا آئی ۽ داء بس ۽ حلواجی ۽ گورا بازیں رو آکت۔ آئی ۽ دلبند پیسرکت ہر نیمگا
درا تک مہلوک ۽ چم آئی ۽ سکت ات انت۔ لوگ ۽ اوتا کانی دریگاں، ہوٹلانی کڈ ۽

دراں آئی ء چاروکیں چمانی تہا نیم ء سزام مان ات، کلاگ مان ات یا آہانی تہا زہر
جوش ورنگ ء ات انت۔ آگوں آل آور ء دپ کپت کہ آئی ء ہیچ مان نیادرت ء بے
نہ کت۔ آجوران ء گوراشت کہ آئی ء ہیچ ارزش ء بستار نہ دات، بس کندت ء کلاگ
زرت۔

پدا ہم او تہمان پہ تاہیر ات۔ دراپیں مردم جوانی ء سر پدات انت کہ آ
سرکار ء ترس ء بیم، گہگیری ء واک ء اختیارانی گزاران مہذبئی ء مہلوک ء دیم ء پد
کنگ ء جہد ء ات۔ جواران ء مان چنگ ات کہ گوں تزندیں چگلے ء آئی ء واک ء
اختیارانی ریک ء کلات ء بہ پروشیت ء دور بہ دنت۔ ہے روج ء جہل بیگاہ ء ودء
حلواجی ء داء بس ء نیام ء گلہ ء جوہان ء ایردیگ ء غبارانی وڑیں یک حونی جنگے ء سر
چست کت۔ اے حال جنگل ء آس ء وڑادارانہی بونجل ء شنگ بوت۔ بازار ء نزوریں
دلانی دزیگ گیش بوت انت۔ فرغانہ ء بہارانی تاک، تاک چند ء گپت انت۔ لہتے
مردماں لیٹھی سوج دات کہ آنیمہ ء گوں جوران ء سور بہ دنت۔ پرچاکہ آچہ آل
آور ء گیش زوراک ات ء سور ء جنگ ء اڑ بونگ ء گمان کمتر ات۔

دومی سہب ء او تہمان ء چو بازار ء اے دگہ مردماں گلابیہ ئے گور ات ء
ڈن ء دراتک۔ اول ء و مردماں وتی چمانی سرا باور نہ بوت بلے پدا چہ آئی ء گیاں
پچاؤرت۔ "پہ ہما مردمانی دلجمی ء ہاترا کہ آچہ منی وردی ء تر سینگ انت، من مرچی
گورانہ کتگ۔ نوں ہما مردم کہ وت ء مزنیں دُز ء ڈنگ سر پد بنت اگاں گوا چنی دل
اش مان گڈا ڈن ء دریا انت۔"

آ ایوک ء تہنا چہ کارگس ء دراتک ء رہادگ بوت۔ سپاہیگ اجازت نہ
دات انت کہ آئی ء پُشت ء گون بہ بنت، سپاہیگانی بدل ء اجلہ ء حیرانیں مردین،
جنین ء زہگ رند ء گون ات انت۔ چہ آئی ء داب ء دزوشم ء انچو درابونگ ء ات

گئے آنچیں وڑیء حلواجیء نیمگاروگء انت کہ یک مردے ہم آئیء نیمگانہ شگ
 ات۔ راہء آمیزل ہوٹلء دیمء اوشات۔ جوران گوں وتی کارندہاں ہوٹلء ات۔
 اوہتمان گپ جت گڈاپہ آرامء تاہیر بے آئیء دیمء بہار دیوکیں کرچک درات
 انت۔ "ذی تو سرکار بہار داتگ، مرچی ادائشے نیامء تہنا اوشاتگاں۔ اگاں شمارادل
 مان، منء ہم بہار دیگ بہ بیت۔ نوں چہ شمار کسء، گواچنی ہے جن سراسوار
 انت کہ آمر دے گڈادیمء بہ کنزیت۔"

چہ آہاں انابانامء یک ورنائے ڈنء دراتک۔ چہ افسرء چندے گام دور
 اوشات گوں بے ادبیء وتی لاپء کھینگء لگ ات۔ افسرء ناگہانی پر ترے
 وارت۔ گوں پرترگء یک تزدیں مشتے آئیء لاپء زبرت۔ ورننا چو درچکء
 بندےء زمینء سراتنپگء کپت۔ اوہتمانء زورء مزن مرئیء تماشہ چاروک چو
 بتء وانگ کتگ انت۔ ڈرستیں تماشہ چاروک پشتء کنز ات انت۔ نوں ڈرستیں
 چم جورانء سکت ات انت کہ آئیء شال پوشینگ ات، پادماں پادے پشتء کتگء
 پنجء سراتنگ ات۔ آئیء اولی رندء افسرء نیمگا چاراتء گوشت: "تووت سرات
 منی مردء سراتش کتگ"

اوہتمان گرات: "ہزدری بوتگ ات کہ آادب دیگ بہ بیت۔ من ادب
 داتگ... ایٹیء رند، نوں تی باریک انت۔"

گوں ٹپانی چپء چوٹیں نشاناں چکاریں دیمء جورانء گوشت: "توکسان
 ئے، وتی لوگء مردمانی سراتحم بہ کن، وتی راہء بہ گبرو۔"

"تو اگاں مردےء گڈاپادا، کنز دیمء" چوتوازی ہی بچکندیء جوران چہ وتی
 جاہء نہ سرات۔ اوہتمان گام جنانء آئیء نیمگاشت۔ گروکء شہمگء گوں
 جورانء کارندہ آئیء دیمء مان ترات انت۔ افسرء زہرء زہر آیبہاردات انت۔

"نوں تو اے بُزدلانی دیوال ء پشت ء چیرے؟"

"شما یک کر بہ بُیت... "جوران ء وتی کارندہ حکم دات انت۔ آ انچو گشادی ء دزگان
دزگون بوت انت گشنے کپودراں تیرے ء توار گوشاں بہ کپیت۔ جوران ء چہ وتی
جاہ ء سٹکت ء اوشات۔ آ نیامی قدے پڑے پڑے مزن گردنیں مردے ات۔
"تئی سپاہیگ کج انت؟" آئی ء جست کت۔

افسر ء زہر ء پڑیں گرگے جت۔ "ترا من ایو کا بساں۔ من ترا انچو جناں،
انچو کہ تو دگراں جن ءے..."

گول ہے گپ ء اناگہ... چو گروک ء شہمگ ء آئی ء تزندیں شہمات جوران ء گوش
بُن ء مان اتک۔ جوران گول گرگے ء جست بوت ء افسر ء نیمگا چکل گپت۔ دوئیں
چپس گپت انت۔ گنوک ء بر کنوکیں و ہدے ات۔ اودا اوشا تگیں مردمانی دل ء
اے پلانگ ء پیل ء نیام ء رُستگیں جنگے ات۔ یک انچیں جنگے کہ چریشی ء رندیک
فیصلہ ءے بہ بیت۔ گول آئی ء اے بازار ء راجد پتر بدل بہ بیت۔ جاو حال ء رنگ ء
دزو شم بدل بہ بنت۔ گول اے جنگ ء نئے ہتنا جوران ء دُز ء دُنگاں، آل آور ء
ہمراہ ء دوزواہ، وتی باندات ء حت ء فیصلہ ء گندگ ء ات انت۔

وتی حون ء دُرستیں حونواری ء زوراکی ء جوش دیان جوران جہد ء ات کہ
افسر ء گردن آئی ء آہنیں دستانی تہانز بُیت ء آئی ء زندگی ء بہ پزنجیت بلے افسردم
پہ سہت گول ہزاری ء مُشت جنگ ء زاننکاری ء گول وتی سر جمیں بیسہ ء کارمرز
کنگ ء ات۔ اے یک انچیں از مے ات کہ جوران ء ایشی ء گوات ہم نہ لگیتنگ
ات۔ افسر ء مُشت آئی ء دژ من ء ہاژ گور، دل بند، لاپ، ء چوٹیں پونز ء سراچو ترونگی
دزد ء لگ ء ات انت۔ جوران زہر ء جُشان، گول کست ء کینگ ء سیاہ گواتاں چو
گنوکیں پیلے ء بیش گر اتگ ات۔ "من نہاں مردے، مرچی تئی حوناں مہ تنگاں"

آئی ۽ ہمراہ، چہ ازل رواج گپتگیں تمنی دودانی پابند، جنگ ۽ بہر زورگ ۽
 پرمان ۽ زبہرات انت۔ بس کوکار کنگ ۽ جوران ۽ دل بڈی دیگ ۽ ات انت، "
 مرگ... ایٹی ۽ دوا بس مرگ انت، چگل ۽ دے مرگ ۽ کورچات ۽، واجہ "
 جاک ۽ سلوات، گپت ۽ بہار، بے سر ۽ پادیں ڈاہ ۽ شورے مچتنگ ات۔
 بازار ۽ دزاہیں مردم ہما سیمسری جاہ ۽ رُ مبیٹگ ات انت کہ آئی ۽ حلواجی ۽ فرغانہ
 گیشینتگ ات انت۔ نعیمہ ہم اوشاتنگ ۽ تہی جوش ۽ جزبگاں لرزگ ۽ ات۔
 آئی ۽ وتی کماش ۽ دست گپتگ ات ۽ جنگ ۽ بدل بو کیں جاوراں آئی ۽ سر پد کنگ ۽
 ات۔ کماش گوں وتی چمانی نزوریں میم ۽ آہاں جوانی ۽ گندگ ۽ نہ ات۔
 پدماں پد گپتگیں مشتتاں جوران ۽ سر ترگ ۽ ات۔ آئی ۽ وارست بوت۔
 دست یلہ بوت انت۔ پچیں چمانی دیم ۽ سیاہی ۽ مانشات۔

"جوران دیم پہ چیر کپتنگ "نعیمہ ۽ چہ وش ۽ گل ۽ کوکار کت۔ گواچنی آدم
 پہ چیر کپت۔ دُرستاں پیسر آئی ۽ بدن جہل بوت، پدا چو مم ۽ وڑا دوتل بوت ۽
 آئی ۽ دیم حاکانی تہامین بوت، گڈ سراسک ۽ کائی ہموداچ بوت۔ گوں جوران ۽ کپگ ۽
 درزنانی حساب ۽ آئی ۽ ہماہانی لٹ بُرزشت انت۔ گوں آہانی گندگ ۽ افسر ۽ منش
 ہنش کنائیں ساہ بروبرکت ۽ تزند ۽ کوکار کت "جنیناں"

دُرست پشل بوت ۽ پُشت ۽ کنزرات انت بلے چہ آہاں یکے ۽ وانک دات۔
 "بازرُوت مردم تئی پتر ۽ سر ۽ پُرس ۽ پاتیہ ۽ مچ بنت "اوتہمان ۽ چو مدامی
 وڑا، گوں وتی پوشیتنگیں گلابیاء سر جمیں بازار ۽ چکرے جت۔ چہ آئی ۽ بے دروریں
 دلیری ۽ گامج ۽ سبب ۽، گوں آئی ۽ انچیں دیہہ ۽ بلاہی ۽ کسہ ہم گزنج کنگ بوت کہ
 آدم چہ آئی ۽ یک گامے دیما ات۔ مردماں آئی ۽ راہ ۽ وتی چم چیر گیتک انت۔
 اگاں اناگہ مزن یا کسانیں دُز ۽ دُنکے آئی ۽ دیما کپت۔ آئی ۽ آراہ ۽ توک ۽ داشت۔

گوں بُرزیں تو اے انچو گپ جت کہ آئی توار دُستانی گوشاں بہ کپیت۔ گوں
 دزے گوشت کہ "بہ گوش من جنینے آں" اگاں دُزے کے ہم دپ ۽ دل بوت، گڈا
 انچو گوں مُشت ۽ لگتاں مان بست کہ تل ۽ واد بہ بیت ۽ بہ کپیت۔ آئی ۽ ہر روج
 مزن جگری ۽ گوں دزاں جنگ کت، آپروش دات انت، دل بند پیسر کت ۽ ترات۔
 چندے ماہانی تہاداء بس ۽ حلواجی دُزے دُنگاں یلہ کت ۽ پتہ وت ۽ دیم شت انت۔
 بازار ۽ پیر مرد، جنین ۽ چک گندگ بوت انت یا ہما مردم کہ آہاں وتی چم جہل ۽
 جنگ ۽ دُزی ۽ دُنگی ۽ توبہ کتگ ات۔ نزوریں مردماں انچو سما بوت آہاں نوکیں
 زندے رسیتگ۔ افسر مدام گوں مہر ۽ شرف داری ۽ چماں چارات۔

کماش لیٹھی نادراہ بوت۔ آپچماں دُروہیتگ ۽ تحت ۽ باہوٹ ات۔
 نعیمہ ۽ دز گاڑی گون ات، وتی حساب ۽ دمک پہ دمک ۽ گردات ۽ پتگلیں کلجی بہا
 کت۔ گوں ہمک گوزوکیں روج ۽ ہمراہی ۽ زیب ۽ شر رنگی گیش بوٹگ ۽ ات۔
 آئی ۽ شرنگی ۽ نام ۽ کشگ ۽ یک مزنیں سببے ایش ات کہ چیزے و ہد پیسر پہ آئی ۽ آل
 آور ۽ جوران کشت ۽ کوش ۽ کپتگ ات انت۔ دمگ ۽ مردمانی گمان ات کہ زوت
 گوں دل تہیں سالونکے ۽ آئی ۽ سانگ ۽ جبر ہتیت۔ یک شپے مردم ہوٹل ۽ چُج ات
 انت۔ ہوٹل ۽ کارداریں بچکے ہندس ۽ پہ ہلوت گوشت: "شاہچبر حیاں کتگ کہ افسر
 نعیمہ ۽ گوں کجام چماں چاریت؟"

اے گپ ۽ نیمگا اگتہ کس ۽ ہم دگوش نہ داتگ ات۔ ہندس ۽ وتی ہلوت
 برجہ داشت۔ "افسر نعیمہ ۽ نیمگا انچو چاریت کہ شرابی، شراب ۽ کدہانی نیمگا چار
 انت۔"

ہر کس چہ وتی گوارچ ۽ نعیمہ ۽ نیمگا دگوش دیگ ۽ ات۔ آہانی چشانک ۽
 حساب ۽ رد ۽ آدمام گوں وتی دز گاڑی ۽ تچک ۽ پولیس اسٹیشن ۽ دیمادیوالے ۽ کش ۽

انچیں جاگے اوشات کہ چہ اودا افسر دُز دُزی ء آئی ء گوں پُر مہریں چماں چارات بہ کنت۔ افسر ء چماں یک گیگ ء نعیمہ ء دُز وشم، آئی ء دکشیں بدن ء کئڈ ء بیٹ توآب کت انت۔ نعیمہ ء وهدے دز گاڑی ء سرا ایریں چیزانی تو سیپ ء وانک دات گڈا آئی ء تہا ٹہل ء ناز ء دڑا ہیں شیر کنی ہوار گیتک انت۔ آئی ء کار چیں نگاہ ء کار ء وهدے ہمک سُر پُر ء یک جنینے ء ہما دُز ستیں سبکیں واہگ نقش ات انت کہ آہا مردین ء نیمگا شہار دیگ بنت کہ آئی ء دلگوش ء واہگ دار بہ بیت۔ ہوٹل ء ہمک روج نندو کیں گراکے ء یک بیگا ہے ء گوشت: "بچک، جنک ء نیمگا پہ مہر چاریت، ء جنک پہ مہر چارگاں دوست داریت!"

"گڈا بے چارگیں کماش لیتھی؟" ہوٹل ء واہندے نُنڈات۔

"حدا بزانت" "توم بہا کنوک ء گوشت" "بوت کنت افسر ء کماش ء گوراوتی زاماتی ء ہبر بُرتگ!" "ہمودا نشتکیں کوریں حافظ ء حُدا ء قدر تانی گپ جت۔" "حدا مزینیں کار سازے، پہ آئی ء چے مشکل انت" "بلے لہتے مردمانی نگاہاں دلپروشی پدرا ات۔" "آچہ جوران ء آل آور ء مستریں زوراکے"

یک ورنائے ء گوشت "بس کن ات، اگاں یکے ء ہم زوگک کت گڈا بزاں حداء نہ واپتگ۔"

نعیمہ نوک درابو تنگیں ماہ ء روثنائی ء اوشاتگ ء سوتے جنگ ء وتی دُز ستیں روج ء کٹ ء کمائی ء حساب ء ات۔ "من چو گنوک ء شپیتال آئی ء دیما۔"

وتی زندے حیر ء لوٹو کیں ورناء، چہ آئی ء کے دور اوشاتگ ء گوشتگ ء ات انت۔ "یک جنگے داں ہما وهدے اے وڑاسوت نہ جنت دانکہ آمہر ء گرفتار مہ بیت۔"

اے گپء بازیں شپ نہ گوست کہ ہندسء نوکیں حالے گون ات ء
 اتک۔ "نوں جبر چہ ہلوت ء گوستگ۔ من ذی آچم ء وت تہنائی ء شہر ء ویرانگ ء
 دیستگ انت "ہوٹل ء سیٹھ ء آہکل دات۔" چہ حداء بہ ترس، ہندس۔"
 "آدز گاڑی ء دیما اوشتاگ ات... سُبْحان اللہ... افسر چور سترے ء پتلیگیں
 جگراں چیلینگ ء ورنگ ء ات۔"

حافظ ء گوشت "اے وچیشیں گپے نہ انت۔ پتلیگیں جگر و ہر کس وارت"
 ہندس ء براتز گپت ء گوشت: "بلے یک کر ء، شہر ء ویرانگ ء! بوت کنت تئی
 گوشاں جوانی ء نہ کپتگ ات۔ من وپہ بے چارگیں کماش لیتھی ء واستہ دعا لوٹینگ
 کہ حد آئی ء پُشت ء پناہ بہ بیت۔"

آہانی دل دریائیں ایٹکے ء مانپوش ات انت۔ کے بے تواری ء رند ہوٹل ء
 سیٹھ ء گوشت: "جنک ء پت چونائی ء چہ ہست ء پستاں کپتگ بلے اے دُرستیں
 بازار ء عزت ء گپ انت۔"

گوں پشلی ء مارشاں آہانی دیم گیمرت انت بلے آ اے گپ ء الم اجلہ ات
 انت کہ ہما مردم ء سبب ء میتگ ء امن ء ایمنی اتلگ ہمائی ء سبب ء میتگ ء عزت
 مشکل ء کپتگ۔ ایٹکی ء پزرگی ء آنچیں جاوراں دوچار گیتلگ ات انت کہ
 نار جیل ء تمباکو ء تام ہم بے تام بوتگ ات انت۔ بازیں ورنہانی دل ء ہمے گپ ات
 "نوں چے کنگ بہ بیت۔"

قرآن ء حافظ ء چُست ء گوشت: "بس بہ گوش، من زالبولے آں۔"
 نعیمہ ء انچو سما بونگ ء ات آ بے تواری ء کم شرفی ء کشیتلگیں لکیرانی تہا مانگیشگ ء
 انت۔ جاور آئی ء سگ ء حد ء ڈن ات انت۔ آئی ء گوں بازیں دلیل ء ہنراں
 دُرستیں گپانی رد کنگ ء زور جت بلے آئی ء دیست کہ آئی ء چاریں نیمگا کست ء

کینگ ء منجل لہڑ جنگ ء انت۔ آئی ء ترس ء بیم نیست ات کہ آئی ء سر اُرش کنگ
 بیت۔ پرچا کہ آئی ء زانت چه دُرستاں مستریں دُز ء دُنگ پولیس اسٹیشن ء پہ آئی ء
 واسطہ آہیزگ ء جاڑی انت بلے آدُرستیں مردماں جتا بونگ ء تہنا بونگ ء غم ء
 مارشتاں سر اُرتگ ات۔ آئی ء وقتی زنوک پہ پہر ء مزن مری بُرز ء کت، بلے آئی ء
 شہدر نگیں چمانی تہا تا کچنڈ ء زردیں موسمانی ابیتگی ایر اتلگ ات۔ آئی ء دیدگاں
 ورنائی ء لہڑ ء جوش ایر موش بونگ ات انت۔ گوں کسانیں گپے ء آنا گہانی گنوک
 بوت ء پہ کوش ء جنگ ء ساڑی بوت۔ آئی ء وقتی بدتمائیں مردم چت ء دیماکت۔
 ملک سر اُرت زاہ ء بددات۔ "منی دامن چه تئی مات ء دامن ء گیشتر پاک انت۔"
 اے وهد ء افسر وتی دار ء کرسی ء نشنگ ء نار جیل ء سوٹ جنگ ء ات۔
 آئی ء ذرا جیں پاداں دمک ء رستگ ات انت۔ بدن مزن ء لاپ ڈن ء دراتلگ
 ات۔ آئی ء چمانی تہا مزن شانی ء مارشت جڑشنگ ء ات بلے آئی ء جزبگانی نہنگ
 ایر موش بونگ ات۔ انچوسا بونگ ء ات نعیمہ ہم نوں آئی ء جزبگانی دریاء چول ودی
 کت نہ کنت۔ اے گپ ء ابید ہم، ہما مردم کہ میتگ ء سراکتگیں آئی ء نیکیاں بے
 حال بونگ ات انت، آہ کشگ ء گوشگ ء ات انت "ہما وڑ بیت کہ بونگی انت۔"
 نوں نعیمہ دمک ء باز کم وهد ء اوشنات۔ گیشتر میتگ ء دور دوریں جاہاں گرد
 ات ء شپ ء پیسر لوگ ء وائر نہ بوت۔ کسانیں گپاں بد بُرت ء ہنزار بست۔ جنگ ء
 کوش ء مان اتک۔ آئی ء دیم ء نرمیں نقش ء اعضا ہانی تہا سنگینی ء ترمندی ء اتلگ
 ات۔ آئی ء دُرستیں وجود ء سر اتماموری ء ویرانی ء ماناشنگ ات کہ آگپ ء جار ء
 جنگ ء ات کہ بے رحمیں پیری چوسیاہ گوات ء توپان ء آئی ء سر امانشانگ ء ات۔
 آئی ء ہما سحر ء دلکشی پشت نہ کپت کہ آئی ء افسر وتی نیمگا دلگوش کتگ
 ات... یا چاریگ ء پائیگیں چماں مارینگ ات گڈ املیباری ہوٹل ء کش ء گنڈاں ہلوت

رُست آنت۔ بے تواریءِ ساہتانی و ہدءِ دمکءِ نیم تہاریں روشنائیءِ چلیم ءِ کٹک کٹک
 انچو گوشاں کپت آنت گشے کلاگ زورگی کندگ ءِ ٹھک بہ بنت۔

ساہگ

جمبراں بست، انچو پُچ ات ایش ہمک نیمگا تہاری ء مان شنات۔ پدا
 موشنزیز تزمپاں دزدی گورت۔ دگ ء سرا سارتیں کوش شیک شیک ء کٹگ ء
 ات۔ گوات ء آپستگس بُوئے مان ات۔ رگوزیں مردمانی گام تزند تزند ء چست
 بوت انت۔ مردمانی ٹولی ء بس ء اسٹاپ ء ساہگ ء اوشاتگ۔ اے سر جمیں
 ندرگ، بے بساطی، بے تواری ء بے جُزئی ء بدیتگیں برپے ء وڑا درابوت، اگاں
 مردے چہ کش ء دمک ء گنوکانی وڑا کوکار کنان در میا تکیں ء دومی دمک ء مہ شتیں۔
 آئی ء پُشت ء ورنابانی رُ مے دراتک کہ واء زار کنان ات " بہ گراتے، بہ گراتے،
 دُڑ... دُڑ... بہ گراتے دُڑء!" ڈاہ ء شور کم ء ایر موش بووان داں گار بوت۔

ہچ نہ منت ابید چہ ہور ء شنزگ ء۔ دگ کساس ہورک ء ہالیگ ات۔
 ساہگ ء اوشاتگیں مردماں چہ سما بوت کہ لہتے پہ بس ء ودار ء اوشاتگ ء لہتے ء وت ء
 پمشکہ داشتگ ات کہ ہور ء ترمہ بنت۔ اناگہ ہے بہ گر ء بہ دار ء ڈاہ ء شور یک رندے
 پدا شنگ بوت۔ نڑیک ء آہانی توار بڑتر بوت۔ رند ء کپتگیں مردم درابوت انت،
 آہاں دُڑ کپتگ ات۔ کش ء گورا ہمراہیں ورناجاک ء سلوات کنگ ء پہ کوکار شاباش
 ء ستاء کنگ ء ات انت۔ دگ ء نیام ء رسگ ء شرط ء دُڑ ء پہ محک ء دودرکت۔ آہاں
 دُڑگوں مُشت، شہمات ء گلتاں مان بست۔ دُڑوت ء چہ مُشت ء شہماتاں رکینگ ء

زور جنگِ اے ات وےوت ہم آہاں جنگِ وےواستہ دست وےپادِ جنگِ اے ات۔ ساہگ وے چیر وے
اوشتا تگیں مردم آہاں چارگِ اے ات انت۔

"ظلمِ انت یار، بڑگ وے چوں جنگِ اے انت"

"ہو، چشیں بے بڑگی و ظالمی، اے وچہ دُڑی وے مستریں جُرمے"

"اوداہ چارات، سپاہی ماڑی وے دیما اوشتا تگ، بس تماشہ چارگِ اے انت"

"اینلو چارگ وے بدل وے آئی وے دیم ترینت و"

ہور وے سریلہ دات، ترمپ چو نگرہ وے تاراں جرٹشکاں بوت انت۔ ہور تزند

بوت۔ دگ وے سرا کس نیست ات۔ ابید چہ ہماہاں کہ دُڑاش کپتنگ ات، وے چہ ہماہاں

کہ ساہگ وے اوشتا تگ ات انت۔ آہاں جنگ بند کتگ ات وے آئی وے چپ وے چاگرد وے

اوشتا تگ ات انت۔ ہیسک وے ہیمان وے ماں وے گپ وے ات انت بلے زانگ نہ بوت

چے گوشگ وے ات انت۔ چہ ہور وے بے سامز نیں جاک وے سلواتے وے کپتنگ ات

انت۔ آہانی گد میچلیتنگ بدن وے پرلپتنگ ات انت۔ وے ماں وے گپ وے تزان وے انچو

گارات انت کہ ہور وے نیمگ کلبے ہم دگوش دیگ وے نہ ات انت۔ دُڑ وے دست وے سرینگ

وے سر وے چندینگ وے گمان بونگ وے ات کہ وے بے گناہ وے بے میار کنگ وے ات، بلے

آئی وے گیاں کس منگ وے نہ ات۔ آوتی دستاں انچو سرینگ وے ات چو کہ لیڈرے

گشتانک دیگ وے بہ بیت، بلے آئی وے توار دُڑی گوارو کیں ترمپانی توار وے چیر تریتنگ

ات۔ اے گپ وے شک نیست ات کہ آگوشتانک دیگ وے ات وے اے دگہ مردم گوش

دارگ وے ات انت۔ روک روک وے آئی وے نیمگا چارگ وے ات انت۔ ساہگ وے

چیر وے اوشتا تگینانی چم آہاں سک ات انت۔

"اے چہ گپے کہ سپاہی چہ وتی جاہ وے سرگ وے نہ انت۔"

"من وے وے انچو ساہ بونگ وے انت کہ اے واقعہ تا مڑے وے شوٹنگ ات۔"

"بلے اے جنگ ء چوپگ اصلی ات انت"

"گڑاے تزان ء جبر، ہووے سرا گوشانک"

پدا جیں چیزے ء آہانی دلگوش وتی نیمگانگلینت۔ چہ چوک ء نیمگا دو گاڑی
گنوکانی وڑا پر تزان اتک، انچو سما بوت کسے آہانی رند ء کپتنگ۔ دیم ء گاڑی دگ ء سرا
آپاں بال دیان ات۔ دومی گاڑی آئی ء رند ء ڈو کپتنگ ات۔ دیم ء گاڑی ء اناگہ بریک
جت انت ء دگ ء سرا شتران بوت، پُشت ء گاڑی ء گریننگ ء ڈوک وارت۔ گوں
تزا کے ء دوئیں گاڑی چیبی بوت انت۔ دوئیں بُن گپت انت۔ ہووے یک شلی ء تہا
گریوگ، زار ء نار گانی توار چست بوت انت۔ کس اشاپی ء آہانی نیمگانہ شت۔
دُزے گوشانک دیان ات ء آئی ء چپ ء چاگرد ء اوشتا تگیں مردم سُد ء ہم نہ ات انت
کہ چہ آہاں چندے گڑ دور دو گاڑی ء ڈوک وارتگ ء تباہ بوتگ انت۔ آہاں ہج
دلگوش نہ دات، انچو کہ آ ہووے نیمگا دلگوش دیگ ء نہ ات انت۔ ساہگ
ء اوشتگیںاں دیست کہ یکے خون و حوزر پیچ چہ وئیل آماچ بوتگیں گاڑی ء
ء چیر ء لاپ کش بوت ء دراتک۔ آئی ء چاردست ء پادا اوشتگ ء زور جت بلے پدا
تربپگ ء دیم پہ چیر کپت۔

"بے شک مز نہیں تباہی ءے بوتگ۔"

"بلے گندہار ءے پولیس، چہ وتی جاہ ء نہ سُریت۔"

"باریں نژیک ء گوراں فون بوتھ ہست یانہست!"

کس چہ وتی جاہ ء نہ سُر ات۔ ہووے دل ء چیر ء سرکنان ات۔ گر سندن ء گوات
ات، گروک چیلک جنان ات۔ دُزے گوشانک ہلاس کت۔ گوں دلجمی ء دیم ء
اوشتا تگیں مردم چارات انت۔ اناگہ وتی گور ء گد کش ات انت۔ لُب ء سما بوت۔
گد چست کت ء تباہ بوتگیں گاڑیانی سرا چگل دات انت۔ گاڑیانی آس ہووے ترمپاں

توسیتگ ات۔ دو گام دیمء کنزرات، دو گام پُشتء شت۔ پداپیشہشیء زانزکاریں
 ناچوءناچ کنان بوت۔ آئیء رندء کپتگیں مردماں چاپ جت ء آئیء نچگانى سُر
 داشت۔ اوشتا تگیں ورنابگل پہ بگل بوت ء آئیء چپء چاگردء اوشتات انت۔
 ساہگء اوشتنگیناں وتی ارواہ داشتگء اجلہیء آہاں چارگء ات انت۔

"اگاں اے تامرےء ندارگ نہ انت گڑاگنوکى ء!"

"نوں شک ہلاس انت، اے تامرء ندارگے، ء پولیسء کارندہ وتی

باریگء وداءء اوشتاتگ"

"گڑاے گاڑیانی ڈوک ورنگ؟"

"تکنیکی ہنرزانتی، بچارگوں دیرنہ بیت کہ چہ دریگء پُشتء سو جکارے

ظاہر بیت!"

ساہگء دیم پہ دیمء یک ماڑیء دریگے پیچ بوت۔ آئیء توارء دُرستانی

دلگوش ہمانیمگا نکل ات۔ ترمپانی شنگء چاپانی توارء پد ہم دُرستانی چم ہمانیمگا شت

انت۔ دریگء سوٹء بوٹیں مردے اوشتاتگ ات۔ آئیء مزنیں شیزارگے

جت۔ گوں شیزارگء توارء ہے ماڑیء دگہ دریگے پیچ بوت کہ آئیء تہاساپ ء

سینگاریں جنینے گوں ڈولداریں پوشاک ء میک اپاں درابوت۔ شیزارگء توارء وتی

سر سُبکء سُرینت۔ پدا ساہگء چیرء اوشتا تگیں مردمانی چماں اندیم بوت

انت۔ دمانے رند چہ ماڑیء دزماں دست دراتک انت۔ ہورء ترمپاں بے سما، چہ

ہمک فکرء آجو، اتک ء پُر شتگیں گاڑیانی گورا اوشتات انت۔ وت ماں وت ء گپ ء

رپ اش کت۔ پدا پوشاک اش کش ات انت۔ ہورء سراپہک بڑہنگ ء لوچ

اوشتات انت۔ جنین ء وت ء زمینء سرا دوردات۔ وتی سر مرنگیں مردء لاشء سر

ایرکت کہ دیم پہ چیر کپتنگ ات۔ مردین آئیء کش ء کوند بوت ء نشت۔ گوں وتی

دست ء لٹھاں مہر ء شہد ء شیر کنیں لہز ء گالان گشان بوت۔ پدا دوئیں وت ماں وت
چس گپت انت۔ ناچ ء صحبت، گرد گرد ء اوشتا تگیں ورننا، یکشیں ہور، برجہ ات
انت۔ " پھک ربودگ۔ "

" اگاں اے تامرے ء ندرگ انت گڑا بیکار ء بے سریں ندرگے، اگاں
پہ راستی ہے وڑ بوٹگ ء انت گڑا گنوکی ء ابدالی ء۔ "
" پولیس ء کارندہ سگریٹ کشگ ء انت۔ "

نیم ویرا نیں دگ ء سرازندگی ء نوکیں نشانی درابوت انت، زرباری نیمگا
اشرانی گلگے اتک۔ گلگ ء دیم ء دیم ء کاروان ء سروک و بازیں بدوئیں جنین ء مردین
ات انت۔ ناچ کنوکیں دُزے کے پسد آہاں دوارکت۔ اشر اش لوگانی دیوالاں گوں
بست انت۔ گدان اش مک کت انت۔ پدا یک یک بوت انت۔ چیزے نان
ورنگ ء ات، چاہ ء سگریٹ کنگ ء ات انت۔ بازیں وت ماں وت نشت ء گپ ء
تزان کنان بوت انت۔

گور بیچانی نیمگا سیلانیانی بے گوں یورپی مسافراں اتک۔ یورپی مسافر
دُزے مچی ء پشت ء اوشتا، اے دگہ مسافریں جنین و مردین ٹولی ٹولی ء بہر بوت ء
اے دیم ء آدم بوت انت۔ گوں وشی ء شوق ء سنیل ء سواد کنان بوت انت۔ چہ
اودے ناچ ء صحبت، جنین و مردین، مرگ ء ہور ء بے سما۔

پدا بازیں بان بندیں پوریاگر اتک انت۔ آہاں ٹرکے گوں ات کہ
آئی ء سر ء سنگ، سمیٹ، ء لوگ بندگ ء اے دگہ ازباب لڈیتنگ ات انت۔ انچو
تیز ء اشتاپی ء کہ باور کنگ نہ بوت۔ آہاں مزن شانیں اڈیر ہے اڈکت۔ نزیک
ء گوں سنگاں یک برزیں تحتے جوڑکت۔ آئی ء سر ء چادرے سرپوش کت، دستگانی
سراپل سینگار ات۔

ہمک چیز یک شملیں ہو رہے گوارگے تہا بونگے ات۔ آپر شتنگیں
 گاڑی گوراشت انت۔ دوئیں لاش کش ات انت کہ آہانی سر ہر دگ ہر دگ بدن
 سٹنگے پیلوشنگ ات انت۔ دیم پہ چیر کپتگیں مردمے لاش کہ جنینے وتی سر جاہ
 کتگ ات چہ آئی چیرے کش ات، مردینے جنینے اے نیامے وتی کار مہتل نہ
 داشت۔ لاشاں پد آہاں ہما مردینے جنین کہ وت ماں وت چپس گپتگ ات انت،
 ہواری چست کت انت، ہمے وڑا یکے دومی امبازاں اڈیرہے تہا ایر گیتک انت۔
 آئی دپ بند کتے برزے حاک داتے بروبرکت۔ پدا انچیں زبانیے نعرہ جنان کہ
 آہانی لبزوں کس سر پد نہ بوت، ہماراے اتلگ ات انت، ہماراے شت انت۔

"انچو سما بونگے انت کہ ماو اب گندگے نیں۔"

"واب بلے بیمناکیں واب، شر تر انت کہ ماچہ ادا بہ روئیں۔"

"ناں، باند انت کہ ماو دار بہ کنیں۔"

"ودار، چجی ودار؟"

"پہ وشے سلامتی آسرے انجامے رسگے۔"

"پہ وشے سلامتی؟"

"ہو، پدا سو جکار سر پد کنگ بہ بیت آئی دیمے سر ججی بربادی انت،"

آہمے گپے رپے ات انت، کہ یک مردمے ججے پوشاک گورا اتک
 اڈیرہے سراوشات۔ کسے سما ہم نہ بوت کہ چہ کجا اتک، یورپی سیلانیانی ہمراہ ات،
 گلگے بدو آں گون ات یاچہ ناچ کنوکیں دزانی ٹولی دے در کپت۔ آئی روتا کے وتی
 دیمے پچ کت، حالے ہمے وڑا واناں بوت گشے سزائے فیصلہ دیگے بہ بیت۔ آئی توار
 کسی گوشاں کپگے نہ ات۔ آئی آواز چاپے جیچلوانی تہا، جاکے سلواتے ہو رہے
 ایرر چگے توارے گارات، بلے آئی گوشاں نہ کپتگیں لبزوں نہ بوت انت۔ پرچا

کہ چہ آہاں جنگ ء اڑ ء ڈاہ ء شور تزنندیں چولانی وڑادگت ء سر ء شنگ ء تالان بوت
 انت۔ فساد گیش بوت۔ بدوہم جنگ ء شدت ء کپت انت، دومی نیمگا پور پی سیلانی
 ہم، ہما کہ ناچ ء صحبت ء انت، آہانی ناچ ء صحبت ء زور ء شدت گیش بوت، بازینے
 ادیرہ ء ارد ء گرد ء یکجاہ بوت۔ جنین ء مردین لوچ ء بڑہنگ بوت ء وت ماں وت
 چپس گپت انت۔ ناچ ء مستی ء چولانی در نمشاپ کنان بوت انت۔ ہر چیز زور ء
 شدت ء اتک، گیشی ء سر بلندی ء روان۔ واء زار، ناچ، ہمبستری، مرگ، گر مند ء
 گروک، ء شلوکیں ہور۔

یک بڑیں مردے بے تواری ء اتک ء ساہگ ء چیر ء اوشتا تگیں مردمانی
 تھا اوشتا۔ آئی ء گشانے سر ء ات۔ پتلون، سیاہیں پلانی شرٹ ء سوئیٹر پوشیتنگ
 ات ء دُور گندے دست ء ات۔ آئی ء مردم تیلانک دیان کت انت ء وتی راہ پچ
 کت۔ دُور گندے سر ء ہر چیز چاران کت۔ جتا جتا میں نیمگا دُور گند جنگ ء چارگ ء پد
 گوں وت ء جیوڑات۔ " حراب نہ انت، بدنہ انت "

ساہگ ء اوشتا تگینانی چم آئی ء سک بوت انت۔ " باریں ہمیش انت "
 " ہو، ہو، سو جکار ہمیش انت۔ "

ہے مرد ء ٹرک ء واہند گوانک جت: " دیم ء روان کن، ہچ ردی نہ کئے،
 اگاں ناں ہر چیز اچ نوک سر ء بندات کنگ لوٹیت۔ "

ہے مرد ماں یکے ء جُست کت۔ " واجہ! زاناں تو... "

آئی ء چو بد برگ ء وڑا اشارہ کت ء جُست کنوک ء گپ گڈات۔ آئی ء وتی
 جُست نیم شلونگ یلہ دات ء بے بڑ مش بوت۔ یک دگری ء، چہ جاورانی
 د لکرانی ء پاندگ چست کنان پُرس ات:

"تو زاناں اے ندرگے سوج کارے؟" آئی چک ہم نہ جت ء چم
 دگ ء نیمگا سک دات انت۔ ہے وہد ء یک مردی سرے بس اسٹاپ ء ساہگ ء
 نژیک ء لیٹ وراں اتک ء چہ آہاں چندے فٹ دُور اوشات۔ چہ ہما جاہ ء کہ
 بدن ء سستگ ات، خون ہلک ہلک ء رچگ ء ات انت۔ ساہگ ء اوشا تگیناں
 پیرزگی کو کارکت، دُور گندواہند ء دمانے آہانی نیمگا چارات۔ دل ء تہا نڈت۔

"باز جوان..... باز جوان"

"بلے اے و پھک ذگریں خون انت!" یک مردے ء کو کارکت ء
 گوشت۔

آئی ء وتی دُور گند ء دیم چکرینت، ہمودا کہ مردین ء جنین وت ماں وت
 چس گپتگ ات انت، گوں اشٹاپی ء گوانک جت، "پوزیشن ء بدل کن ات،
 حیاں ء بہ دارات کہ بیزاری مہ بنیت!"

"بلے اے حق ء دل مردی سرے!" دگہ یکے ء کو کارکت ء گوں
 آئی ء گوشت: "حدائیگی مارا سر پد بہ کن چے بو نگ ء انت۔"
 "تئی دپ ء دراتگلیں یک لبزے مئے سر پد کنگ ء بس انت، بس بہ گوش
 تو کئے ء اے دُرسٹیں مردم چونین انت" دگرے ء گوشت۔

"تراگپ جنگ ء کس ہم داشت نہ کنت۔" سیسی مردم ء منت کت۔
 "واجہ" چارمی مردم ء دز بندی کت "بہیلی مہ کن ء مئے سرے پر بہ کن کہ
 چے بو نگ ء انت۔"

ہما مرد ء دُور گند گون ات پُشتی نیمگا دُور کت، گُشنے آہانی پُشت ء چیر بو نگ
 بہ لوٹیت۔ آئی ء مزن شانیں اجلہ یں چم گار بوت انت ء بُرزیں زنو ک جہل
 بوت۔ انچو سما بوت کہ دمان ء دمان آپیر بوتگ یا مزنیں نادر اہی ء آئی ء واک ء ہائیک

بُرتگ انت۔ ساہگ ء اوشا تگلیں مردماں دیست کہ لہتے مردم، چو بُر ء گاٹ ء سرکاری افسرانی وڑا ات انت، پرتگ ء ات انت۔ کچکانی وڑا ادا اودا بو کشتان ات انت۔ دُور گند واہند ء ہور ء سر ء چو گنوکانی وڑا دِرک زرت انت، چہ ہے افسر بُراں کیلے آئی ء رند ء کپت، اے دگہ ہم چو توپان ء پُشت ء شتور گپت انت، دمانے ء رند چہ اودا بیگواہ بوت انت۔ دگت پہ، کشتگیں، چسپ گتگیں، ناچ ء صحب کنوکان، ء ہور ء واستہ یلہ دات۔

" یاخدا، آوسو جکارے نہ ات، "

" گڑا چونینے ات۔ "

" بوت کنت دُڑے ء۔ "

" چہ گنوک جاہ ء تنگلیں گنو کے ہم بوت کنت، "

" بلکیں آئی ء رند ء تچوک تا مری ء ندارگ ء بہر انت۔ "

" بلے اصلی واقعہ انت ء ایشانی گوں ازم کاری ء ہیچ وڑیں سیادی نیست "

" ہو، ازم کاری یکیں چیز انت کہ چہ آئی ء پارست ء مردم دُڑستیں

ندارگاں یک حدے ء سگ ات کنت۔ "

" گڑا شمے دل ء اے دُڑستیں چیزانی مطلب چی انت؟ "

" اے یک راستی ء، بل کہ "

" ہر چیز چو چون بونگ ء انت "

" اے بونگ ء انت "

" ماباندیں حیلہ بہ کنیں ء چہ ادا در بیائیں ء بہ روئیں۔ "

" بوت کنت باند اے واقعہ ء پٹ ء پول بہ بیت، مارا پہ شاہدی ء لوٹا مینگ

بیت۔ "

"انگہ کسانیں امیتے پشت کپتنگ"

اے گپ ہما مردم ء گوشتگ ات، آئی ء دو سئے گام دیم ء جت،
پولیس ء کارندہ ء نیمگاشت، تزند ء تزند گوانک جت "سارجنٹ!" آئی ء چار رند ء توار
جت نوں سارجنٹ ء چک ترینت۔ آئی ء دپ چوٹ کت ء شاکار ات۔ گوں
بڑگی ء دز بندی کت: "مہربانی بہ کن سارجنٹ "سارجنٹ ء بے تبی ء ہور ء سر ء چم
شاک دات انت، وتی اوور کوٹ شری ء بدن ء سر امانپوشت، اشاپ اشاپ ء گام
جنان آہانی گورا اتک، ء ساہگ ء چیر ء اوشات، "چہ گئے؟"

"تو گندگ ء نہ ءے کہ دگ ء سر ء چے بو نگ ء انت؟"

ابید چمانی نزا آرگ ء سارجنٹ ء گوشت: "بس اسٹاپ ء ہمک مردم ء بس

کپتنگ ء شنگ۔ شمے دل ء جی انت۔"

"کے اے سستگیں سر ء بچار؟"

"شمے بچار کارڈ کج انت؟"

آہانی کارڈاں چار ء تپاس کنگ ء وہد ء آئی ء درو شم ء سر اسنگ دلی ء کلاگ
زورگ ء مارشت درابونگ ء ات انت۔ آہاں دُرستاں وتی بے گناہی ء ثبوت دات ء
چہ آہاں یکے ء دڑا نینت: "اچ ما، کس کس ء پچاہ نیاریت۔"

"شمے دروگ، شمے ہیج درد ء نہ ور انت۔" آدو گام ء پُشت ء شت۔ مپنگ

آہانی نیمگاتچک کت۔ آئی ء اشاپی ء، ء پھ وڑنشاگ جت۔ یکے ء رند دومی بے ہائیک
بووان زمین ء سر اتریپ تریپ ء کپان بوت انت۔ آہانی بے ساہیں گنٹ ساہگ
ء چیر ء ء سرفٹ پاتھ ء ہور ء سر اکتنگ ات انت۔

حَنظَلْ ءِ پُو لَیْسِ ءِ سِپَاہِی

گوں پادبزمشےء گرانیں تو ارء، آ، ترس ءِ یہاں ماثرپت۔ دل ٹپ ءِ ٹاپ ءِ
 ات کہ شاکارگے ءِ آواز ءِ آزمان آئی ءِ سر المب ات۔ تہاری ءِ پولیس کا نسٹبل آئی ءِ
 نیمگاپیدا ک ات۔ آئی ءِ دل ءِ اتک کہ چڑی بہ جنت ءِ بہ تیجیت بلے پاد ہمراہ نہ بوت
 انت۔ پہ واری ءِ وت ءِ گرینت ءِ کش ءِ دیوال ءِ تکہ دات۔ پاداں لرزگے زرتگ
 ات۔ اے دمان ناں دمان کپتگ ات۔ مزن مشکل چم رمبرینت انت، ہمانیمگا
 چارگ ءِ زور جت کہ آئی ءِ بد نصیبی پاداں گران پیدا ک ات۔ پد اباز رند ءِ آئی ءِ
 سرنگ ءِ پاد آہگ ءِ زور جت بلے ہائیک مان نہ ات۔ آئی ءِ ہوش پہ سلامتی کار ءِ نہ
 ات۔ بے رنگ ءِ لیگاریں دیم روژنائی ءِ سُن سُن ات۔ آئی ءِ بدن ءِ در تگیں جلابی ءِ
 ات۔ روتانی تہانشی گولی ورنگ ءِ واہگ تلوسگ ءِ ات۔

"حَنظَلْ، بیا اینگو"

"حدائیگی کا نسٹبل صاحب! منی سرا بڑگ بہ کن"

سپاہی آئی ءِ دیم ءِ اوشاتگ، دمک ءِ روکیں قندیل ءِ رژن ءِ، داں آئی ءِ سر
 بوئگ ءِ دارگ ءِ ات۔ وتاس سپاہی ءِ کوپگاں لونجان ات۔ حَنظَلْ ءِ وتی زور شنافری
 لین ءِ سر اداتگ ات۔ ترس ءِ بیم ءِ ہوش ءِ برجاہ دارگ ءِ ات۔ دم پہ سہت نزوری
 گیش بووان ات۔ پریشانی ءِ آزاراں کپتگ ءِ نارگ ءِ ات بلے باریں حدابہ زانت
 پرچاسپاہی نئے آئی ءِ سر اکوکار ءِ ات، نئے ہگل ءِ ہوکل ءِ نئے جنگ ءِ ات۔

"چوں زاناں (نشہء) گولی ءِ وار تگ؟"

" اناں، حدابہ گپت، نہ وار تگ "

" بلے تو گشٹے زاناں نشے یانٹھے بو نگ ءے۔ "

" گو لی نہ وار تگ، پلجاں پمشکہ... "

" بیابریں، افسر تر الوٹگ ء انت "

گنو کی ء تلو سو کیں سینگ ء آ ہے در اتک۔

" من گوں تو دز بندی کنناں "۔۔۔۔ آئی ء کو کارکت۔ بلے آئی ء کو پگ ء

ہما دست کہ ایرات۔ تزند ء گران نہ ات نئے کہ اے پولیس ء سپاہیگ ء چنگل ات۔

اے بنی آدمے ء دست ات۔ اجھی ء حیرانی ء چہ حنظل ء دپ ء دانکے ہم در نیاتک۔

گڑ اسپاہی ء گوشت!

" بریں گوں من ء، مہ ترس "

" من بچ وڑیں ردیں کار نہ کتگ۔ "

سپاہی ء گوں نرمی ء ہمراہ کت ء نرمیں گالوارے ء تسلی دات۔

" تو ت گندے، ہر چیز شربیت۔ بس ترس ء آماج مہ بو۔ اسپر ٹنڈنٹ

ء اوتاک ء چہ دروازگ ء یک گزرے دور اوشاتگ ات کہ آئی ء پشت ء بند بو تگ

ات۔ آئی ء ہمت نہ بو نگ ء انت کہ گامے دیما بہ روت یا چماں چست بہ کنت ء ہما

چمانی نیمگاہہ چاریت کہ ہٹرم گپتگیں ڈروشمے ء گوں آئی ء نیمگا چارگ ء ہاں تزندیں

رژنے آئی ء لیگار ء بز، ہنگیں بدن ء سرا سک ات۔ ادا اے تڑپو کیں اسپیتیں

دیوال ء مزن شانیں از بابانی تھا آدنیاء فراموش بو تگیں چیزے درا بو نگ ء ات۔ آ

حیال کنگ ء ات کہ ہنی گر بندے آئی ء سرا کپیت بلے آئی ء حیرانی ء چارات کہ

کمشنر ء توار ہم نرم ء شائستہ ات۔ مرچی شپ ہر چیز حیران کنگ ء ات۔

" السلام علیکم حنظل! بہ نند "

یا اللہ! منی رب!... اے چے بوئنگ ء انت؟

"خُدامہ کنت واجہ، من و تئی دست بستگیں غلاماں"

افسر ء کڈن کنگ ء وڑا آئی ء نیمگا چارات ء گوں سنگینی ء پوست ء صوفہ ء
نیمگا اشارہ کت، داں دیراں آدپ ء دل بوت بلے پدا دیست کہ ہیج در نیست گڑا
صوفہ ء کُند ء سر سلونٹکائی نشت ء وتی چم وتی لیگاریں پاداں سک دات انت۔
چل ء شش تلیں پاد مزن ء بد ڈول درا بوئنگ ء ات انت گشے مزین بٹے ء پاد بہ
بنت۔ حنظل ء مہربانیانی اے نشانینی سرا باور بوئنگ ء نہ ات۔ آئی ء گوں مزن
منّت ء زاری گوشت۔

"واجہیں کیپٹن! من و ار ء بڑگیں مردے آں، کہ آئی ء سرا بازیں
بہتامے جنگ بوئنگ، بلے منی رنج ء آزار چہ منی میاریگی بازگیشتر انت۔ تووت وتی
ردیانی بابت ء سر پدے... کانسٹبل ء گوں تو بدیں رویے پیش آئیگ ء سرا میاریگ
کنگ بوت نہ کنت کہ قانود و قانود انت۔ بلے جاورانی بدل بوئنگ ء گوں نوکیں
تب ء رویہ المی انت ہر چیز بدل بیت، اگاں مئے بابت ء گپ بیت گڑا ما
پولیس ء کارداریں بلے ماہم انسانیں۔"

حنظل اچلی ء افسر ء نیمگا چارگ ء ات ء جہد ء گوشت ء ات کہ وت ء بے
ہوش بوئنگ ء گر ء دار بہ کنت۔ افسر ء آئی ء نیمگا پہ بڑگی چارات ء گوشت:

"حنظل، منی سرا بیسہ بہ کن۔ ہرچی اش کئے ء ہرچی گندے، دُرستانی
سرا باور بہ کن۔ تو ہوش ء ماش ء بروبر نہہ ءے پرچا کہ وتی گولی نہ وارنگ انت۔ تئی
دُرستیں زڑ ہم شتگ انت ء پہ کنگ ء نشہ ہم نہ رستگ۔ اے کہ زہر ء سوداگر انت،
اے پیسر ء زڑاں زور انت ء ہیج بڑگ نہ کن انت بلے تو اے دُرستاں آزاد ہے..."

"من بد نصیبی آں" حنظل گیلو تگاں گپت، "منی سر جمیس زندء، ابید چه بد نصیبی ء دگہ ہچ نیست۔ منی گورازور ء طاقت بوتگ بلے نون نزوراں، من بیچار کتگ، نون ٹنگی میں پی ئے ہم نیست۔ مہر ء محبت ء بس در دستگ۔ نون من یک نشہی ء پنڈو گرے آں۔"

"چه سینی ٹوریم ء کہتریں مردے بے ء در کائے پد امدو بردپ کہیں۔" پولیس ء چوکی ء پیتر گاہ ء سپاہیگانی یک ٹولی ء انگڑاں زرت، ابید خیال ء فکر ء۔ انچو کہ آئی ء ہیل کتگ ات کہ آئی ء وت ء نزا آورت، گشے وت ء چه مُشت ء شہماتاں رکنگ ء بہ بیت۔ سپاہیگانی شنکیتگیں بروتانی چیر ء آہانی بزیں لُنٹ پہ بچکندگ ء پراہشت انت۔ "تو"

"حنظل! گواچنی نون ہر چیز بدل بوتگ"

"زوت شر بہ بو، حنظل!"

"ہرچی بوتگ، آہاں بے ہال بہ کن"

آچست کنگ ء گاڑی ء تہا نادینگ بوت گڑاملار ء واینگ ات پدا گاڑی ء جمپ ء جولانی دیما آئی ء پروش وارت ء آئی ء ملار ء بے ہوشی ابدمانی سیمسراں سر بوت۔ وہدے آئی ء چم پچ کت انت گڑا یک در آمدیں اوتا کے ء ات کہ آئی ء اسپیتی ء چم پچ نہ بوت انت ء آ بے کساس روثنات۔ یک در آمدیں مردے وتی نیمگا جہل بوتگ ء دیست، حنظل ء گون نزوری، ترس ء بے کساسیں تہنائی ء جاور ء منت ء لیلکت۔

"کماش مطبولی، نشہ ء یک گولی ءے، بس یک گولی ءے!"

صبکیں کندگے ء توار آئی ء گوشاں کپت، آئی ء پونز ء تزن دیں و شبوئے اتک۔ آئی ء خیال ء آئی ء سر حالیک ء ہوش بال ات۔ چه بازیں درداں سر ترگی ات۔

چہ سینی ٹوریم ۽ حنظل گواچنی یک نوکیں مردے بوت ۽ دراتک۔ چٹ
انچش کہ پولیس افسر ۽ گوں آئی ۽ گوشتک ات۔ آئی ۽ دیم ۽ دوشم ڈولدار ات
انت۔ ۽ وتی تزپوک ۽ کتابی نیں گلہبہ ۽ گوں آپہر ۽ شان اے دیم ۽ آدم ۽ شت ۽
اتک۔ آئی ۽ ریش ساگ ات انت ۽ بروت چنگ ۽ بڑا ہدار ات انت۔ شوق ۽ زرد
رنگیں چیل پاد ۽ ات ۽ آئی ۽ دست ۽ مچ ۽ سراجوڑ بوتگیں شیر ۽ پاگ ۽ چیر ۽ آئی ۽
پیشانی ۽ سراجوڑ بوتگیں مرگ یکبرے پدا پدڑ بوتگ ۽ جوانی ۽ درا بوتگ ۽ ات
انت۔ پولیس ۽ یک سپاہیگے چو کہ سنگتے ۽ آئی ۽ ہمراہ ات۔ ہر چیز گشتے دوستناک ۽
وتیگ و تیگ ات۔ آئی ۽ ساپ ۽ پلکاریں سبزیں پوست روچ ۽ سراترپگ ۽ ات۔
آئی ۽ دل ۽ میل ۽ کند ات ۽ گوں وت ۽ گوشت کہ اینجو وت ۽ شودگ ۽ چلانی ساپ
کنگ ۽ نون منی وزن ہم الماکم بوتگ۔ آئی ۽ ہوش بروبر ات۔ آئی ۽ ہر چیز دیست ۽
ہر گپ گوش داشت کت۔ آئی ۽ سپاہیگ ہم دوست بوتگ ۽ ات۔ پیسری وڑا آئی ۽
وتی باطن ۽ شور گتگیں شد ۽ سما بوتگ ۽ نہ ات۔ آئی ۽ وتی تہایک انچیں وت بیہسی ۽
سما بوت کہ آئی ۽ چو مرگانی وڑا بال کت کت۔ آئی ۽ وتی کش ۽ گورا ہر کسی سرا بیسہ
ات ۽ ہچ وڑا جگہ ۽ حیران نہ بوت۔ اگاں سپاہی ۽ بیاتکیں آئی ۽ رامبار کی بہ داتیں۔
پولیس چوکی ۽ میدان ۽ دڑست آئی ۽ کش ۽ گورا یکجاہ بوت ۽ گوں آئی
۽ دست ۽ دڑوہ بوت انت۔ اگاں پولیس افسرے پاد بیاتکیں ۽ وش اتک بہ کنتیں ہم
باز حیران نہ بوت۔ بس آچہ دل ۽ جہلاکی ۽ منت وار بوت۔ گوں عاجزی ۽ جہل
بوت ۽ ہما افسر ۽ دست چک ات۔ افسر ۽ گوں مزن مہروانی ۽ دست پڑاہ شانت ۽ آ
امبازاں زرت۔ گڑا توراواں باری ۽ جوزگاں انگراں زرت ۽ گیلو تگاں گپت۔ ارس
ٹپ ٹپ ۽ چہ آئی ۽ چماں رتک انت۔ افسر ۽ آرام کرسی ۽ سرانادینت پدا وت
ٹیل ۽ پرتزات۔ وتی کرسی ۽ سرانشت۔ نرم ۽ ساپیں کندگے جت ۽ گوشت۔

"جان سلامتی مبارک بہ بیت"

حفظ ۽ چم پد ارس بوت انت۔

"نوں تونوک سراوتی زند۽ بندات کت کنتے" افسر۽ گپ بر جاہ داشت۔

حفظ ۽ چماں ارس شتور گپت انت۔ "پاکیں حُدا۽ شئے مدام منت

۽ گراں" آئی ۽ پسودات۔

"شُرک مہ کن! بس حُدا۽ شکر۽ بہ گر"

پدا افسر۽ وتی دیم۽ ایریں نوٹ بک پچ کت۔ اسپیتیں تاکے ۽ سرا چیزے نبشتہ

کت، پدا گوں دلجی ۽ وتی ماہکان رنگیں چم چست کت انت ۽ چہ آئی ۽ جُست

کت۔ "نوں تئی واہگ جی انت، حفظ؟"

حفظ لپرزگ بوت ۽ ہچ نہ گوشت۔ آئی ۽ لُنٹ سُر ات انت ۽ آہانی سرا

بزیں بروت ہم سُر ات انت بلے زبان بندات۔ افسر۽ دوہر پر لیس ات، "وتی

واہگ ۽ بہ گوش حفظ! اے منی حکم انت۔"

"بلے..."

"بلے ملے نہ لوٹیت، وتی واہگ ۽ بہ گوش"

پہ دمانے آدپ ۽ دل بوت۔ پدا گوشتے۔ "من ۽ بس حُدا۽ نیکیں نگاہ در کار انت۔"

"تچکیں گپ ۽ بہ کن، وتی واہگ ۽ بہ گوش، اے منی حکم انت۔"

حفظ ۽ مات ۽ دعا گیر اتک انت۔ شپ ۽ گوش داشتگیں کسہ ۽ نل ۽ زیمر۔

آئی ۽ دل ۽ تہا کندات ۽ پدا گوشت:

"من ۽ نیو گانی ریڑی ۽ گون بوتگ، دگانی سرا چکر یتگاں"

"حسینیہ ۽ نیوگ ۽ دکان" افسر۽ کاپی ۽ تہا نبشتہ کت ۽ گوشت۔ "دو نیگمی در

۽ دروازگ، بزہ ۽ سینگار ۽ ہاترا لین ۽ روزنائی"

حفظ ۽ گھنٹے پسو دیان ۽ جُست گت: "گُراپہ ایشی ۽ ہاترازز"

"اے گپ ۽ فکر ۽ تومہ کن، آئے سر انت ۽ سر کار ۽۔ نوں بہ گوش، دگہ
چے لوٹے؟ اے منی حکم انت "حفظ ۽ مز نیں دل بڈی ۽ رس ات، کہ آئی ۽
نوکیں شخصیت ۽ نیوگانی دکان ۽ گوں دپ کپگ ۽ ات۔ "سنیہ بایومی! کہ کلجی بہا
کنت "آئی ۽ توار ۽ لرزگے مان ات۔

"راست و ایش انت کہ....."

افسر ۽ آئی ۽ گپ گڈات ۽ نبشتہ کنان بوت۔

"گیشتر گوشگ ۽ حاجت نہ انت، اسٹیشن ۽ پولیس ۽ اے دگہ دُستیں
پولیس کاردار سہی ۽ سر پد انت۔ بازار ۽ چوکیدار ہم سہی انت۔ سنیہ ڈولدار ۽ دلیریں
جنگ ۽ انگتہ آئی ۽ آروس نہ بوتگ۔ یک و ہدے بوتگ کہ آپہ تراچہ ہیر و مین ۽ گیشتر
بیمناک بوتگ، ہمنچو آئی ۽ تئی سر ازوراکی کتگ، ہمنچو تئی جاور نہ گیگ بوتگ، آئی ۽
ترایلہ داتگ بلے نوں پدا تئی گورا کیت۔ تئی دکان نیوگ ۽ کلجی ۽ بیت۔
حسینیہ ۽ چریشی ۽ شتر تیں دگہ دکان نہ بیت۔ مز نیں درجہ ۽ پرچون ۽ دکان ہماوڑیں
کہ تئی دکان بیت، دگہ بہ گوش...؟"

حفظ جزبگاں مان رُپت ۽ آئی ۽ سر جہل کت، پدا گوشے آئی ۽ واب ۽
سبز سبزیں ملگزار دیست انت کہ آئی ۽ تہا دریا ۽ لمب ۽ سہریں پل سر پتگ ات انت۔
آئی ۽ گوشاں دم پہ سہت زیمرے ودی بوت۔ "من ۽ منی دل ۽ واہگاں بہ ڈس تو،"
پدا اناگہا آئی ۽ چمانی دیم ۽ سیاہی ۽ مانثانت۔ گھنٹے گسکاں رُمب بستگ ات۔
آئی ۽ بدن نزاتک۔

"من ۽ تریست واجہ!" آئی ۽ پہ بڑگی گوشت، "کہ پولیس ۽ اے دوست
۽ سنگتانی وڑیں تب داں دیراں برجاہ نہ بیت۔ چہ منی مصیبتاں مستریں مصیبت و

پولیس ء جند بوتگ، آدم منی ء منی ریڑی ء سر ء ہیز ء بوتگ انت۔ پدا آہاں سبب
 بے سبب ء منی سامان ضبط کتگ انت، من ء جتگ، پدا سنیہ ء معاملہ کہ بوتگ
 ایسی ء تہا ہم کانسٹبل حسوناء اول ء آئی ء دل چہ من ء برائینگ۔"
 افسر ء ساپ ء دلکشیں کندگ یکبرے پدا تالان بوت۔

"نوں پولیس ء تہا یکے ہم تئی دژ من نہ بیت " آئی ء گالوار انچش ات کہ
 شک ء ہیچ گنجائش ہم نیست ات، چہ مروچی ء آئی وفاداریں دوست بنت۔

"اگاں دگہ واہگ ء واہتے ہست گڑاہہ گوش، اے منی پرمان انت۔"
 حنظل اے دل بڈی ء گواتانی تہا بال دات۔ اے وڑیں جزبگ ء جوش
 ورنائی ء کار ء کردانی تہا ہم نہ ماریتگ ات، پرچا کہ اے دل بڈی ء پشت ء یک
 نیوگ ء کلجی ء دکانے ات، سنیہ ء مہر ء پولیس ء دوستی ات۔

"منی وڑیں دگہ بازیں غریب انت واجہ!" آئی ء گوشت " بے تو بوت
 کنت چہ آہاں زانکار نہ ے۔"

"من شری ء زاناں " افسر ء آئی ء گپ گڈات، بل کہ آئی ء دست نبشتہ
 کنگ ء مہتل نہ بوتگ ات انت۔ "من ء بہ گوش، آکجام مردم انت ء چہ آہاں ہمک
 کس ء آئی ء دکان، آئی ء جنین ء مہر، ء پولیس ء دوستی رسیت۔ دژستیں گپ راست
 بنت، گڑاوتی واہگ ء بہ گوش۔ اے منی پرمان انت۔"

حنظل ء مزینیں کندگے جت ء چاپ جت۔
 "من گوشے و شیں واہے کند گایاں " آئی ء گوشت۔

"راستی اصل ء یک حسابے ء واہے، ء واہ ہم راست انت۔ وتی واہگ ء
 بہ گوش، اے منی پرمان انت۔ " حنظل ء گوں مزین بیسہ دژاجیں ساہے کش ات۔

" چنچو بندیک، پہ راستی بندی جاہء سزاء حق دار بنت؟ " آئیء کے خیال
کتء جُست گت۔

" ہر کس کہ پہ مفت بندیک کنگ بوتگ، یلہ دیگ بیت، اگاں بندی جاہ
ہورک ء ہالیگ بنت، بہ بنت۔ " افسرء گوشت ء آئیء دست نبشتہ کنگ ء دمانے
مہتل ہم نہ بوت۔

حَنْظَل ء وجدء تہا کو کارگت۔ " انصاف زندہ باد، سپر نٹینڈنٹ زندہ باد "۔
پد اشافر ی لین ء حَنْظَل ء لوگ ء وشیں مجلسے بوت۔ اے مجلس ء سپر نٹینڈنٹ، سپاہی،
غریب ء یلہ بوتگیں بندیک دُرست ہوار ات انت۔

سنیہ ء نارنجی رنگیں پوشاکانی سرا سبزیں شالے ہمے وڑا مانپوشیتگ ات کہ
آئیء پڑا پڑا زند کیں بدن سرجم ستر بوت، بس یک دستے ء مچ ظاہر ات کہ آئیء
سُہر ء سنگھے پوشیتگ ات، ء یک پادے مچے کہ ماں آئیء نگرہ ء پادینکے ات۔ آئیء
چیر ء محراب لونجان ات انت۔ سنیہ ء دُرست وتی دستاں گوں شربت دات انت،
ثمر قند ء کوکو! ء یک کُنڈے ء محمد علی اسٹریٹ ء وڑیں بینڈ تزند تزند ء وش
اتک ء سوت جنگ ء ات انت۔ دُرست آجوتی ء وش ء گل ء بال ات انت۔

سپاہیگ ہم مزینیں افسرانی دیماناچ ء صحبت ء بہر زورگ ء ات انت۔
مرگش ء یک قراری ء اتک ء آئیء رسول اللہ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ء شان ء وزبے بندات

گت۔ " واجہء آہگ ء شنگیتگ راستی ء رُژن ہرنیمگا "۔
بزگر، یلہ بوتگیں بندی، پولیس ء سپاہی دُرستاں پہ تاہیر ساہے کش ات ء
سنیہ ء کہ ہماوشی ء نعرہ جت آئل ء شیر کنیں الہان ء وڑاشنگ بوت۔ گڈسر ء مجلس
آسر ء رس ات۔ پولیس افسر ء پاد اتک ء اوشنات ء گوشتانکے دات۔

" وہدے ہور گواریت، ہمک نیمگا آپ تل ایت۔ اے واولی ترمپ
 انت... شمنے دُرستانی شپ وش بات۔ "سنیہ ء پداوشی ء اوگامے جت ء مہمان یک
 یک ء رخصت بوت انت۔ بام ء داتگ ات۔ کروس وتی بانگانی تہا حُدا ء صفت ء
 کنگ ء ات انت۔ بے تواری ہم حُدا ء توسپ ات۔ حنظل ء دم کنگ ء سرین تچک
 کت۔ سنیہ آئی ء سرین ء اوشات ء گوں آئی ء موداں لیب کت۔ آوش ات، دلجم
 ات ء پتہ تاہیر ات۔ آئی ء دل ء لوٹ ات کہ اے کیفیت مدامی بہ بیت۔

" دُرستیں گپ تئی سبب ء انت " آئی ء نرمی ء گوشت۔ سنیہ ء لنکک
 آئی ء پیشانی ء سمارگ ء ات انت۔ آئی ء گپ برجہ داشت، " اے دُرست معجزہ نہ
 انت، معجزہ وایش انت کہ تئی دل نرم بوتگ..... "سنیہ ء دست شتران داں آئی
 ء انارکاں اتک۔ پدا سُنٹ ء گڈسرا گردن ء اتک ء اوشات۔ حنظل ء وت ء سنیہ ء
 لاڑکی ء دست ء دات، چہ دل ء جہلانکی ء ہمے واہگ ء جہ جت کہ اے وہدے پاس، پچہر
 ہلاس مہ بنت بلے پدا اناگہ آئی ء اجبیں کیفیتے ودی بوت۔ گردن ء سرازور گیشتر
 بوت۔ اے زور دیگ مہر ء دوستی ء نہ ات۔ آئی ء لوٹ ات کہ گوں سنیہ ء بہ
 گوشتیت کہ چوتزند تزند ء زور مہ دے بلے آئی ء تواری در نیاتک ء زور گیش بوت۔
 آئی ء دست چست گت ء سنیہ ء دست پہ دور کنگ ء گپت بلے آئی ء انچو سما بوت
 گشنے آئی ء دل بند ء سرا بیمناکیں و ابانی کابوس نشنگ۔ یا مز نیں گونی ءے یاد یوالے
 آئی ء سرا کپتنگ۔ آئی ء لوٹ ات کہ کوکار بہ کنت، پاد بئیت بہ اوشنتیت۔ سُر پُر بہ
 کنت بلے بچ کت نہ کت۔۔ آئی ء تزند تزند ء سر تاب دات کہ چرے آزار بہ رگیت
 گڑا آئی ء انچو سما بوت گشنے سر صوفہ ء دار ء لکیتنگ یا گوں زمین ء ڈیک ورگ ء انت،
 حاک ء شردانی تہا کپتنگ۔ پدا یک اجبیں جزبگی ء آمانر پت کہ وتی حساب ء اینسکی

ء سبب ء پء آئی ء چٹ نوک ات۔ آئی ء یک زاننگ ء پچاہ آور تگلیں تزن ء شگانانی
توارے گوشاں کپت کہ کوکار کنگ ء ات۔

"نوں تو دگ ء توک کنگ ء وپسگ ء ء!" اے و چٹ کانسٹبل ء توار
ء وڑیں آوازے ات۔ ہما کو نہیں کانسٹبل کہ آئی ء تزندیں توار پء آئی ء مدام ملکوت
ء پبجگ بوتگ۔ آئی ء دم بند بوت۔ سنیہ ء دست بے بڑگ ات انت۔ اناگہ ء دیوال
چہ آئی ء دلبندء سر ادور اتک ء آناران بوت پاد اتک ء اوشات۔

آئی ء سما بوت یک مزنیں ساہگے آئی ء دیم ء دمک ء بتی ء رُژن ء راہ ء
داران استالانی نیمگا چست بو نگ ء انت۔ گروس سہب ء بانگ ء دیگ ء ات
انت ء سپاہیگ ء کوپگاں تینگے لونجان ات۔ چہ آئی ء دلبندء مزنیں بوٹ چست کنگ
بوت گُرا آکے تاہیر گپت۔ "کانسٹبل!" آئی ء توار جت۔ "سپر نٹنڈنٹ ء قول ء
قرارانی چے بوت"

"سپر نٹنڈنٹ ء کجام قول ء وعدہ؟" کانسٹبل ء کوکار کت۔ "بد بہتیں نشہ ء

شیطان! بریں پولیس چوکی ء"

حفظ ء لپرزگی ء اچھی چاریں نیمگا چارات۔ یک واینگیں دگے ات۔ سیاہ

پوشیں تہاری ء بے توار ی ات۔ نہ مجلس، نہ مجلس ء نشانی، نہ سنیہ نہ دگہ چیزے۔

بادشاہ سلامت

زمین ۽ اوبادگ، درچک ۽ دارانی وارث، آرو دینگ بوت۔ رُست ۽ بالغ
 بوت۔ مزن بوت ہم ہما باغ ۽ کہ زمانگے الائبہ ۽ کونہیں چارہ ۽ چپ ۽ چاگرد ۽
 تالان ات۔ آئی ۽ ردوم زرت گڑا اُحدابہ زانت چہ کجا، آئی ۽ چار ۽ گدار بوت۔ چل ۽
 لیگاریں دستاں کہ آئی ۽ رانان ۽ چنڈے دست ۽ دات۔ پوشگ ۽ جلابیہ ۽ دات ۽
 پداچہ آئی ۽ مردم گری ۽ رہند پچ گپت انت۔ پدا یک روچے اتک کہ آرزنگ ۽ توانا
 بوت۔ یک رگوزے ۽ آئی ۽ نیمگا دست ٹال کت ۽ گوں ہماہاں دپ ۽ پڑ ۽
 گوشت: "اے وچٹ بادشاہ سلامت ۽ رنگ ۽ جنت"

بادشاہ! چو آسر پد ات کہ یک بادشاہے بیت، ۽ آئی ۽ بادشاہ ۽ بور
 سواریں سپاہیگ چہ دُور ۽ دیستگ ات انت۔ اے مرد ۽ اے گپ چیا جت؟ ہے
 دستانی ٹال کنگ ۽ اچھی ۽ چارگ مدام آئی ۽ سر ۽ کپت انت۔ حق ۽ دل آ بادشاہ
 سلامت ۽ چارگ ۽ جنت؟ چوش ہم بوت کنت؟

آئی ۽ اشتاپنی ۽ شُت ۽ آدینکے چار ات۔ الاظہر شاہ دگ ۽ فرنیچر ۽ دکانے ۽
 دیم ۽ آدینکے جنگ ات۔ آئی ۽ وت ۽ سر ۽ داں پاداں چار ات۔ "ہو، ہاں، ہمیش
 انت بادشاہ!" آئی ۽ در تگیں جلابیہ ۽، آئی ۽ بالاد ۽ چل ۽ لیگاراں۔

آئی ۽ داب ۽ دزو شم چیر دات نہ کت انت۔

آئی ۽ دیم شُشت ۽ مود رست انت۔ چوک ۽ کش ۽ گوراں چکر ان بوت۔

آئی ۽ پدماں پد ۽ دو سوب مندی رس ات۔ آئی ۽ نیمگا اشارہ کنگ بوت، یک ۽ دو

کلاگ ء کنتی وانک دیگ بوت۔ آدمیم ء روان بوت۔ وتی گزان قیمتی ء سرء
پہر بندان ء بچکندان۔

وہد گوزان ات۔ میتگ ء آ "بادشاہ سلامت"، "واجہیں بادشاہ" ء نام ء
نام کپت۔ آمردماں وانک دات۔ اے حدء کیشیں ہم رنگی سبب ہما عاشق تبیء
نہ ترسی گوشگ بوت کہ آئی ء سبب ء حد امرزی نیں بادشاہ کہ انوگیں بادشاہ ء کماش
ات، سک بٹام ات۔ کئے گوشت کنت کہ چو بوت کنت؟ اے کدی بوتگیں
گپے ات؟ نوں چو پہک ء گمان ء ڈٹیں گپے نہ انت۔ بزاں کہ ہے وڑیں تثن ء
شگانی گپ ء جبر محمد علی کہول ء شرف داریں اسپیتیں خون گوں آئی ء ہم گرنج
کنگ بوت۔ وت آئی ء، نئے وتی مات زانت ء نئے کہ پت ء بابت ء سرپد ات۔ اے
حساب ء و ہرچی بوت کنت۔ آ زمین ء سرء کپتگ ات۔ جبتانی تھا کپتگ ات،
آ و ابرم ء امبازاں رُستگ ات۔ انچو کہ کوہنیں زمانگ ء آئی ء پت ء پیرک
رُستگ ء مزن بوتگ ات انت۔

آئی ء وتی ہے اجلہ کنوکیں بلے چیریں اصلیت ء بابت ء گمان کت ء دل
تسلاد ات۔ بادشاہ سلامت ء نام ء ہم گرنج بوتگ ء چہ حیر ء برکت دارگ بوت
کت۔ راستی و ایش ات کہ آئی ء رعب داریں صورت ء آئی ء یلہ چر بوتگ ء آزار کم
کت۔ آچہ پولیس ء لٹ ء کٹاں مزین حدے ء رکینت۔ آیلہ چرانی تھا چہ
دُستاں مستریں شاہ خرچ ات، چہ کیسگ بُریں دُزاں دُستاں گیشتر رہندانی
پابند۔ "اگاں یک روچے تئی بحت ء استار بہ درپشیت،" آئی ء سنگتاں گوں
آئی ء گوشت: "گڑا اے فقیراں بے ہال مہ کن"

آئی ء زبان کت کہ آہانی ہرچ وڑا حیال ء داریت۔ آہاں ہمک سکی ء
پہریزیت، ء وتی مزن شانیں وابانی گیشتر منوگر بوت۔

کم کم آئی نام داری پولیس تھانہ سر بوت۔ اودے جاسو پاسواں تچے
تاگ کتے رپورٹ دات۔ "برابریں قدے بالاد، یک وڑیں رنگ وڈروشم، اے و
عجیبیں قدرتے۔"

تھانہ سپرنٹنڈنٹے فیصلہ کتے کہ آوت روتے چاریت۔ آئی ورناء دیم
پہ دیمے اوشات، گوں اجہی شری چارات و پکا کتے، آئی دیم دیگے پیسر
مزنیں چرتے کتے کہ اے و اجہیں مصیبتے بوت۔ چوبوت کنتے کہ ارزشت
دیگے مہ بیت وڈالچار کنگ بہ بیت۔ آئی نگرانی کنگ مہ بیت وڈا۔ گرگ بہ
بیت؟ آہے دوئیں گپاں پنچے شش کتے ات۔ گڈسے سپرنٹنڈنٹے دل و
جیرات شرتے ہمیش بیت کہ اے گپ تہی کارانی محکمہ و ہما افسرانی گوشاں جنگ بہ
بیت کہ آئی سرے بیسہ اش کتے، و گوں آئی و نژیک ات انت۔ گوں اے
گپ و اش کنگ و افسرانی تہا ڈا و شور مچ ات، معاملہ گوں گزان و سنگینی و چارے
تپاس کنگ بوت۔

"چہ اے گپ و پڈر انت کہ دگہ ہم بازیں ہم رنگیں مردم ہست کہ ما
آہانی بابت و سہی نہ ایس و آہانی بابت و مارا جست کنگ بوت کنتے جی واجہ! شٹا کجا
بوتگے؟"

"گڈا چے کنگ بہ بیت"

سوڈگ کنگ بوت کہ چرے ورنہا جست و پُرس کنگ بہ بیت۔ آ
تور کے و بندی جاہ و دارگ بہ بیت کہ ایمنی و جاوراں نگیک کتے کنت۔ اے
ترس و ہلاس کنگ الہی انت۔ ہے وڈا اے جیرہ گیش و گیوار کنگ بہ بیت وڈا
پولیس و کارندہانی دل ایمن بوت انت، و فاروق ثانی کساس فراموش کنگ بوت۔

جولائیء آشوب اتک ء کو نہیں دستورء سرا سرکار چک پرورش کنگ
 بوت۔ یک احوالکارے ء نبشتہ کت کہ تحت ء زبہر بوتگیں بادشاہء ہم دزو شمیں
 مردے بندی جاہء کپتنگ۔ ہے دوئیں لبزراں آچہ بندی جاہء آزات گت۔ آوتی
 یلہ چری زندء نیمگاواتر بوت بلے نوں چہ وشیں واہاں آگہ بوتگ ات ءوتی آزاتی ء
 پاک حُداء شُکر ء منت وارات۔

بازیں تاک ء ماہتا کاں آئی ء عکس چا پگ بوت ء انجیں نامے کش ات کہ
 آئی ء واب ء ہم گمان نہ کتگ ات۔ تامر سازیں کمپنی ءے ء دل ء اتک کہ آشوب ء
 پیسر حرج کرپشنے بوتگ۔ پہ آہانی پیش دارگ ء تامرے جوڑ کنگ بہ بیت ء اے
 تامر ء واقعہانی پڑدر ء بادشاہ ہم پیش دارگی ات۔ ورنارکست ء پیش دارگ ء پہ
 آڈیشن ء لوٹامینگ بوت۔ آئی ء از مکاری پرے ہاتر اثرات کہ تامر ء تھا آئی ء سین
 باز نہ ات انت۔ آئی ء ہمنچو نام کش ات کہ دلجم ء سا کم بوت۔ بلے چریشی ء پد
 آئی ء سوب مندی ہلک ء میہگاں شنگ نہ بوت پرچاکہ آئی ء بازیں بود ء برکت مان
 نہ ات۔

واک دار ء اختیار دار اے آسر ء سر بوت انت کہ ورناء نام باز گرگ
 بوتگ ء انت۔ ہر نیمگا آئی ء عکس شنگ انت۔ نوں پہ آہاں دگہ مشکلے اتلگ ات کہ
 اے بابت ء آہاں پیسر فکر نہ جتگ ات۔

"مئے مہلوک سادگ ء دل پہک انت۔" دوریں فکر ء خیال کنگ بوت
 اے گپ گمان ء در نہ ات کہ دُزستیں کرپشناں پد ہم بازیں مردم ہست ات کہ
 پیسر گیگیں بادشاہ ء ہمدرد ء دوزواہ ات انت۔ اے ورناء موجود بوتگ آہاں پہ دگہ
 آشوبے ء مہمیز دات کنت۔ "گڑا باند انت آئی ء عکس ء چاپ کنگ ء سر ء بندش
 جنگ بہ بیت"

"دُڑستاں شرتریں راہ ہمیش انت آ سرجم ء گار ء بیگواہ کنگ بہ بیت۔"

ورنآء ہے فہمیتگ ات کہ آئی ء نوکیں زندے رسیتگ، آ نوکیں
 زمانگ ء دیم ء داشت کنت۔ تا مر ء کسانیں کارستے پیش دارگ ء آئی ء اوست ء
 امیت آ زمان ء دیم ء بال ات انت۔ آئی ء گمان ات ہمک نوک ٹک دیوکیں روچ پہ
 آئی ء خیر ء برکت ء مہربانی کاریت۔ ہر وہدے کہ بے صبری ء تہلی آں آ امبازاں
 زرت، آئی ء حیاں گت ء وت ء تسلادات کہ حداء آئی ء پشکہ اے رنگ ء صورت
 داتگ انت کہ ایشی ء تہا المایک حکمت ء اسرارے ہست۔

بلے پداناگہ ابید پدیں سبے ء گار بوت۔ مدامی وہد ء مدامی جاہاں کس ء
 نہ دیست۔ انچو سما بوت کہ آپ مدامی گار ء بیگواہ بوتگ ات۔

نجیب محفوظ، ترازنگانی آزار

ایڈورڈ سعید

1988ء نوبل دادرسگ ء پیسر نجیب محفوظ، عرب دُنیا ء ڈن، یامیاں رو دراتکی ملکانی بابت ء زانشت ء نودربراں انچیں لبزانته ء بستار ء زانت کہ آئی ء دلکشیں کسہ قاہرہ ء جہلی نیامی طبقہ ء مردمانی زندگی ء آدین آنت۔ 1980ء نیویارک ء انچیں شنگ کارے ء کہ آئی ء آروچاں "سیسی دنیا" ء کتابانی چاپ ء شنگ کنگ ء واہگ درشان کت۔ اے گزان مہذ میں نبشتہ کار ء بازیں کتابانی شتر شتریں رجانک دات آنت کہ آہاں چاپ ء شنگ بہ کنت۔ آئی ء کے چار ء بیچار ء رند منی گپ نہ من ات۔ من زانگ لوٹ ات "پرچا" گڈاگوں سنگینی ء شائستگی ء من ء سرپد کنگ بوت کہ عربی زبان ء جیرہ ء جنجال باز آنت۔

چیزے مدت ء پد منی ء جیکولین اوناسس ء نیام ء نجیب محفوظ ء بابت ء دلکش ء منی دل ء فکری نمدی ء کاگد شکساہگ بوت۔ آچار ء تپاس کنگ ء ات کہ نجیب محفوظ ء وتی چاپ ء شنگ ء پروجیکٹ ء ہوار بہ کنت۔ ہمے وڑا آہما چندے مردماں ہوار ات کہ آہاں نجیب محفوظ ڈبل ڈے (Doubleday امریکی پبلشنگ کمپنی ءے کہ دُنیا ء مستریں چاپ ء شنگی ادارہاں زانگ بیت، ایٹی ء بُن ہشت ۱۷۹۷ء ایر کنگ بوتگ ات) ء پچاروک کنائنت۔ مروچی ہمے ادارہ محفوظ ء کتاباں چاپ کنت۔ بل کہ اے داغ دار انت ء بازو ہد ء امید اشتہار ء بے توری ء کسے چہ کس ء سہی نہ بیت (محفوظ ء کتابانی ایڈیشناں) چاپ ء شنگ

کنت۔ نجیب محفوظؒ کتابانی انگریزی رجائکانی حق امریکن یونیورسٹی قاہرہ پریسؒ
نام انت۔

بڑگیں محفوظؒ اے حق ہما و ہدء لیلامی نہادےء داتگ ات انت کہ
آروچاں آئیء نہ زانتگ ات کہ انچیں روچے کیت آئیء نام میاں استمانی نبشتہ
کارےء بستارء کُندء کشوراں جکسیت۔ ہمیشکہ آئیء کتابانی انگریزی رجائکانی چاپء
شنگ بونگء آئیء ہیج وڑیں دستے مان نیست، پرچا کہ اے یک نیمگی بیپاری
قولبندے کہ ایثیء گوں آئیء از می یازبانء جوانیاں دستء داوانیست۔

پہ عربیں وانوکاں محفوظ گواچنی انچیں جتاں آوازےء واہند انت کہ
زبانء گوں زانت کاریء ہنر زانتیء کار مرزء چیدگ انت بلے اے آواز مردمء
وتی نیمگاد لگوش کنگ نہ لوٹیت۔ من اے گپء چوتکء گیچن کنگ لوٹاں کہ
محفوظء وتی ملکء بابتء لیکھی نکتہ بلاہیں مزن دلیء گوں ہم گزنج انتء وتی گوش
داروکء گوں وتء ملکہ کنت۔ آچو شہنشاہےء وتی قلم روء چارء تپاس کنت۔
آوتء وتی قلم روء شاہگانیں راجد پترء آئیء ہیجء تاہیں جاوہر حالء نرآرگ، آئیء
بابتء پرمان دیگ، وتی دزنوشتاں شکلء دروشم دیگء گواچنی وتء حقء سرء
ماریت۔ پرچا کہ آئیء ملک دنیاء مزن شانیں جنگول سکندر، جو لیس سیزر، نیولینء
وت پہ آئیء جندء باشندہاں کوہن تر، دلکش ترء وش نام تریں لکنہ بوتگ۔

چریشیء ابید محفوظؒ ہما گواسیء لبز انکی دانائیء بود مان انت کہ آئیء
پارستء وتی ملکء بابتء گوں دانائیء، تچکء نکتہ سنجیں در شاندابء درانگاز
کت کنت۔ چو وتی کرداراں (کہ آہانی صفتء پچار ہما و ہدء دیما آرگ بوت انت
کہ کسہء تہا اولی رندء آہانی نام گرگ بوت) نجیب محفوظ تچکء وتی وانوکء گورا
کیت۔ وتی بیانیہء جہلیں آپء ہڈ دنت۔ پداپہ اوژناگء آئیء یلہ دنت۔ اے

دُڑستیں چست ء ایرانی تہا آ وتی کردارانی زندگیاں ہار ء ہیروپ ء چولانی رہشونی ء کنان کنت۔ آئی ء بیانیہ ء سعد زغلول ء مصطفیٰ الخاس ء وڑیں مزین وزیرانی حاکمی ء دور، سیاسی گل ء کہولانی راجدپتر ء اے دگہ بازیں فکر ء حیالانی ذرانگاز گوں ہنر مندی ء کنگ بیت۔ مالما ایشی ء گواچین نویسی گوشت کنیں بلے اے چہ ایشی ء ہم دگہ چیزے۔ یک انجیں عکس کشی ءے کہ دُڑستیں ندرگاں یکیں وہد ء وتی گرفت ء زورگ لوٹیت۔ دانٹے ء وڑا محفوظ ء ہم وتی بیانیہ ء تہا زمینی راستی لبز انکی جیڑہانی چپ ء چاگرد ء گوپنگ انت۔ تپاوت بس ہمیش انت کہ آئی ء بیانیہ ء عیسائیت ء وجود ظاہری نہ کنت۔

نجیب محفوظ 1911 ء ودی بوتگ۔ 1939 ء 1944 ء زمانگ ء کہ آوقاف ء وزارت ء کار ء ات۔ آئی ء مصر ء کوہن ء قدیمیں راجدپتر ء بابت ء سئے گدار چاپ ء شنگ کت کہ آہانی انکتہ رجانک نہ بوتگ۔ 1945 ء چاپ ء شنگ بوتگیں گدار خان الخلیلی ء نوکیں قاہرہ ء کتہ ء نویسگ ء پیسر محفوظ ء جیمس بائیکی James Baikie ء کتاب "کوہنیں مصر" رجانک کتگ ات۔ نوکیں قاہرہ ء داستان ء برز ء بلندی 1956 ء 1957 ء زمانگ ات کہ نوکیں قاہرہ ء بابت ء یک شلہ آئی ء سئے گدار Cairo Trilogy شنگ ء تالان بوت انت۔ اے سئیں گداراں محفوظ ء گواچنی ہما نوکیں مصری چاگرد گوٹڈ گوٹڈ ء پیش کتگ ات کہ بیستمی قرن ء بنداتی زمانگ ء موجودات۔

اے سئیں گداریک سرخیلیں کہول السید احمد عبدالجواد ء آئی ء کہول ء سئے پدر پیچ ء راجدپتر ء بابت ء ات انت۔ ماں آہاں چاگردی ء سیاسی چست ء ایرانی بابت ء سرجمی ء برجمی ء گپ جنگ بوتگ۔ ایشی ء ہواری ء مردین ء جنین ء نزکی ء سیادیانی بابت ء ہم اے گداراں گپ جنگ بوتگ۔ چریشی ء ابید چہ آہاں

عبدالجواد ۽ ڪستريں بچ ڪمال ۽ گول اسلام ۽ بنداتي ۽ ڇو ۽ هده ۽ پيسر هلاس بو وڪيس پله
مرزي ۽ پدستڪ ۽ عقيد هاني شوهاز ۽ جبر هاني بابت ۽ سر جي ۽ بيان بو تگ۔

1952ء مصري آشوب ۽ پددا 5 سال ۽ ساچشتي پڙ ۽ بے توار بو تگ ۽ پد
محفوظ ۽ ردانگي نبشتانگ پدما ۽ پد ۽ چاپ ۽ شنگ بوت انت۔ آهاني ته اگدار، احوالڪاري
نبشتانگ، يادداشت، تامر ۽ ڪسمانگاني اسڪرين پلے ڏرست هو ارات انت۔ بندات ۽
ڪو نهين زمانگ ۽ جاورا ۽ وتي گدارا ۽ پيش ڪنگ ۽ مرحلها ۽ گوازينگ ۽ پد
محفوظ زوت نويسين لبزانت ۽ ڏروشم ۽ ديم ۽ اتڪ۔ يڪ انچين لبزانت ۽ بستار ۽ ڪه
هستين زمانگ ۽ راجد پتر ۽ هم گزنج بو تگ ۽ پد هم ڪو نهين مصر ۽ راجد پتر ۽ نيمگا
مراجعت ڪنگ ۽ المي سر پد بيت۔ پرچا ڪه ڪو نهين زمانگ ۽ راجد پتر ۽ راستياني
روژناني ۽ آئي ۽ جُهلائڪين مول ۽ مرادا ۽ هم گزنج ارات انت۔

من سر پد با ۽ اے گپ Dweller in truth ۽ بابت ۽ تچڪ ۽ راست
انت ڪه آئي ۽ انگريزي رجانگ Akhenten ۽ نام ۽ 1998ء چاپ ۽ شنگ
بو تگ۔ Dweller in truth ۽ محفوظ ۽ گچيني ۽ دو ستيگين بنگ بزا ۽ اقتدار ۽
بيان وت سازي ۽ پاڪين در شاندا بے ۽ بو تگ۔ ما آئي ۽ تهانذ هبي يڪڏي ۽ ذاتي
راستي ۽ ڪش ۽ چيل موجود انت۔ ايشي ۽ هواري ۽ لهته اجهي ڪنوڪين پله مرزي ۽ پد هم
ترندي ۽ مخالف ۽ پڙدراني ڪمڪي سماءُ مارشت هم گندگ بيت ڪه باز وده ۽ يڪ چير ۽
پراسرارين شخصيت ۽ درڪيت۔

يڪ ميا ۽ اُستمانی نام دار ۽ من ۽ اتگين مرد ۽ جوڙ بو تگ ۽ پد
محفوظ ۽ از مڪار ۽ بستار ۽ يا ۽ بالزاک، گالزوردي ۽ زولاء ۽ وڙايڪ چاگردي گواچن
نويس ۽ گو شنگ بيت يا ڇه الف ليله ۽ دراتگين يڪ ڪس ۽ گو شے (چو ڪه جے ايم
ڪو سزني J.M.Coetnze ۽ محفوظ وتي دلپروش ڪنوڪين چهرانگ (Sketech) ۽

بیان کتگ) لبنانی گدار نویس الیاس خوریء اے گپ چه راستیء نزیک انت کہ محفوظ یک انچیں لبزانتےء بستارء چارگ بہ بیت کہ آئیء گدار یک وڑےء گدارء تہرء راجدپتر انت۔ بزاں محفوظء گدار راجدپتری فکشنء بہ گر داں رومانویت، رزمیہ، ڈنگء ٹیکانی مہمانی کسہء پدا راستی، نوکی، ابرمی، چیدگی، بے معنائیء گپء بیانء سرچکار انت۔

جریشیء ابید محفوظ گوں وتی پلکاریں درشان دابء مزین کساسے ء سوسفطائی ء۔ نئے تہنا عربی زبانء درشان داب سازیں لبزانتےء بستارء، چاگردی چستء ایرء Epistemology (کہ آئیء پارستء مردم وتی تخر بہانی بابت ء زانت) ء جہدء جپا کنوکیں نودربرےء حدء ہم۔۔۔۔ محفوظء نئے تہنا وتی دنیا، بوت کنت ہیچ جاہء مٹء بدل نیست انت۔ گواچن نگاریء ہم گز نچیں گدار کہ گوں آئیء نامداریء بستگ انت۔ تہنا نوکیں مصرء تنچکیں بیان چاگردی آدینک نہ انت، یا یک انچیں نہ ترسیں ”مسانی“ انت کہ ہے آشکار کن انت کہ ردء بند داتگیں رہندےء اقتدارء صف بندی گواچنی کجام وڑا کنگ بیت۔ اے گدار پدّر کن انت کہ اقتدارء بزنہ حدائی دادے چو کہ آئیء تمثیل اولاد حریتنا children of gebelaavse بیان بوتگ کہ 1959ء چاپء شنک بوتگ۔ اے گدارء یک مزین جائیدادےء واہند جبلاوی یک مزین شانیں حداءء وڑیں شخصیتےء دوشمء انت۔ آوتی اوبادگاں چه عدنء باغء، یا وتی تختء، وتی کہولء ء چه وتی پتی میراثاں، یا سیاسی گل، یونیورسٹی، سرکاری کارگسانی وڑیں چاگردی ادارہاں سرکشتیتء یک گور کنت۔ اے گپء مطلب ایش نہ انت کہ محفوظء گدار پھکیں رہندانی چپء چاگردء انت، یا چه ہمیشاں جوڑ بنت۔

چوش ہیج وژانہ انت، اگاں ناں آئیء کتاب عرب وانوک ء نون آئیء کروڑاں
میاں استمانی وانوکانی دل ء ہم ہمنچو مہکم ء واناک قرار دیگ نہ بوتگ ات انت۔

منی دل ء محفوظ ء مول ء مراد فکر ء خیالاں کارست ء آہانی سُر پُرانی تہا ہے
وژاپوست کنگ انت کہ لیکہ ظاہر مہ بنت، بلے پہ آئیء ہما چیز کہ سک پُر کشش
ات، آگواچنی یک ابدمانیں وجود (پہ یک مسلمانے ء آ بس حُدا ء ذات ات) یک
مادی دژوشے ء بدل بہ بیت ء پدا دوبروتی بُنی حالت ء بوتگ ء بود ء ز بہر بہ بیت، چو
کہ جبلاوی وتی چُک ء اوبادگاں دراں ڈیہہ کنگ ء پد پہ مدامی وتی مز نیں کوٹ ء
کلاتے ء چیر ء زیر بیت۔ آئیء زہگ مدام چہ وتی دگ ء ہے کلاتیں لوگ ء
چاریت۔ ماں اے گدار ء چوں مارگ بوتگ، چوں سنگ بوتگ، دو نیں گپ
تچک ء ساپ ء مہکمیں رنگے ء دژانگاز بوتگ انت۔ ادا اے گپ ء منگ ہم المی
انت کہ محفوظ ء اے دژستیں گپ گوں ہما جُزیات ء چکار ء جُہد ء جپاء نبشتہ
کتگیں شاہکاریں ردانک ء بیان کنگ انت آئیء گرفت ء آرگ ارزان نہ انت۔

1977ء چاپ بوتگیں گدار طحامت الحرافش Epil of the

Harafish ء اولاد حریتنا Childern of Geblavi ء تھیم گیشتر شاہیگان ء
جُہلانک کنگ بوتگ۔ زبان ء نرم ء نازکی ء کارمرز کنگ ء سبب ء محفوظ یک ابد
مانیں ذاتے ء راجد پتر، کارست، واقعہ، نیکر اہی کیشلی ء زبان ء ہم گزنج کنگ ء بلد
انت۔ ایثی ء ہوار چش کہ اے چیزانی بُنی رہند ء ہم دپ انت پمیشکہ ابد
مانیں ذات وتی یک ڈگی، اصل ء دل ء آزار دیوکیں وتی پچار ء برجاہ ہم داریت۔
اخیناتن Akhenaten ء دیووندیں رونج یک ورناء چہ وهد ء پیسر موحدیں بادشاہ ء
بدل کنت بلے وت ء ظاہر بوتگ ء نیلیت۔ ہے حال اخیناتن نیگ انت کہ آئیء

دُژمن، دوست ۽ لوگبانک ۽ بیان ۽ تہا ہست ۽ موجودانت بلے اے دُڑستیں مردم
آئی ۽ اسرار ۽ گیش ۽ گیوارکت نہ کن انت۔

بلے محفوظ ۽ یک سنگدل ۽ پُراسراری ۽ ڈٹیں پہناتے ہم ہست انت بلے
اے گرفت ۽ ڈٹیں مزن شانیں طاقت کہ آئی ۽ حق ۽ سک باز اذیت دیو کے
گندگ ۽ کیت۔ آئی ۽ یادداشت ۽ آئی ۽ ادراک ۽ ہم گزنج انت۔ مثال ۽ ہبر ۽ کے
حیال کنگ بہ بیت اخیناتن ۽ کسہ ۽ بیان کنگ ۽ واستہ 14 کسہ گوش درکار بیت ۽ انگتہ
اقتدار ۽ دور ۽ بابت ۽ تضاد آماچیں گیش ۽ گیوار ۽ جیڑہ تچک ۽ راست نہ بیت۔ ہمنچو
کہ من پھمیتگ، محفوظ ۽ ساچشتاں ہر کارست ہے مرکزی بلے دور ۽ دریں اقتدار ۽
جوڑ بونگ ۽ نمائندہ انت۔ اے درگت ۽ بے حد یا تگاریں کارست Cairo
Triology ۽ اثر داریں بزرگ السعید احمد الجواد انت۔ آئی ۽ بادشاہیں وجود
ٹرائیولوجی ۽ ناسر جمیں کینولیس ۽ سر ۽ تالان انت۔

ٹرائیولوجی ۽ محفوظ ۽ کم بووانیں مزن شانی نئے تہنا چہاں اندیم انت،
عبدالجواد ۽ عاروس، آئی ۽ عیش ۽ نوش، آئی ۽ اوبادگانی کسہ ۽ بدل بووانیں سیاسی
اشتراک ۽ وڑیں انچنائیں ۽ دُنیائی جیڑہانی گپ ۽ تزان ۽ سبب ۽ اے بدل ہم بووان
انت۔ آئی ۽ ارزشت ۽ بستار کم بووان انت۔ انچوسما بیت کہ گشئے دنیائی جاور محفوظ ۽
مکانسر کن انت یا بوت کنت آئی ۽ یکیں و ہد ۽ شید ۽ لاچار کن انت۔ اے گپ گچینی
رنگ ۽ السعید الجواد ۽ زوال آماچیں وراثت ۽ بیان ۽ راست گندگ بیت کہ
آئی ۽ کہول محفوظ ۽ بُنی بُن گپ انت ۽ داں گڈ سر ۽ وتی سے پدرتیچ ۽ 1919ء
آشوب، سعدز غلول ۽ لبر لیس اقتدار ۽ دور، برطانیہ ۽ حاکمی، ۽ دو میاں اُستمانی جنگانی
نیامی دور ۽ جوڑ بوتگیں فواد ۽ سرکار ۽ سگان ۽ وت ۽ بندوک کنت۔

پدا و ہدے مردم محفوظء گدارانی گڈ سرء سر بیت گڈا سر ظاہرء بے
 معنائیں بلے بُن اصلء راستیں تجربےء دُچار بیت کہ آئیء تہا مردم آئیء کارستانی
 یک دِراجء زوال آماجیں جدوجہدء ہم آہانی ایر جیگیء پشتومانی ماریت۔ چریشیء ابید
 یک لاگریں امیتےء مارشیت کہ ودی بیت کہ مردم کسہء بنداتء شُتء اے
 کارستانی محکمیں طاقتء درجت کنت۔ محفوظء زندنامہء گچین کتگیں "صدائے باز
 گشت" 1994ء یک بہرےء کہ آئیء نام "پیغام" انت، ہے نشانی دنت کہ کجام
 وڑا اے سر جمیں عمل مردمء وتی دامء کاریتء تزانگانی آزاروتء ہما گپانی گیر
 آرگء پد ر کنت کہ ما آہاں چہ دلء برنگ لوٹیں۔

محفوظ یک Underdeptive بلے سا لگشتیں روچانی احتیاط کنوکیں
 نبشتہ کارء ہے سیادیء بے کساس اسیلء گچینی لبزانے۔

اے وڑا محفوظ یک لس کسہ گو شے نہ بیت، انچیں چیزے بیت کہ آ
 قاہرہء ریستورینٹاں چکریتء الما یک کنڈےء مندیت بے توریء وتی کارء کنان
 کنت۔ ہر یڈکیء پھرء کہ محفوظء داں نیم قرنء وتی کارانی شدت برجاہ داشتگ،
 انچنائیں نزوریاں ایر جیگ نہ بوتگ۔ ہے تبء رویہ آئیء لبزانگی کارانی بُنکی صفت
 بوتگ۔ ہما چیز اسلء آئیء اے بودء گشادء دنت کہ آ ابدمانیء و ہدء
 گو پتگیں سیادیء، اجھی حدء ایمان بیاریت۔ آوتء آئیء ملک مصرء کو ہنیء
 راجد پترء برز ترانت۔ سر زمینء حسابء نیلء دریاء آئیء وشبو میں نگور دیمء

سببء یکء تانت۔ محفوظء مصر راجد پترء یک مز میں حزانگے کہ گو سنگیں و ہدء
 ہزاراں سالاں شنگء تالان انت۔ آئیء حاکم، سرکار، دینء نیک راہ، نسلء
 پد ریچانی اجھی کنوکیں رنگارنگیء پد ہم اے ملکء وتی جتائیں پچار برجاہ داشتگ۔
 چریشیء ابید مصر چہ اے دگہ ملاں وتی گچینی بستارےء واہند انت۔ اے مُدام فاتح،

مہم جو، عکس کار، لبزانت، سائنس زانت، سیلانیا دگوش، مرکز بوتگ، اے
معنا، اے ملک، ہما بستار بوتگ، آبنی آدم، راجدپتر، دگہ ہچ ملک، نہ رستگ۔
پہمشکہ اے سر ظاہر، ہلا س نہ بو کیس حیا لے، قدر، کیلو جوڑ بوتگ۔

راجدپتر، بابت، گراں مہذب یا چوبہ گوش، ہمائی، ردا اصل تب، رویہ
دارگ محفوظ، لبز انکی شاہکارانی گچینی بہرانت۔ ٹالسٹائی یا سولزی تنسن، وڑاما آئی،
لبز انکی قدر، بستار، حساب، داد، آئی، تچکیں ہمت، دانکر گال آئی، گستاخیں، باز
وہد، ہنر بازی کنو کیس دزرس، گوں کت کنیں۔ پہ مصر، راجدپتر، پیش کنگ،
اے راجدپتر، مز نہیں بہرے، تزان، باوست، سیمسراں آرگ، وتی ملک،
باشندہاں مصر، نمائندہانی بستار، حساب، داد، پیش کنگ، پدا اے سر جمیں
چست، ایراں وت، حق، راستی، سر، پھمگ، مز نہیں بہادری، مز ن دلی کارے۔
اے رنگیں مز ن دلی، بہادری دگہ مصری لبزانتاں کم انت۔

محمفوظ، مصر دیم، ججزوک، طاقتوریں ٹلکے کہ آئی، آگوں سر جمیں
راستی، دلوشی، تام، چس، گوں سکیں پدردیں وڑے پیش کنت۔ آئی، لبز انکی
زبان، بیان، نئے کہ سر جمی، مصر، مز ن شانیں بامردانی، ویل، واقعہاں گوناپ
زرتگ، نئے کالمیں وڑے ہمگوگی، اے واب، پہک، پلگار انت کہ پہ
آئی، دزارگ، اخیناتن، وڑیں کارست بے کساس جہد، کوشست، گندگ،
کاینت۔ بلے آئی، گر، دارگت نہ کن انت۔ یک طاقتور، اقتداری مرکزے،
موجود نہ بوتگ، مصر ارزانی، انارکی، آماج بیت یا یک بے معنا، بے نہیں مذہبی
یڈکی، آمریت، شخصی ڈکٹیٹر شپ، بدل بوت کنت۔

نوں نجیب محفوظ، عمر ۹۰ سال انت۔ چماں کساس کور انت، 1994ء
آئی، سر، مز نہیں ارشے، پد گوشگ بوتگ، انت کہ گنڈے، کپتنگ۔ آئی،

شاہگانیں پُردے و بازیں کتابانی مُزروع، ہما چیز آئی ء ذات ء یکیس و ہدء گچینی ء دل آزار
 انت آ ایش انت کہ کہ اگتہ نوزد ہمی قرن ء ہمالبرل ستک ء بیسہانی پاسپان انت کہ
 آئی ء ردا مصر ء یک دل ساچ ء بنی آدمی قدر ء کیلوانی چاگردے جوڑ کنگ بوت
 کنت۔ دومی نیمگا مصر ء ہستیں زندگی ء راجدپتر ء بابت ء ہما وڑیں چیدگ ء نشانی
 آوتی کتابانی تہا پیش کنت، آ اے عقیدہ ء رد کن انت۔ زوراکی ء گپ ایش انت کہ
 آئی ء مصر ء کانتاتی ڈاہ ء شور، کست ء کینگ ہما کسمانکی رنگ ء وتی ساچشت
 ء کتاباں پیش کنگ انت آ دگہ ہچ لبرزانت ء نہ کنگ انت۔ مصریک نیمگلے پُر جلال،
 جہانگیریں حاکمانی دست ء چیر ء بوتگ گڑا دومی نیمگا مہلوک ء طاقت، راجدپتری
 ڈاہ ء شوراں چاگردے مُدام اے جہانگیریں حاکمانی مذمت کنگ ء آہانی زوال ء سبب
 جوڑ بوتگ انت۔ ہے دوئیں مخالفیں تب ء رویہانی نیام ء محفوظ ء ہچبر مفاہمت نہ
 کنگ۔ آہانی نیام ء یک شہری ء بستار ء محفوظ وتی کتابانی تہا یک گزاں مہذب،
 تُرس ء بیم ء بُرز ء بالا، ابدمانیں مصری پچارے پیش کنت کہ دلپروشین جنگ ء
 راجدپتری ایرجیکی ء پد ہم وت ء برجاہ داشت کنگ ء آئی ء بے حد توانائیں وڑے ء
 عکس کٹی، داں اینچک ء من سہی ء سرپداں، محفوظ ء ابید دگہ ہچ نبشتہ کار ء کت نہ
 کنگ۔